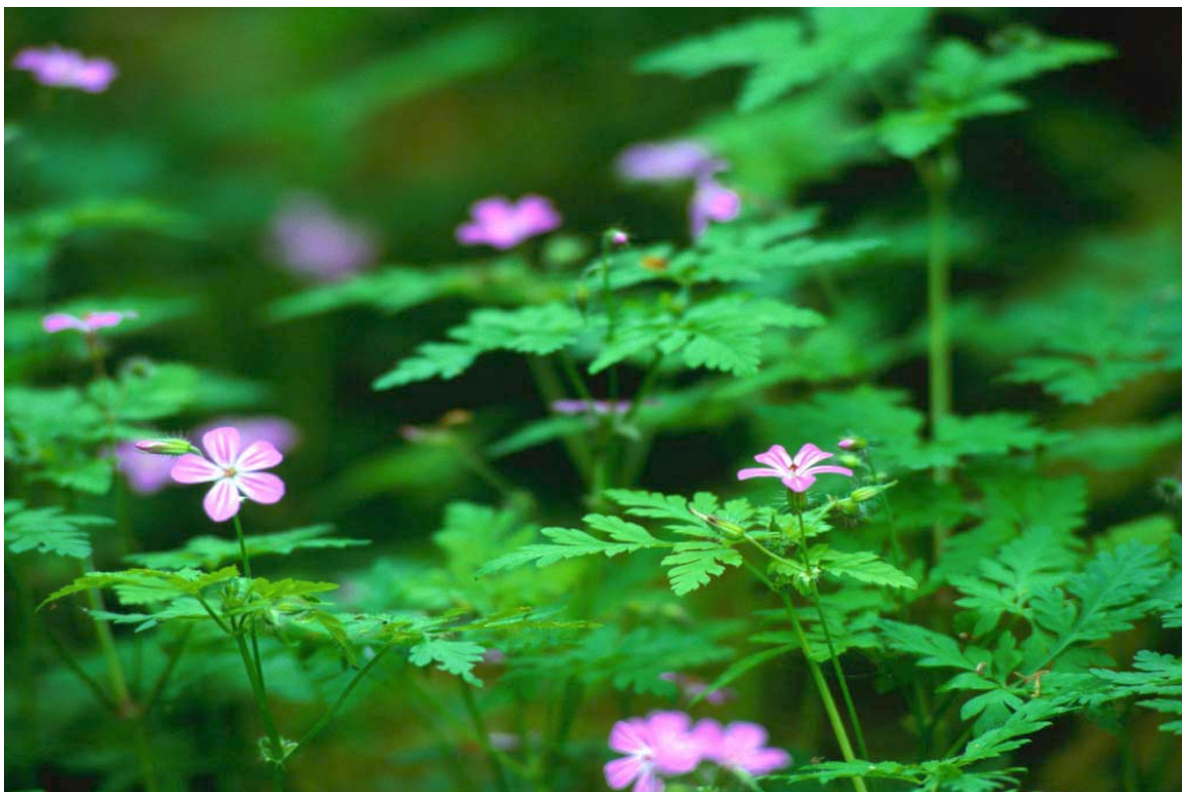

HOÀNG THU DUNG

Ru Tình Xa Xôi

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Hoàng Thu Dung

Ru Tình Xa Xôi

Chương 1

Đến lượt mình Lan Anh bước vào phòng khám, cô đến chiếc giường ngồi xuống, tò mò nhìn người bác sĩ đang cầm bút viết gì đó bên bàn. Đó là một bác sĩ còn rất trẻ, Lan Anh Anh tò mò nghiêng đầu nhìn tên anh trên ngực áo.

Thiên Giang - cô thấy cái tên sao mà hợp với mẫu người đến lạ.

Rồi cô ngồi yên ngắm tủ thuốc với linh kinh các thức dao kéo, kim chích.

Bất giác cô rùng mình, cô là chúa sợ bị chích thuốc, nhất là các dụng cụ y tế, chúng luôn là những thứ đe dọa đáng sợ nhất. Hôm nay nếu mẹ không bắt ép đi khám bệnh, chắc chẳng khi nào cô dám đến những nơi như thế này. Nhìn các ống thuốc, tự nhiên thấy sợ, cô chột rùng mình.

Lan Anh định đứng dậy bỏ về thì bác sĩ đã bỏ bút viết xuống, đứng dậy đeo ống nghe, anh thoáng nhìn bệnh nhân của mình, hơi khựng lại, trong cái nhìn ấy Lan Anh biết bác sĩ hơi ngạc nhiên về cô. Cô biết điều ấy, vì có rất nhiều bạn trai bảo rằng cô có một vẻ đẹp rất lạ, vẻ đẹp của một thiếu nữ pha chút cái ngơ ngác của trẻ thơ và đứng trước cô, chẳng ai có thể nổi giận bao giờ.

Bác sĩ Giang lấy lại vẻ điềm tĩnh, định khám cho cô, Lan Anh hơi sợ, cô vội nói:

- Thưa bác sĩ, tôi bi...

Một trận ho làm cô ngừng bật, cô cố ôm cổ, ho đến đỏ cả mặt, bác sĩ chột mím cười xoa tay:

- Thôi đủ rồi, đủ rồi, cô khai bệnh chính xác lắm rồi.

Lan Anh giương mắt nhìn anh, một nét cười trêu chọc thoáng qua trên mặt anh, Thiên Giang ân cần:

- Cô bé bị ho bao lâu rồi?

- Dạ một tuần - Cô vội nói thêm - Bị ho như vậy chắc không cần chích thuốc hả bác sĩ, chỉ cần uống thuốc được chứ?

- Cô bé sợ chích thuốc lắm hả?

Lan Anh ngập ngừng:

- Tôi... à... cũng chẳng sợ lắm, có điều uống thuốc thì hay hơn, tôi nghĩ vậy, uống thuốc cũng có thể hết bệnh được.

- Sợ thuốc sao đến đây chi vậy?

Lan Anh thú nhận:

- Tại mẹ tôi bắt.

Bác sĩ Giang tò mò:

- Lớn rồi mà phải đợi mẹ dẫn đi khám bệnh à?

- không tự tôi đi đấy chứ.

- Cô bị cảm lâu quá, phải chích thuốc mới được.

Lan Anh rầu rĩ:

- Thế phải chích mấy mũi hả bác sĩ.

- Ba mũi và đi thẳng vào phổi.

- Hả?

Cô hoảng hồn đứng dậy, hai chân như muốn chạy ra ngoài, bác sĩ Giang vẫn tỉnh bơ:

- Cô không khám ở đây thì đến chỗ nào cũng vậy thôi, bệnh nặng mà, ở đây thì tôi sẽ làm nhẹ tay đỡ đau hơn, đi chỗ khác họ mạnh tay lắm.

-...

Thấy Lan Anh im lặng, cúi gằm mặt suy nghĩ, anh dọa thêm:

- Nếu cô trốn không chích, mai mốt bệnh sẽ nặng hơn, chừng đó cô sẽ đau gấp mấy lần chích thuốc đấy.

-...

- Cô có thể ra về, tôi còn phải tiếp bệnh nhân khác nữa, nhưng mai mốt bệnh nặng thì đừng trách sao tôi không trị nhé.

Lan Anh ỉu xiu:

- Vậy bác sĩ nhẹ tay giùm nhé.

- Cái gì nhẹ tay?

- Chích thuốc ấy.

Bác sĩ Giang bỏ ống nghe xuống, đi qua bàn:

- Chuyện đó không cần thiết.

Rồi anh đưa cho Lan Anh mấy vỉ thuốc:

- Cô có thể về được rồi, cứ uống theo toa nhé.

Lan Anh ngơ ngẩn đứng yên, có chúa mới hiểu nổi hành động của ông bác sĩ khó hiểu này, cô định hỏi thì Thiên Giang đã gọi người khác vào, Lan Anh đành lững thững đi ra ngoài.

Mai Hương đang đợi cô ở ngoài, nhìn nét mặt Lan Anh, cô xuýt xoa như tội nghiệp:

- Đau lắm hả?

- Cái gì đau, có chích mũi thuốc nào đâu mà đau.

- Vậy hả sướng nhỉ?

- Nhưng mà ta đau đầu lắm mi ạ.

- Sao vậy, nhức hay làm sao?

- Không nhức, nhưng hơi điên đầu. Từ nhỏ giờ ta chưa gặp bác sĩ nào như ông này hết mi.

Rồi cô kể cho Mai Hương chuyện lúc nãy, chẳng thêm một lời nhận xét nào về vị bác sĩ trẻ tuổi kia.

Mai Hương cười tủm tỉm:

- Ta hiểu tại sao ông ấy trêu mi rồi.
- Sao vậy?
- Tại mi ngộ nghĩnh dễ thương.
- Ta cần cho một cái bây giờ.

Mai Hương không cười nữa, vẻ mặt như quan trọng:

- Ta nói thật mà, mi có để ý không, thường mấy bác sĩ chỉ lo khám bệnh cho xong để còn tiếp người khác, thế mà ông ấy nói chuyện khá lâu với mi, như vậy không cảm tình thì là gì? ông ấy thấy mi dễ thương đấy.

Lan Anh lắc đầu:

- Nhưng khi đưa thuốc xong, mắt ông ấy nghiêm nghị như thầy tu, như muốn đuổi ta ra ngoài nhanh ấy, lúc đó ta quên hẳn việc trả tiền luôn
- Gì, chưa trả tiền hả?
- Ừ.

Mai Hương đứng lại:

- Vậy thì làm ơn quay lại trả đi ông. Rõ đăng trí bác học. Ừ, mà sao ông ấy không đòi nhỉ?
- Chắc ông ấy cũng quên.
- Hai nhà bác học gặp nhau, chắc là có duyên nợ ba sinh đấy rồi.
- Nhỏ này nãy giờ chịu nói bậy thật.
- Coi chừng nói tầm bậy, trúng tùm lum, chừng đó mi tha hồ mà uống thuốc.
- Nói hết chưa?
- Chưa, ở chung nhà với bác sĩ uống thuốc đã luôn "chắc, chắc, tuyệt".

Lan Anh nhéo Mai Hương một cái, rồi quay người đi vào phòng khám. Khi cô đẩy cửa bước vào, bác sĩ Giang đang chích thuốc cho một bệnh nhân.

Anh nhìn như không nhận ra cô là ai, Lan Anh vội lên tiếng:

- Tôi trở lại đây... bởi vì lúc nãy tôi chưa trả... tiền.

Bác sĩ Giang khoát tay:

- Cô về đi, ngày mai đến khám lại.

Rồi anh quay đi, nhưng không muốn bị quấy rầy thêm nữa. Lan Anh đành quay về.

Hôm sau, Lan Anh đến phòng mạch, bác sĩ Gian thấy cô, thoáng cười:

- Hôm nay bớt ho chứ cô bé?

- Dạ bớt chút ít, mẹ tôi bảo đến lấy thuốc thêm, và trả...

Thiên Giang cười cười:

- Thôi được rồi, bây giờ thử ho cho tôi nghe, xem có đỡ nhiều không.

Lan Anh lúng túng:

- Sao ạ?

- Cô bé ho đi, như hôm qua vậy đó, như thế tôi sẽ không khám phải, và cũng không chích thuốc.

- Nhưng tôi... tôi không làm được.

- Ráng vậy.

Lan Anh vẫn thờ ngây:

- Tôi cũng muốn nhưng không ho được, bây giờ tự nhiên nó như vậy đó.

Bác sĩ Giang cười phá lên, rồi lấy thuốc cho cô:

- Hôm nay cứ tiếp tục uống như hôm qua nhé.

- Dạ.

- Cô bé chắc ít bị bệnh lắm hả?

- Dạ, rất ít. Mẹ tôi bảo nuôi tôi rất khỏe, vì từ nhỏ đến lớn tôi chưa biết bệnh là gì?

- Thảo nào cô bé nhất quá, và...

Anh im lặng, nhìn cô như một sinh vật ngộ nghĩnh, như thích được nghe cô nói. Thấy bị nhìn, Lan Anh mở to mắt nhìn lại anh, đôi mắt trong sáng của cô như muốn hỏi "tôi có sao không bác sĩ".

Thiên Giang nhẹ nhàng trấn an cô:

- Cô bé đừng sợ như vậy, người ta bị ho hà chuyện thường, cô chỉ uống thuốc vài ngày là khỏi thôi. Bây giờ cô về đi.

Anh đột ngột quay đi một cách nghiêm nghị, dừng dung, và lại gọi người khác vào như hôm qua, thế là Lan Anh đành lẳng lặng ra ngoài. Cô không hiểu nổi thái độ kỳ lạ của bác sĩ Giang. Hình như anh xem cô như một cô bé thơ ngây nhút nhát, và trêu như người ta trêu một chỗ dễ thương. Cho nên mặc dù bị người lạ trêu chọc, Lan Anh cũng không cảm thấy phật lòng lắm. Có điều... giá Thiên Giang đừng như vậy thì hay hơn.

Gần một tuần thì cô khỏi hẳn, cô cảm thấy rất thích trị bệnh ở phòng mạch của bác sĩ Giang, vì ở đó cô có thể yên tâm mình không bị chích thuốc. Nếu mai mốt bị bệnh, cô sẽ lại đến đó. Lan Anh nghĩ vậy, và cô bé sẽ bảo mấy nhỏ bạn cùng lớp đến đấy khi bị bệnh, mấy nhỏ bạn của cô ai cũng sợ cây kim chích như người ta sợ rắn, bệnh mà không cần thuốc cũng hết thì tuyệt.

Ru Tình Xa Xôi

Chương 2

Lan Anh giật mình thức dậy, rồi nằm im, mắt chớp chớp nhìn ra cửa sổ, hôm nay chúa nhật không phải đến trường. Cô tự cho phép mình nằm chơi vài phút. Cô rất thích những buổi sáng, thức dậy vui mặt trong gối, tha hồ suy nghĩ, mơ mộng, tưởng tượng... những lúc như vậy thật là nhàn rỗi.

Cô cười vu vơ một mình, rồi tung chân ngồi dậy, lon ton đi vào bếp mở tủ. Hôm nay bên cạnh đĩa xôi, mẹ còn dành cho cô thổi sô cô la và một ly sữa.

Lan Anh nhảy chân sáo đi rửa mặt rồi mang tất cả thức ăn ra nhà trước, vừa nhấm nháp thổi kẹo, vừa nhìn lẩn thẩn ra đường.

Cô đã quen chơi một mình những lúc không đến trường, khi cô thức dậy thì mẹ đã gánh xôi ra chợ, nhưng ngày nghỉ như thế này cô không thấy vui chút nào, chỉ biết chờ mẹ về mà thôi.

Hôm nay thì khác, Lan Anh không phải ở nhà một mình lâu nữa, cô còn bận đến tập múa ở nhà hát. Tối mai là buổi biểu diễn đầu tiên của cô, cả tuần nay cô cứ hồi hộp chờ đến ngày ấy mà thôi.

Lan Anh nhìn đồng hồ, gần chín giờ, cô vào phòng thay đồ. Trong chiếc áo phông tay màu trắng, được viền một đường ren trắng muốt, và hai chiếc bím tóc thả trước ngực, nhìn cô có vẻ một cô bé mới lớn hơn là một sinh viên.

Chỉ có vóc dáng thanh mảnh uyển chuyển của cô là nói lên đặc trưng của các cô sinh viên trường múa, nhìn cô yếu điệu như một bức tranh tố nữ.

Khi Lan Anh đến nhà hát, các cô gái đã tụ tập đầy đủ, chỉ có cô biên đạo múa là chưa thấy đến. Lan Anh ngồi một mình ở góc phòng, ngoan ngoãn như con nai.

Cô chợt bắt gặp cái nhìn thiếu thiện cảm của Hòa Minh liếc về phía cô, Lan Anh cúi mặt như có lỗi, mà thực ra cô chẳng có lỗi làm gì ngoài cái tội diễn xuất tuyệt vời. Lan Anh biết làm sao bây giờ.

Cô nhớ cách đây một tháng, cô rụt rè đến nhà hát xin một vai múa phụ, chỉ để cô có ít tiền giúp mẹ, thế rồi ngoài sức tưởng tượng của cô Sau giờ múa thử, cô đã được nhận và được giao cho vai múa chính.

Cô biên đạo nói mới cô rằng một đoàn đang dựng vở "cái chết của con thiên nga" vì cô gái múa chính đột ngột bị tai nạn, cô ấy định giao vai ấy cho Hòa Minh, nhưng Hòa Minh thì không thực hiện nổi, rất may là Lan Anh đến đúng lúc. Cô ấy còn bảo rằng nếu biểu diễn thành công, Lan Anh sẽ được nhận việc ở nhà hát, và sẽ theo đoàn đi biểu diễn ở các nơi khác. Lan Anh

không ngờ mình may mắn đến vậy. Cô chỉ biết cười dịu dàng để cảm ơn cô Tuyết mà thôi.

- Tôi đến trễ quá, các em chờ lâu không?

Giọng nói vui vẻ của cô Tuyết như phá tan sự im lặng nặng nề của các cô gái đến với Lan Anh, cô đứng dậy đi đến sàn tập.

Cô Tuyết nhìn Lan Anh:

- Sao hôm nay trông em có vẻ buồn vậy? Em bệnh hả? Hay la run?

- Dạ, em hơi hồi hộp ạ.

Cô Tuyết cười khích lệ:

- Có gì đâu mà sợ, em múa như vậy là vững lắm rồi. Hôm nay tập cho cứng thêm thôi. Bây giờ bắt đầu buổi tập.

Trên nền sóng của những cô gái thiên nga, Lan Anh bước ra bằng những động tác xoay tròn trên mũi bàn chân, uyển chuyển, nhẹ nhàng và nét mặt biểu hiện thật sinh động theo điệu múa. Cô Tuyết nhìn Lan Anh không dấu được vẻ hồ hởi và một tình cảm triền miên.

Xong buổi tập, Lan Anh bước vào phòng thay đồ, những giọt mồ hôi lấm tấm trên vầng trán trắng mịn của cô, cô xếp đồ vào giỏ thì cô Tuyết đi đến đặt vào tay cô một hộp kẹo nhỏ, cười dịu dàng:

- Ngày mai ráng nhé Lan Anh.

Cô Tuyết vỗ nhẹ vai cô, rồi đi ra cửa. Lan Anh chớp mắt nhìn theo, cô hiểu rằng trong số các cô gái của đội múa, cô Tuyết dành cho cô tình cảm đặc biệt nhất, dù cô chỉ đến với đoàn trong thời gian ngắn ngủi.

Tự nhiên cô ao ước được thành công, như thế để cô Tuyết không thất vọng về cô.

Chiều hôm sau, cô chuẩn bị đến nhà hát một cách nôn nóng, đến sáu giờ cô loay hoay bên tủ áo, náo nức lựa chọn. Lan Anh chẳng có nhiều áo quần như bạn bè, nhưng cô chẳng bận tâm về điều đó. Tính cô hồn nhiên nên cô chấp nhận cảnh nghèo của mình một cách vô tư.

Ngồi một mình trong phòng cô cầm cùi mả từng chiếc áo ướm thử vào người, cuối cùng chỉ có chiếc đầm trắng là còn mới nhất, cô chẳng có được chiếc kẹp tóc nào nổi bật nên cũng không thể trang trí cho mái tóc mượt mà của mình. Lan Anh cũng không lấy thế làm buồn lắm.

Cô hớn hờ thay chiếc đầm trắng, để tóc buông lơi tự nhiên, rồi đi ra ngoài.

Buổi chiều mẹ phải lo gánh xôi bán tối, nên tuy rất muốn mẹ cùng đi, Lan Anh vẫn đành lẳng lặng chuẩn bị một mình.

Nhà hát tối nay thật nhộn nhịp, ánh đèn màu lấp lánh sáng chóa một góc trời đêm và người ta đến thật đông. Lan Anh hồi hộp đến nghẹt thở. Cô đi vào phòng hóa trang.

Trong phòng các cô gái đang trang điểm một cách thành thạo. Lan Anh ngồi xuống chiếc ghế còn trống nhìn mình trong gương, cô nhìn lướt mọi người

qua tấm gương, cảm thấy lúng lúng. Cô chưa học qua cách hóa trang khi bước ra sân khấu, và cũng chưa hề sử dụng mỹ phẩm bao giờ.

Ánh mắt ngỡ ngàng của cô chạm phải tia nhìn hân học của Hòa Minh, cô quay đi.

Hòa Minh như đã đoán tình thế của Lan Anh cô đến bên cạnh cô bạn đáng ghét của mình nói ngăn ngừn:

- Sao không trang điểm đi, trễ giờ rồi đó.

Lan Anh lúng túng:

- Dạ, em chưa biết hóa trang, từ đó giờ em cũng chưa...

Không đợi Lan Anh nói hết lời, Hòa Minh cười khẩy bỏ đi. Vẻ mặt bộc lộ một sự hả dạ, đôi môi đỏ xinh của cô hơi cong lên, khuôn mặt càng thêm kiêu kỳ, vẻ mặt của một cô gái hiếu thắng và biết mình xinh đẹp. Cô mong cho Lan Anh cứ để nguyên nét mặt không son phấn ra sân khấu. Lúc ấy, dưới ánh đèn màu, mặt Lan Anh sẽ nhợt nhạt và chìm ngấm giữa các cô gái thiên nga múa nền. Như thế dù khuôn mặt có diễn cảm đến đâu khán giả cũng khó mà chiêm ngưỡng cho hết, kể cả vẻ xinh đẹp của cô thiên nga múa chính.

Hòa Minh đi rồi, Lan Anh cúi mặt rầu rĩ, rồi cô mở hộp phấn, tự làm mặt theo cách hiểu biết của mình.

Đang lúc cô lúng túng nhất thì cô Tuyết đi vào:

- Lan Anh xong chưa em, sắp đến giờ rồi đó.

Lan Anh nhìn cô Tuyết cầu cứu:

- Da... cô ơi, em không biết...

Cô Tuyết nhìn Lan Anh, ngạc nhiên. Rồi như hiểu ra, cô khẽ tát nhẹ lên mặt cô gái ngây thơ, cười dịu dàng:

- Sao nãy giờ em không gọi cô, hoặc nhờ một bạn nào đó nếu cô không vào kịp thì sao nào? Bây giờ ngồi ngửa mặt ra, cô sẽ trang điểm cho em.

Gần nửa giờ trôi qua, Lan Anh nhìn mình trong gương khuôn mặt cô chẳng khác đi tí nào. Cô Tuyết chỉ làm đậm thêm những đường nét trên gương mặt mặt thù mị. Nhìn cô càng thêm duyên dáng, đáng yêu.

Ở ngoài kia, tiếng nhạc dồn dập làm Lan Anh hồi hộp đến nghẹt thở. Cô đi ra cửa, đứng nép sau cánh gà theo dõi các cô thiên nga múa nền. Đến đoạn nhạc trầm lắng, cô bắt đầu bước ra, uyển chuyển xoay tròn người trên mũi bàn chân, hai cánh tay dang ra, rồi khép nhẹ trước ngực thật dịu dàng, mềm mại. Lúc này cô không nghĩ đến điều gì khác và hoàn toàn nhập vào vai diễn, nét mặt có lúc rạng rỡ ngẩng cao đầu, lúc cúi gục buồn bã, sinh động và gợi cảm.

Khi cô cúi chào, phía dưới sân khấu, khán giả vỗ tay nồng nhiệt, rập hát như muốn vỡ ra bởi những tiếng cười nói, những lời khen ngợi không ngớt. Rất ít khi đoàn ca múa nhận được những tràng vỗ tay nhiệt tình như vậy. Lan

Anh cảm thấy cô cùng hạnh phúc, cô đi vào phòng hóa trang, cô Tuyền đứng ở cửa chờ cô, siết nhẹ tay cô:

- Em thành công rồi đó Lan Anh, cô không ngờ tới nay em múa xuất sắc như vậy, em giỏi lắm Lan Anh ạ.

Lan Anh khiêm tốn đứng nép người:

- Em cảm ơn cô nhiều. Nhờ cô mà em...

Cô ngẩng đầu lên, chạm phải tia nhìn sắc bén của Hòa Minh, cô im lặng.

Chờ cho mọi người ra về, khi đã vắng người Lan Anh lặng lẽ ra ngoài. Cô lại gặp Hòa Minh ở cửa, bên cạnh là bác sĩ Giang. Thấy cô, Thiên Giang mỉm cười, cô cũng khẽ gật đầu chào, rồi đi thẳng, cô nghe loáng thoáng tiếng Hòa Minh:

- Anh có quen với nó hả?

- Ừ, cô ấy khám bệnh ở chỗ anh mấy lần, quen nhưng lại không quen.

Giọng Hòa Minh đanh đá:

- Nhỏ đó ngoài mặt làm bộ hiền, chứ nịnh nọt là giỏi, thấy mặt nó em muốn tát cho mấy cái hết sức.

Lan Anh hơi đứng lại, khẽ cắn môi, cô nghe tiếng Hòa Minh nói vọng theo:

- Cái mặt nghèo xác bầy đặt chung diện, không biết thân. Tại cô Tuyết khoái nịnh, chứ em thì đừng hòng.

Lan Anh nhắm mắt, lầm lũi bỏ đi, một giọt nước mắt rơi xuống mặt cô, lần đầu tiên cô bị nhục mạ như vậy, lần đầu tiên cô thấy buồn vì cảnh nghèo của mình, cô không thấy xấu hổ vì nghèo, chỉ tủi thân và bị xúc phạm.

Thế là tới nay niềm vui của cô đã bị đập nát, nhường chỗ cho nỗi buồn mênh mông. Tự nhiên Lan Anh thấy xấu hổ vì chiếc áo đẹp của mình. Cô có cảm tưởng mọi người bên đường nhìn một cách chế giễu, vì cô đang se sua, cô chỉ muốn mau về nhà để trốn một mình mà thôi.

Lan Anh băng qua đường, một chiếc xích lô trờ tới, cô quỳnh quánh chạy nhanh qua bên kia không kịp thấy người thanh niên đang phóng vội vã. Và, trước khi nhận thức mọi việc, cô chỉ còn nghe loáng thoáng tiếng xe thần kít lại. Tiến người la hét ồn ào, cô thấy mình ngã xấp xuống mặt đường. Cảm giác đau buốt dội lên cô ngất lịm đi.

Ru Tình Xa Xôi

Chương 3

Lan Anh trả ly sữa cho Mai Hương, khẽ nhăn mặt:

- Ta không uống nữa đâu, ngán lắm.

Mai Hương dỗ dành:

- Ráng uống đi mi, mi không chịu ăn gì thì chịu khó uống sữa vậy.

- Thôi ta ngán lắm.

Cô khẽ cựa mình, rồi rên lên một tiếng, Mai Hương nhăn mặt xuýt xoa:

- Đau lắm hả mi?

- Đau chết được. Khó chịu quá mi ơi.

- Thôi, ráng nha, tội nghiệp mi quá.

Lan Anh nhìn một chân băng bột của mình, cô lại khóc thút thít:

- Ta sợ bị băng bó như vậy lắm, mi xin bác sĩ tháo ra giùm ta đi mà... híc... ta khó chịu lắm.

Mai Hương ngồi một bên dỗ dành Lan Anh, ngay lúc đó, có tiếng cô y tá vọng tới:

- Hết giờ thăm bệnh rồi, người nhà ra ngoài giùm nha.

Mai Hương đứng dậy:

- Thôi ta về, trưa bác vô ta gọi cho mi quyền truyện đọc cho đỡ buồn.

Cô dặn dò thêm:

- Bác sĩ khám xong rồi ngủ đi nha, đừng có thức nữa, nhất là đừng có khóc, khóc hoài bị sưng mắt xấu lắm.

Cô để lại hộp bánh kem cạnh đầu giường:

- Ăn đi nghe, ăn cho đỡ buồn.

- Ủ thôi mi về đi, người ta đuổi nữa kỳ lắm.

Mai Hương về rồi, Lan Anh nhìn vợ vẫn ra ngoài cửa sổ. Mới nằm bệnh viện hai ngày mà cô tưởng như lâu lắm. Tiếng xe chạy ngoài đường vọng vào nghe như thật xa xôi, cách biệt với không khí yên lặng trong phòng, nghĩ về tai nạn của mình. Cô lại thấy buồn rầu, tự nhiên cô chảy nước mắt. Bác sĩ và các cô y tá đang khám cho giường bên cạnh. Lan Anh nghe một giọng nói quen quen. Cô quay sang tìm kiếm. Cô nhận ra bác sĩ Giang đứng giữa các cô y tá, đang khám cho bệnh nhân. Lan Anh chờ đến lượt mình, cô định bụng sẽ xin đừng có băng bột ở chân nữa. Không hiểu sao gặp bác sĩ Giang ở đây, cô thấy mừng kỳ lạ và tin rằng Thiên Giang sẽ không làm cho cô bị đau như cô y tá hôm qua.

Rồi nhóm người đi đến giường Lan Anh, nhận ra cô, Thiên Giang hơi

nhường mắt ngạc nhiên:

- Lan Anh đó à, cô bé vào đây lúc nào vậy.

- Dạ hai hôm rồi.

Bác sĩ Giang không hỏi gì nữa, lẳng lặng khám cho cô, nhìn nét mặt nghiêm nghị của bác sĩ Lan Anh chột chùn lại, cô không dám yêu cầu gì nữa, và cũng bỏ luôn ý định lúc nãy. Bây giờ cô mới nhớ bác sĩ Giang là người yêu của Hòa Minh, Hòa Minh thì ghét cô cay đắng, Thiên Giang cũng sẽ ghét lây Lan Anh nhớ lại những câu nói hôm nọ của Hòa Minh, cô lại buồn ghê gớm. Cô biết bây giờ Thiên Giang đang ghét cô không ít, thế là cô trả lời một cách dè dặt những câu hỏi về bệnh trạng của mình. Cô thấy sợ Thiên Giang vô cùng, dù chẳng biết tại sao.

Cô thấy bác sĩ Giang nhìn cô hơi ngạc nhiên, nhưng anh không nói gì cả.

Buổi trưa yên lặng, bệnh nhân trong phòng đều ngủ, Lan Anh buồn bã nhìn ra cửa sổ, chột cô thấy bác sĩ Giang vào phòng, anh đi về phía cô, ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường:

- Sao trưa mà cô bé không ngủ?

Lan Anh lắc đầu:

- Em không buồn ngủ.

Thiên Giang nhìn cô một cách quan tâm:

- Bây giờ kể tôi nghe đi, tại sao cô bị thương vậy.

- Em... em cũng không biết kể làm sao nữa tối hôm ấy ở nhà hát về, em băng qua đường và bị xe tông mạnh vào người, thế rồi em không biết gì nữa.

- Ai mà chạy xe cầu thả thế?

Lan Anh cắn nhẹ môi:

- Thực ra lỗi không phải hoàn toàn của người ta, tại em nữa.

- Sao lại tại em?

- Vì em đi lung tung, lúc ấy em không nhớ mình đang ở ngoài đường nữa.

- Vậy lúc đó em nghĩ gì?

Lan Anh im lặng, bác sĩ Giang nhắc lại:

- Lúc đó em nghĩ gì đến độ quên mình đang ở ngoài đường vậy?

- Em không nhớ hết, nhiều chuyện lắm bác sĩ ạ.

Thiên Giang không hỏi gì nữa, cả hai im lặng khá lâu, chột anh quay lại, nhìn Lan Anh một cách trù mến:

- Em múa hay lắm, tôi rất thích xem múa ba lê, nhưng tôi chưa thấy ai múa hay như em cả.

Lan Anh ngạc nhiên:

- Thế... bác sĩ đã xem em múa rồi à? Ôi, em quên, em nhớ ra là tối hôm ấy bác sĩ đến đón Hòa Minh.

Thiên Giang gật đầu:

- Cô ấy là người yêu của tôi.

Lan Anh cúi đầu:

- Thế... bác sĩ không ghét em chứ?

Anh ngạc nhiên:

- Sao lại ghét?

- Vì... tại vì em mà Hòa Minh không được vai múa chính... thực tình là em không cố ý, lúc ấy em...

- Em nói tiếp đi.

Lan Anh thành thật:

- Lúc ấy em đến nhà hát xin việc, em chỉ mong được nhận vào đoàn múa phụ mà thôi. Thế rồi cô biên đạo giao cho em vai múa chính, em vô tình không biết vai múa đó là của Hòa Minh.

Thấy Thiên Giang im lặng, Lan Anh nói như xin lỗi:

- Bác sĩ nói giùm Hòa Minh đừng buồn em. Em không cố có ý giành giật với chị ấy đâu.

-...

Lan Anh càng rụt rè:

- Bác sĩ đừng giận em nhe, em không có làm cho Hòa Minh buồn đâu.

Thiên Giang ngẩng lên nhìn Lan Anh:

- Cô bé xem tôi là người thế nào vậy? Chẳng lẽ tôi tầm thường đến vậy sao?

Anh đứng lên:

- Thôi cô bé ngủ đi, đừng có nghĩ ngợi nữa nghe.

Bác sĩ Giang đi rồi, Lan Anh lại nằm im, nghĩ ngợi lan man. Bây giờ thì cô không thấy buồn nhiều nữa, sự cư xử thân ái của Thiên Giang làm cô thấy dễ chịu thật nhiều. Bây giờ cô chỉ mong mau ra viện để trở lại với sân múa mà thôi.

Ru Tình Xa Xôi

Chương 4

Chiều nay bạn bè cùng lớp đến thăm Lan Anh thật đông. Cô đang ngủ mơ màng thì nghe những tiếng cười nói lao xao:

- Dậy đi, công chúa ngủ trên giường. Có hoàng tử đến đánh thức công chúa nè.

- Trời ơi, ngủ mà còn cười nữa, chắc là chiêm bao thấy hoàng tử nào đến cầu hôn rồi chứ gì.

Lan Anh mở choàng mắt, chớp chớp nhìn mọi người, rồi nhoẻn miệng cười, trông thật đáng yêu. Ánh Hoa tát nhẹ lên mặt cô:

- Cái miệng cười dễ ghét hết sức.

Hoàng Hạnh nhăn nhó:

- Quý vị ngồi hết chỗ rồi tui ngồi chỗ nào đây.

Mỹ Vân chỉ tay xuống gầm giường:

- Thì mi ngồi đây này, chỗ này rộng chán nằm luôn cũng được.

Cả bọn cười rần lên. Hoàng Hạnh lườm Mỹ Vân:

- Vậy sao mi không xuống đó ngồi, nhét hột nhãn vào miệng bây giờ.

Cô chồm tới, kéo tay Lan Anh:

- Mi hết đau chưa hở Lan Anh?

- Còn đau lắm mi, nhưng đau ít rồi.

- Tội nghiệp mi quá, chân căng thế này thì múa may gì được nữa.

Mai Hương hếch mặt lên:

- Sao lại không múa được, mai mốt cũng hết đau chứ bộ.

- Nhưng ta muốn nhìn nó múa bây giờ.

- Cũng được, làm luôn, nhảy xuống đất quay một vòng cho bà con lé mắt chơi Lan Anh.

Lan Anh nghiêng đầu:

- Thôi, ta chẳng thích làm ai lé mắt đâu, tội nghiệp người ta lắm.

Cả bọn cười rúc rích, Mỹ Vân ngồi xuống cạnh giường lật vỏ trái quýt, đưa vào miệng Lan Anh:

- Ăn đi cho mau lớn, í quên, cho mau hết bệnh.

Hoàng Hạnh chen vào:

- Ta chưa thấy ai ăn quýt mà hết bệnh bao giờ, hết sống thì có.

Thủy Hà nãy giờ ngồi im, chợt lên tiếng:

- Hai nhỏ này cứ gặp nhau là như chó với mèo ấy.

Mỹ Vân lườm Thủy Hà:

- Cái gì mèo chó, chẳng ai mang chó với mèo vào thăm bệnh bao giờ. Muốn ta cần một cái không?

Mai Hương che miệng cười:

- Hở một tí là đòi cần, giống ghê.

Nhìn đám bạn cười nghiêng ngửa, Mai Hương la lên:

- Bọn mi chọc Lan Anh cười hoài, một lát nhỏ một bây giờ.

Lan Anh phản đối:

- Sao lại mệt, không có đâu, mình không có yếu đến vậy đâu.

Ánh Hoa vuốt nhẹ mặt Lan Anh:

- Không yếu nhưng mà xanh, bây giờ Lan Anh gầy ghê ấy, như là cành liễu rũ vậy.

- Đúng rồi, như là cành liễu rũ.

Thủy Hà trách Mai Hương:

- Sao mi không ép Lan Anh nó ăn, mi ở gần một bên nó mà để nó gầy nhom ả.

Mai Hương kêu lên:

- Sao mi biết ta không bắt nó ăn, giờ ơi, năn nỉ muốn gầy lười luôn ấy chứ, mà tiểu thư có chịu ăn cho đâu.

- Sao mi không ráng ăn hả Lan Anh ?

- Đừng có để mất sức, mai mốt làm sao đi học.

Lan Anh kêu lên:

- Mấy nhỏ này, ta bình thường chứ có làm sao đâu làm ta ngượng quá đi.

- Mi thì lúc nào cũng để gầy nhom, bộ mi không biết là tội mình phải giữ thân hình cân đối sao.

Thủy Hà chột bắn khoăn:

- Đây, có khi nào Lan Anh nó không múa được không nhỉ, rùi chân nó... có gì thì sao.

Cả bọn quay lại lườm Thủy Hà:

- Nói bậy, nói bậy, cái miệng của mi chuyên môn nói gở, bộ mi không sợ Lan Anh buồn hả?

Thủy Hà che miệng:

- Ta quên, đừng có giận ta nghe Lan Anh.

Lan Anh cười vô tư:

- Có gì đâu mà giận, ta không có "âm lịch" quá đâu.

Ánh Hoa nhìn đồng hồ:

- Gần tối rồi, bây giờ bọn tao về nghe Lan Anh hẹn gặp lại.

- Tuần tới mi xuất viện, bọn ta sẽ đến đón, và sẽ tổ chức một buổi ở nhà mi, chịu không?

Mai Hương xen vào:

- Để mừng mi hết bệnh đó Lan Anh.

Lan Anh chớp mắt, cô thấy cảm động đến độ không biết nói gì, chỉ khẽ gio tay:

- Bọn mi về vui nghe.

- Bai nhé.

Đám bạn Lan Anh về một lát thì bác sĩ Giang vào, cười vui tươi:

- Bác sĩ ngồi chơi.

Thiên Giang ngồi cạnh giường nhìn cô:

- Lúc này mấy cô bạn em định liên hoan khi em ra viện hả Lan Anh?

- Dạ sao bác sĩ biết ?

- Các cô nói chuyện lớn quá, phòng bên cạnh nghe rõ lắm.

Lan Anh hơi ngại:

- Vậy sao bác sĩ không nói giùm, để tụi em làm phiền mấy người trong phòng quá.

Thiên Giang hình như không quan tâm điều đó, anh có vẻ hơi trầm ngâm nhìn ra ngoài. Lan Anh vô tư ngắm nghía bông cúc mà hồi nãy Mai Hương mang vào cho cô.

Thật lâu mà chẳng thấy Thiên Giang nói gì. Lan Anh hơi lạ, cô nhìn bác sĩ chờ đợi, nhưng vẫn im lặng.

Quả thực không phải đây là lần đầu tiên bác sĩ Giang đến thăm Lan Anh, những ngày cô nằm ở đây, ngoài giờ khám bệnh, thỉnh thoảng anh cũng đến hỏi thăm Lan Anh, mua giúp cô các thứ thuốc. Lan Anh hiểu rằng anh quan tâm nhiều đến cô vì anh tội nghiệp cuộc sống nghèo khó của cô, và vì thầy chủ nhiệm của cô đã gởi gắm cô cho anh.

Lan Anh đã quen với những lúc bác sĩ Giang đến thăm và nói chuyện thật cởi mở với cô, thế mà chiều này... Thái độ lạnh lẽ của anh làm cô thấy lạ. Tự nhiên Lan Anh mang máng cảm thấy có điều gì đó không hay cho cô.

Lan Anh buông hoa cúc xuống giường, dăm dăm nhìn bác sĩ Giang, anh ngẩng mặt lên, cười với cô:

- Sao cô bó nhìn tôi dữ vậy?

Cô chớp mắt:

- Sao tự nhiên... không hiểu sao em cảm thấy bác sĩ sẽ nói chuyện gì đó không hay cho em.

Thiên Giang hỏi lại:

- Sao cô bé nghĩ vậy?

- Em cũng không biết nữa, tự nhiên em nghĩ vậy.

- Em nhạy cảm quá.

- Nhưng có đúng vậy không hở bác sĩ?

Thiên Giang không trả lời, anh đứng dậy đi lại phía cửa sổ, yên lặng thật lâu.

Lan Anh mở lớn mắt nhìn anh chờ đợi.

Bất ngờ bác sĩ Giang quay lại:

- Em thích múa lắm hả Lan Anh?

- Dạ.

- Ngoài nghề múa ra, em còn thích gì nữa không?

Lan Anh cười nhẹ:

- Em biết đánh dương cầm, và hát được chút ít.

- Thỉnh thoảng em cũng có biểu diễn ở trường. Nhưng cái đó không thể gọi là nghề được.

- Lúc trước em xin việc ở nhà hát là để kiếm tiền giúp mẹ em phải không?

- Dạ.

- Nếu vì lý do nào đó không múa được, em làm gì?

Lan Anh dăm chiêu:

- Em cũng không biết nữa.

-...

- Nhưng sao bác sĩ lại hỏi như vậy ạ?

-...

- Hay là...

Giọng cô hơi run:

- Chân em có sao không bác sĩ?

-...

- Có gì bác sĩ cứ nói, đừng giấu em mà, em sợ lắm. Có phải sau này em sẽ bị tật không?

-...

Cô muốn khóc lên:

- Ôi, em sợ đi khắp khềnh lắm, xấu người ta sẽ trêu ghẹo em, sẽ...

Thiên Giang thở dài, rồi nói từ tốn:

- Em thật là nhạy cảm nhưng tôi đã nói gì đâu.

- Nhưng thái độ của bác sĩ làm em nghĩ... sợ lắm.

Anh nhìn Lan Anh như an ủi:

- Tôi không giấu em nữa đâu, chân em không bị tật gì cả, em vẫn đi đứng bình thường, nhưng không thể múa được, nhất là không thể vận động mạnh, vì xương em sau này rất yếu, bởi vì... Đừng buồn Lan Anh.

Anh ngừng nói, ái ngại nhìn những giọt nước mắt rơi dài xuống mặt cô Lan Anh có phản ứng rất là, cô không kêu gào hay nức nở, chỉ cúi mặt lặng lẽ khóc. Rồi cô ngẩng đầu lên, bặm môi cố nín, nhưng nước mắt cứ chảy, cô quẹt ngang mặt hít mũi:

- Em không có sao đâu, cảm ơn bác sĩ đã nói cho em biết trước.

- Tôi biết chuyện này làm em đau khổ lắm, nên tôi đã tìm mọi cách chữa trị cho em, tôi chỉ có thể giúp em đi đứng bình thường, còn ngoài ra thì...

Lan Anh cắt ngang lời anh bằng cái cười gượng gượng:

- Không sao, em chịu đựng được, rồi em sẽ quen mà.

- Đừng buồn nghe cô bé. Tôi biết nằm ở đây em thấy khó chịu lắm. Ngay mai tôi sẽ tháo băng cho em về sớm, em đừng buồn nữa nghe.

- Dạ, cảm ơn bác sĩ.

Thiên Giang đứng dậy:

- Bây giờ em nằm nghỉ đi, và đừng nghĩ ngợi xa xôi gì hết, hứa với tôi không.

Lan Anh lau nước mắt, cô tươi tỉnh nét mặt cô cười dịu dàng:

- Em hứa.

Khi bác sĩ Giang đi rồi, cô nằm úp mặt vào gối khóc thầm một mình. Thế là từ nay cô sẽ không thể đến trường, không còn được biểu diễn trên sân khấu. Từ nay cô sẽ mất hết bạn bè và nghề nghiệp. Rồi những ngày tới cô sẽ làm gì khi ở nhà lủi thủi một mình? Nghĩ đến tương lai cô càng buồn thảm thía. Lần đầu tiên trong đời mình Lan Anh nếm trải cảm giác tuyệt vọng như vậy và cô lại khóc nức nở.

Ru Tình Xa Xôi

Chương 5

Lan Anh ngồi yên trong chiếc ghế, tay tựa vào thành vịn nhìn các bạn tíu tít làm đồ ăn. Hôm nay chúa nhật, các bạn trong lớp kéo đến nhà cô nấu nướng liên hoan, mẹ Lan Anh bận đi bán suốt ngày, các cô gái càng được tự do đùa giỡn.

Ngồi hoài thật chán. Lan Anh cố đứng dậy, đi lại bàn ăn bày la liệt các thứ:

- Để ta gọt củ cải cho.

Mai Hương phản đối:

- Không được, mi làm ơn lại góc kia ngồi giùm, một lát ta gấp cho miếng chả giò, đừng có lân la lại đây à.

- Ngồi không buồn thấy mô, để ta phụ cho vui.

Thủy Hà đẩy chiếc ghế đến cho Lan Anh:

- Vậy thì mi ngồi xuống đây, đừng có đứng nữa.

Cô lấy mấy củ cải và con dao nhỏ đặt trước mặt Lan Anh:

- Rồi đó, làm, đi, không thôi lại buồn nữa bây giờ.

Ánh Hoa giơ trước mặt cô một cái bánh có hình chiếc nấm:

- Đồ mi các này làm bằng gì?

Lan Anh ngấm ngấm:

- Bằng bột gạo.

- Tầm bậy, hả miệng ra đi.

Cô nhét tai nấm vào miệng Lan Anh:

- Ngon không?

Lan Anh nhắm nhăm miếng bánh, xuýt xoa:

- A, bằng đậu xanh phải không? Ngon tuyệt, cho ta cái nữa đi mi.

- Đây nè mi là được ưu tiên đó nha.

Ánh Hoa chột kêu lên:

- Chết cha, bánh bị khét rồi.

Các cô gái chụm lại quanh chiếc bánh. Ánh Hoa vội vã trút ra chiếc đĩa lớn, ổ bánh bông lan vàng thơm lừng, chỉ tội hơi đen một tí ở xung quanh. Ánh Hoa tần mần cắt viên bỏ đi lớp bánh đen, rồi lại cho vào khuôn, đổ một lớp nước dừa pha bột sền sệt có màu xanh lá cây lên trên ổ bánh. Mai Hương tò mò:

- Mi làm kiểu gì vậy?

- Đây là bánh bông lan hấp.

Thủy Hà vặn lại:

- Đã là bánh hấp sao mi nướng cho cháy hết vậy.

Anh Hoa cong môi:

- Đừng có hời, thiên cơ bất khả lộ, kiên nhẫn chờ đi.

Mai Hương thở dài ảo não:

- Chờ ăn được ổ bánh của mi chắc ta thành bà già mất, không biết ăn xong có bị gì không đây.

Ánh Hoa bật cười:

- Làm gì mà gấp vậy, bảo đảm hôm nay ta cho bọn mi ăn thử bánh tuyệt ngon mà, chờ đây.

Các cô gái quay lại bàn, tíu tít gọt khoai tây. Lát sau Ánh Hoa đem ổ bánh ra, cô lấy mấy chiếc nấm làm bằng đậu xanh ghim trên mặt. Cả bọn tò mò xúm lại xem, xong xuôi, ánh Hoa đứng ra xa ngắm nghía:

- Đẹp không?

Mỹ Vân nhìn Thủy Hà:

- Mi thấy nó có đẹp không Hà?

- Tao thấy nó... ngộ quá.

Quả thật nhìn đĩa bánh rất ngộ nghĩnh, phía dưới có màu vàng hột gà, phủ lên mặt là lớp bột màu xanh lá cây thật đậm, và bên trên lại có mấy tai nấm mọc lên, bảo đẹp thì không thể được, nhưng xấu thì cũng không đến nỗi, Mỹ Vân thì thầm:

- Tao thấy giống nấm mới mọc trên cỏ quá. Bánh gì kỳ vậy.

Ánh Hoa giận dỗi:

- Bánh bông lan hấp chứ gì?

- Ngộ quá.

- Từ nhỏ tới lớn ta mới thấy lần đầu.

- Ăn có chết không nhi?

Mỹ Vân nháy mắt với Thủy Hà, cười cười:

- Không, chết nhưng chắc cũng... khùng khùng.

Thấy Ánh Hoa xụ mặt. Mai Hương cười xòa:

- Thôi đừng có giận nữa, bọn ta chợ cho vui đây chứ bánh ngon lắm.

- Hứ, mi ăn chưa mà biết ngon.

- Cần gì ăn, nhìn là cũng biết rồi.

Các cô gái đang ríu rít dưới bếp thì có tiếng gõ cửa ở nhà trên. Mai Hương chạy lên. Đứng trước mặt cô là bác sĩ Giang với một hộp thuốc trên tay, anh chưa kịp nói gì thì cô chạy vụt ra nhà sau:

- Lan Anh ơi, có bác sĩ tới khám bệnh nè.

Lan Anh khập khểnh đi lên, cô định kéo chiếc ghế thì Mai Hương đã nhanh nhẹn:

- Mời anh ngồi chơi.

Bác sĩ Giang khoa tay:

- Không, tôi chỉ ghé hỏi thăm Lan Anh một tí rồi về nhà - Anh quay qua Lan Anh - Cô bé có tập đi như tôi dặn không?

- Dạ có.

- Tập nhẹ nhàng thôi, và nhất là đừng mang cái gì nặng nhé. Hôm nay em đi như vậy là khá lắm rồi, tốt lắm. Tuần sau em có thể tự đi một mình được rồi. Anh xem xét khớp xương ở chân Lan Anh, về mặt hài lòng:

- Tốt lắm rồi.

Lan Anh rụt rè:

- Em tập đi vững rồi, thế em có thể múa được không bác sĩ?

Thiên Giang lắc đầu:

- Không thể được đâu tôi đã nói với em lúc trước rồi, đừng buồn cô bé ạ.

Anh đặt hộp thuốc trên bàn:

- Tôi mang cho em hộp thuốc, em chịu khó uống cho khớp xương mau lành.

Lan Anh nói nhỏ:

- Em làm phiền bác sĩ quá.

Thiên Giang chưa kịp trả lời thì có tiếng xe dừng ngoài sân, anh nhìn ra, Lan Anh và Mai Hương cũng quay lại. Thiên Giang ngạc nhiên nhận ra Hòa Minh, cô tươi cười:

- Em đi lại nhà nhỏ bạn, thấy xe anh ở đây nên em ghé vô luôn, nhà bạn anh đó hả?

Cô nhìn vào trong, thấy Lan Anh, cô nhướn mắt ngạc nhiên, rồi sầm mặt:

- Anh có quen với nó hả? Quen hồi nào, sao anh không nói với em?

Bác sĩ Giang chưa kịp trả lời, Lan Anh đã tập tễnh đi ra cửa, cô mềm mỏng:

- Chị Minh vô nhà chơi.

Hòa Minh không thèm trả lời Lan Anh, cô ngúng nguẩy với Thiên Giang:

- Anh quen với nó sao không nói với em, tính giấu hả?

Thiên Giang trầm tĩnh:

- Anh không có gì phải giấu em hết, và anh đến đây là khám bệnh cho cô ấy, em không thấy Lan Anh bị thương sao?

Hòa Minh sống sượng:

- Nó làm gì đủ tiền mà mướn bác sĩ đến khám tận nhà lặn.

Thiên Giang hơi nghiêm mặt:

- Em đừng nói như vậy, không nên, bây giờ anh đưa em về.

- Không, em không thèm về với anh, anh quen với nó mà giấu em phải không?

Cô giậm chân, la lên:

- Em không chấp nhận như vậy, mai mốt anh không được đến đâu nữa, anh thừa biết nó đối nghịch với em mà... hu... hu.

Thiên Giang thoáng cau mặt, nhưng vẫn dịu dàng:

- Em nín đi, đừng khóc nữa, về nhà anh giải thích với em.

Hòa Minh càng ngúng nguẩy:

- Không, giải thích ngay bây giờ.

Thiên Giang thở dài như bất lực trước cái bướng bỉnh của người yêu, nhưng vẫn chiều chuộng cô, anh nói nhẹ nhàng:

- Được rồi, để anh nói, bạn em bị thương, và cô ấy nằm điều trị Ở chỗ khoa anh, chú Thanh bảo anh săn sóc theo dõi sức khỏe cô ấy. Thế là sáng nay anh ghé thăm bệnh cho Lan Anh. Anh giải thích rồi đó, em chịu chưa?

Hòa Minh có vẻ hơi nguôi, nhưng vẫn bực tức:

- Chú Thành gọi thì gọi, anh nhận lời làm chi, chứ không phải tại anh thấy nó hiền nên anh thích hả?

- Đừng nói năng trẻ con như vậy Minh. Em không thấy ở đây có bao nhiêu người nhìn em sao - Anh nhỏ giọng - Em làm anh xấu hổ quá.

Hòa Minh cong môi, vênh mặt lên:

- Em làm gì mà xấu hổ, quen với em anh mắc cỡ chứ gì, vậy quen với nhà nghèo chắc anh hãnh diện lắm hả.

Các cô gái đưa mắt nhìn nhau, khó chịu vì sự có, mặt của Hòa Minh, Lan Anh lạnh lẽo bỏ vào nhà, cả bọn cũng đi theo cô, để mặc Hòa Minh đứng gậy gổ với Thiên Giang ngoài sân, Mai Hương thở hắt ra:

- Bà đó vô duyên quá, tự nhiên đứng ở nhà người ta gậy gổ, năn nỉ cũng không chịu về. Bộ không đợi về nhà nói được hả.

Thủy Hà cau mặt:

- Tao thấy bà ấy có vẻ kênh kiệu quá, làm như tiểu thư con nhà giàu nên quen tính đồng đánh, và khinh người quá đáng.

- Vậy mà bác sĩ Giang có vẻ chiều chuộng bà ta ghê, chắc là ông ấy thương bà ta lắm.

Ánh Hoa xen vào:

- Tao thấy bác sĩ Giang có vẻ ngượng với tụi mình, nhưng vẫn kiên nhẫn với bà Minh. Tại ông ấy thương bà quá, chứ ta mà có người yêu như vậy hả, cho de liền.

- Bà ấy đẹp thật đấy, nhưng nhìn dữ quá, thấy ghét người gì đánh đá dễ sợ.

Mỗi người phê bình một câu, chỉ có Lan Anh là m lạnh, mặt buồn hiu. Cô đã cố tránh Hòa Minh, nhưng cứ bị cô ta ám ảnh. Tại sao Hòa Minh cứ khinh miết cái nghèo của cô hoài vậy chứ, từ đó bạn bè cô có bao giờ xem nhẹ cô vì việc đó đâu. Hòa Minh làm cô thấy mặc cảm và khổ tâm vô cùng.

Thế là buổi liên hoan của các cô trở nên buồn hiu, các cô gái ăn bún một cách lạnh lẽo, cắt ổ bánh bông lan một cách lạnh lẽo, bởi vì đã lỡ nấu, chứ chả ai thích ăn trong tâm trạng như vậy bao giờ...

Ru Tình Xa Xôi

Chương 6

Tối liền đây mấy sis ời . Chuẩn bị guốc để nện mụ HM nghe mấy sis.

~~~~~

Lan Anh đứng trong phòng, cô khẽ nhón chân lên, hai cánh tay giơ lên cao như đang múa bài thiên nga, vẻ mặt cô hài lòng vì chân không thấy đau, và cô lại say sưa tập múa một mình.

Cô tung người, khẽ nhảy lên cao. Thốt nhiên cô thấy chân đau buốt, mồ hôi rịn trên trán. Cô ngồi phịch xuống đất gục đầu trong gôi, đau đến chảy nước mắt. Muốn đứng lên cũng không thể được, cô đành ngồi im một mình.

- Từ nay em đừng nên mạo hiểm nữa nghe cô bé, tôi đã dặn rồi, nếu em cứ vận động mạnh như thế hoài, chân em sẽ bị tật luôn đó.

Giọng nói làm Lan Anh quay phắt lại. Bác sĩ Giang đang đứng ở cửa nhìn cô, vẻ mặt không hài lòng.

Lan Anh hỏi khẽ:

- Bác sĩ đến lúc nào em không hay?

- Tôi mới vừa tới, gọi cửa nhưng em mê tập múa nên không hay, tôi đành phải vào phòng để ngăn em, nhưng không kịp.

Lan Anh chống tay cố ngồi lên, bác sĩ Giang tới đỡ cô:

- Nhẹ nhẹ thôi, em đừng có gượng mạnh quá.

Cô ngồi im trên ghế, tay khép lại đặt lên chân, giọng cô đầy vẻ biết lỗi:

- Em xin lỗi vì đã không nghe lời bác sĩ, nhưng tại vì... em nghĩ là chân em đã bình thường rồi, và vì em thích tập múa, em cứ hy vọng rằng...

Bác sĩ Giang khoát tay:

- Sao lại xin lỗi tôi, tôi ngăn em là vì em thôi, nếu muốn tôi yên lòng, em hãy bỏ hẳn ý nghĩ múa đi.

Lan Anh lí nhí:

- Bác sĩ tốt với em quá.

Cả hai im lặng. Lan Anh lén nhìn bác sĩ Giang, cô nhớ lại lần gặp tuần trước, nhớ những thái độ ngúng nguỵ của Hòa Minh. Cô không hiểu hôm nay Thiên Giang đến đây làm gì. Nếu Hòa Minh lại đến lúc này, cô sẽ giải thích làm sao đây.

Bác sĩ Giang chợt nhìn Lan Anh rồi từ tốn:

- Tôi vừa từ bệnh viện về, ghé thăm em xem hết đau chân chưa và xin lỗi em về chuyện hôm nọ.

- Xin lỗi?

Lan Anh cảm thấy bất ngờ và kinh ngạc, cô không ngờ Thiên Giang đến để xin lỗi... có lẽ anh muốn Lan Anh không còn ác cảm với Hòa Minh.

Thiên Giang bình thản:

- Hòa Minh là con một nên rất được gia đình chiều chuộng, cô ấy luôn được nuông chiều rất vô tư, ít chịu nghĩ những lời mình nói, Hòa Minh không cố ý xúc phạm em đâu cô bé ạ, em đừng nên giận cô ấy.

Lan Anh cắn môi:

- Em thấy là bác sĩ đừng quan tâm suy nghĩ của em quá. Em không giận chị Hòa Minh đâu.

- Và em cũng không khổ tâm về bản thân mình chứ Lan Anh...

Cô cười khẽ:

- Cuộc sống của em là như vậy. Em quen rồi buồn hay khổ cũng không ít gì, có điều em buồn là...

Lan Anh im bặt cô không muốn nói với Thiên Giang nỗi đau khổ của mình, cô không thích bị anh thương hại. Dù sao đi nữa, anh cũng rất yêu thương Hòa Minh, anh sẽ khó mà thông cảm cho cô được.

Thấy cô im lặng, Thiên Giang giục:

- Em nói tiếp đi.

Lan Anh lắc đầu:

- Em chẳng có gì để nói hết

- Có, tôi biết cô nghĩ gì rồi nhưng tôi muốn chính miệng em nói ra.

-...

- Cô bé nói đi, cô nghĩ gì vậy?

Lan Anh cười nhẹ:

- Em không biết gì mà nghĩ đâu, trong đầu em rỗng tuếch bác sĩ ạ.

Thiên Giang nghiêng đầu nhìn cô:

- Nếu cái đầu em mà rỗng tuếch thì em sẽ không đau khổ nhiều đâu, em giấu làm gì, em không muốn nói thì để tôi nói giùm nhé.

- Bác sĩ muốn nói gì?

- Em buồn vì không được múa, và khổ tâm vì không thể kiếm tiền giúp mẹ em phải không?

Lan Anh thở dài:

- Từ nhỏ đến giờ đây là lần đầu tiên em biết khổ, có mất mát rồi mới hiểu giá trị của cuộc sống.

Cô nhìn xa xăm ngoài cửa sổ:

- Bây giờ em có cảm giác mình như con chim bị gãy cánh, chỉ còn biết giam hãm cuộc đời trong bốn bức tường mà thôi, vì nếu bay ra ngoài em sẽ bị lạc lõng chỉ càng buồn thêm.

Thiên Giang nhìn cô hơi lâu:

- Em có vẻ thay đổi nhiều quá. Tôi nhớ lần đầu đến phòng mạch của tôi...

lúc ấy em vô tư như một cô bé. Đừng có bi quan quá Lan Anh ạ, em còn nhiều đường đi lắm.

- Cám ơn bác sĩ an ủi em.

- Đừng khách sáo với tôi như vậy, em thấy đó, tôi rất thật tình với em kia mà. Em không xem tôi như người thân của em được sao?

Bất giác Lan Anh nhếch môi:

- Thân với một người nghèo như em bác sĩ không thấy xấu hổ sao?

Thiên Giang nghiêm khắc:

- Lan Anh.

-...

- Tôi không thích và không muốn nghe em nói như vậy, em nghe không?

Ngay lúc ấy một giọng nói chát chúa vang lên:

- Quả thật tôi đoán không sai mà, tôi biết thế nào anh cũng đến đây nữa mà Bác sĩ Giang quay phắt lại, Lan Anh cũng giật mình nhìn ra, Hòa Minh đứng ở cửa, tay chống ngang hông, vẻ mặt cô như tức đến cao độ, cô giẫm chân bình bịch, tay đập vô cửa nghe cái rầm. Cô quát lên:

- Tại sao anh đến đây hoài vậy? Tôi đã cấm rồi mà.

Thiên Giang đứng dậy, nghiêm nghị:

- Đây không phải là nhà em, em không được làm như vậy.

Hòa Minh sấn tới:

- Làm gì, không làm như vậy là sao? Tôi sợ ai kia chứ.

- Em quá đáng lắm Minh ạ.

Hòa Minh giẫy lên như đĩa phải vôi:

- À, hôm nay anh dám lên mặt trách tôi phải không, anh ngon lành quá phải không? Bộ anh nói tôi không dám làm gì hả không dám này.

Cô nhào tới hất lọ hoa trên bàn:

- Không dám này.

Lan Anh đỏ mặt, nước mắt cô ngân ngấn, cô kêu lên:

- Đây là nhà tôi chị không được làm như vậy.

Hòa Minh như đang nổi khùng, cô đá phăng chiếc ghế gần bên :

- Tôi làm vậy đó, phá nhà luôn đó, rồi ai dám làm gì tôi. Mấy nhà ổ chuột này mấy chục cái tôi mua cũng được nữa là xá gì một cái.

Cô lao tới định túm lấy màn cửa nhưng bác sĩ Giang vội chặn tay cô lại:

- Em làm gì vậy tại sao khi không lại đến phá nhà người ta.

Hòa Minh vùng mạnh ra:

- Làm gì hả? Ai bảo anh dám gạt tôi. Anh quen với tôi mà dám lén lút quen với nó anh là đồ khôn nặn.

- Hòa Minh, không được nói bậy.

- Ủi đó, tôi nói đó, hai người dám qua mặt tôi hả? Tôi không để yên đâu.

Giọng cô hằn học:

- Anh tưởng anh gạt được ba tôi hả? Còn lâu đó, và tôi nói cho biết anh đừng hòng ba tôi xây bệnh viện tư cho anh, tôi sẽ nói ba tôi xây cho người khác cứng đáng hơn anh anh là đồ sở khanh.

Thiên Giang lạnh lùng:

- Em về đi.

- Không về, tôi không về. Tôi phá nhà này luôn, rồi làm gì tôi.

- Em thật là quá đáng.

- Rồi làm sao - Hòa Minh nghen mặt lên - Thách ai làm gì tôi đó.

Thấy không ai trả lời, Hòa Minh dùng dùng bỏ về, ra đến cửa cô còn ngoái lại:

- Rồi anh xem, tôi sẽ làm gì anh. Đừng có mơ tưởng được ba tôi xây bệnh viện tư nhé. Rồi anh sẽ hối hận.

Thấy Thiên Giang không theo năn nỉ, cô vùng vằng dắt xe ra, rồ máy thật mạnh rồi phóng đi như bay.

Mọi chuyện xảy ra thật đột ngột, Hòa Minh đến rồi đi như cơn gió cuốn làm chóng mặt người xung quanh. Lan Anh vẫn còn bàng hoàng và cứ ngồi lặng. Bác sĩ Giang đứng yên bên cửa sổ nhìn đăm đăm ra ngoài

Rồi anh quay lại nhìn Lan Anh:

- Xin lỗi em, tôi không cố ý làm phiền em như vậy đâu. Bây giờ tôi về em có buồn tôi không?

- Không em không nghĩ gì hết.

Thiên Giang nghiêng đầu về phía Lan Anh:

- Em lúc nào cũng kín đáo, tôi biết em rất khổ tâm về chuyện này, tôi hứa sẽ không gây ra cho em sự phiền muộn nào nữa đâu. Tôi về.

- Chào bác sĩ.

Ra đến cửa anh bèn quay lại:

- Em đừng nên tập múa nghe Lan Anh, xương chân em đã bị rạn nên rất yếu, tôi nói nhiều quá phải không? Nhưng tôi chỉ muốn điều tốt cho em thôi.

Lan Anh hơi cảm động:

- Cảm ơn bác sĩ lo cho em.

Tiến Thiên Giang về rồi cô quay vào nhà ngồi bên cửa sổ mà suy tư. Cô hiểu rằng bác sĩ Giang sẽ không bao giờ đến thăm cô nữa, tự nhiên cô thấy buâng khuâng buồn buồn.

Ru Tình Xa Xôi

Chương 7

Lan Anh đứng trước gương nhẹ nhàng chải tóc, rồi cô khoát chiếc giỏ lên vai đi bộ đến nhà hàng.

Nắng chiều đã tắt chỉ còn rọi lại những tia vàng vọt lung linh, trên những hàng cây rồi cối cùng cũng tắt ngấm. Màn đêm bắt đầu buông xuống, những ngọn đèn đường lại sáng lên rực rỡ. Thành phố bắt đầu bước vào buổi tối với những cuộc vui xa hoa.

Lan Anh mở cửa kính, bước vào chỗ của mình, cô nhận đệm dương cầm buổi tối cho nhà hàng. Sau một thời gian buồn rầu vì không thể trở lại trường múa, cô lại bước vào cuộc sống với công việc mới. Chính Lan Anh cũng không ngờ mình đi qua ngã rẽ như vậy.

Cứ mỗi tối cô lại đến đây đàn những bản nhạc quen thuộc đến nhàm chán cho đến khuya nhà hàng đóng cửa, cô lại lặng lẽ về nhà, buồn như chiếc bóng.

Tối nay nhà hàng thưa khách, dàn nhạc vẫn biểu diễn. Lan Anh ngồi bên đàn, chợt người bồi bàn bước đến:

- Cô Lan Anh, có người muốn gặp cô kia, người đó nói cô ra liền, đã nói bà chủ rồi cô đi đi.

- Xong bản này tôi sẽ ra, nói dùm người đó chờ tôi nghe.

Lát sau cô bước ra cửa còn đang ngó quanh quất thì Hòa Minh đã đến trước mặt cô Lan Anh ngỡ ngàng:

- Chị tìm tôi hả?

- Ủ.

- Có chuyện gì không chị?

Hòa Minh nói ngắn gọn:

- Lại đây ngồi đi.

Cả hai tiến tới ngồi trên băng đá. Lan Anh chưa kịp nói thì Hòa Minh đã lên tiếng giọng hằn học:

- Chị còn ở lại thành phố à?

Lan Anh ngạc nhiên:

- Tôi vẫn ở đây và chưa đi đâu cả. Nhưng sao...

Hòa Minh cắt ngang:

- Nói dối, chị mới trở về phải không?

- Tại sao tôi phải giấu giếm kia chứ. Và lại tôi ở đâu thì có liên quan gì đến chị.

- Liên quan chứ, nhưng nói cho chị mừng tôi không thêm anh Giang của chị nữa đâu, việc quái gì phải giấu.

Lan Anh cau mặt:

- Chị nói gì vậy, tôi và người yêu của chị chưa bao giờ có quan hệ gì khác. Tại sao chị cứ gán ép anh ấy với tôi hoài vậy. Anh ấy là người yêu của chị kia mà?

- Thôi đừng có làm bộ. Hừ, hai người trốn tôi để tự do quen nhau, vì sợ tôi theo quấy rầy chứ gì.

Lan Anh đứng bật dậy hơi giận:

- Chị nói gì vậy? Nếu chị cứ gán cho tôi chuyện tầm bậy thì tôi không nghe chị nói nữa đâu.

Hòa Minh hét lên:

- Đứng lại, thách chị dám đi đó, chị làm khổ tôi thì tôi không để chị được yên ổn đâu.

Lan Anh quay lại mở lớn mắt:

- Tôi làm khổ chị à? Chẳng lẽ một người nghèo như tôi lại có khả năng làm khổ một tiểu thư giàu sang như chị sao.

Cô bậm môi:

- Tại sao chị cứ có ác cảm với tôi hoài vậy, chuyện tôi vô tình múa vai chánh của chị đã xảy ra đã lâu rồi, chị ghét tôi lâu đến vậy sao?

Hòa Minh gạt ngang:

- Thôi im đi đừng làm bộ. Vì chị mà anh Giang không thêm gặp với tôi nữa, mấy lần tôi đến để xin lỗi anh đều muốn tránh mặt, không tại chị thì tại ai.

Lan Anh lấp bắp:

- Nhưng tôi... tôi hoàn toàn không biết gì hết, tôi nói thật mà.

Hòa Minh có vẻ hơi nguôi:

- Vậy thì anh ấy đi đâu kia chứ?

Lan Anh tò mò:

- Anh Giang là người yêu của chị mà chị không biết anh ấy đi đâu à? Sao lạ vậy?

Hòa Minh buông thông:

- Chúng tôi đã chia tay nhau rồi.

- Vậy à, sao thế? Ồ, tôi xin lỗi đã tò mò.

Hòa Minh nhún vai:

- Không gặp nhau nữa thì kể như đã "xù" chứ sao.

- Tôi không hiểu.

Hòa Minh quát mắt nhìn Lan Anh:

- May mắn cho chị là tôi đang có người yêu mới, nếu không tôi cào nát mặt chị ra rồi (chèn ui bà này còn dữ hơn gấu nữa). Hừ từ sau lần gặp ở nhà chị anh Giang tránh mặt tôi hoài. Nghe gia đình anh ấy xin chuyển về tỉnh,

tưởng chị cũng đi rồi chứ ai ngờ chị không dám.

Lan Anh phản đối:

- Sao chị cứ nghĩ xấu cho tôi hoài thế, tôi đã nói là không hề xen vào tình cảm của chị mà.

Cô hơi ngừng mặt lên:

- Nhưng nếu tôi có người yêu như chị, thì dù anh ấy đi đâu tôi cũng chờ đợi, chứ không...

Hòa Minh cười khẩy:

- Chứ không tìm bồ khác chứ gì? Hừ, chị nghĩ tôi ngu lắm à, tôi trẻ đẹp ngu gì mà chờ đợi một người bỏ rơi mình.

Cô quắc mắt nghiêng răng:

- Tôi tự ái lắm chị biết không, chưa có ai dám bỏ rơi tôi như anh Giang hết.

Cô nhún vai:

- Nhưng tôi tin thế nào anh ấy cũng quay lại nắm nỉ tôi, vì chỉ cần tôi nói một tiếng, ba tôi sẽ lo cho anh ấy xây hẳn một bệnh viện tư.

"Chị kiêu hãnh quá" . Lan Anh nghĩ thầm.

Hòa Minh cười kiêu ngạo:

- Chị có lo được như tôi không?

Lan Anh nghiêm trang:

- Tôi không lo được như vậy, vì tôi không được như chị, nhưng nếu có người yêu, tôi không bao giờ dùng kinh tế để bắt người ta lụy mình đâu. Mà tôi sẽ làm cho họ yêu chính bản thân tôi - Nói xong cô đứng dậy - Thôi chào chị, tôi còn phải vào làm việc, nếu rảnh chị đến đây chơi.

Cô đi nhanh vào trong không thấy ánh mắt sắc bén của Hòa Minh liếc theo cô cho đến khi khuất bóng.

Lan Anh trở lại ngồi vào dương cầm, nhưng tâm trí lại lảng vảng những gì Hòa Minh nói. Cô không ngờ Thiên Giang rút lui khỏi tình yêu của Hòa Minh một cách kiên quyết như vậy, nhìn cách anh đối xử thanh cao với cô, có trời mới hiểu được anh nghĩ gì.

Nhưng nếu Thiên Giang cứ đeo đuổi yêu một cô gái rỗng tuếch và đánh đá như Hòa Minh, chắc là Lan Anh sẽ xem thường anh lắm. Bây giờ cô cảm thấy ngoài tình cảm triều mến, cô còn có sự kính trọng đối với Thiên Giang... và chút quyến luyến thâm kín mà cô không thể gọi tên.

Ru Tình Xa Xôi

Chương 8

Lan Anh đứng trước cổng trường, nửa muốn vào nửa muốn đi. Cô biết giờ này các bạn đang học giờ múa của cô Chi, cô thèm được đứng nhìn chứ không dám mơ ước được hòa vào đám bạn như ngày trước nữa.

Lan Anh đẩy cánh cổng nhỏ bước vào trường, cô đi thơ thẩn trong sân, tay vơ vẩn ngắt chiếc lá. Chợt từ góc tường, một tiếng reo lên:

- Lan Anh kìa.

Cô quay lại, đám bạn cô đang bước xuống cầu thang, gọi tíu tít:

- A, Lan Anh đi đâu vậy?

- Sao vô trường có một mình thế, có chuyện gì không?

- Mình đi uống nước đi.

Thế là cả đám kéo nhau ra quán chè. Mai Hương hăm hở:

- Hôm nay nhờ Lan Anh về thăm trường ta nghĩ hết sáng nay đi chơi với nó, bọn mi nghĩ không?

- Nghĩ chứ.

- Ta cũng vậy.

Ánh Hoa lên tiếng:

- Mình kéo nhau đi chơi đi bọn mi.

Lan Anh ngăn lại:

- Thôi bọn mi đừng có nghĩ, ta vô thăm trường một tí rồi về, bọn mi đừng có nghĩ. Hôm nào rảnh thì đến nhà ta chơi đi.

- Bộ mi không thích đi chơi hả Lan Anh?

- Thích nhưng ta bận nhiều việc lắm.

Ly chè được mang ra, các cô vừa nhai chè đậu vù kể chuyện không ngớt.

Lan Anh cười yên lặng, ngồi nghe các bạn nói, cô nhớ ngày trước cô còn hòa mình với bạn bè, họ thường kéo đến đây và ích cô nào chịu ăn một ly, thậm chí giành giựt chí chóe, bây giờ thì...

Thủy Hà chợt à lên một tiếng:

- Tí nữa ta quên, gặp mi ta mừng quá nên không nhớ ta định sáng mai sẽ đến nhà mi đó Lan Anh.

- Chi vậy mi.

- Mi biết không, bên trường bách khoa có tổ chức đêm văn nghệ để phục vụ Ở cô nhi viện, mấy anh mời bọn ta tham gia, mi cũng vậy nghe Lan Anh.

Cô lắc đầu:

- Thôi đi, mi cũng biết là ta không múa được rồi mà.

Mai Hương hăm hở:

- Mi không cần múa, chỉ hát thôi.
- Lại càng tệ hơn nữa.
- Mi khó tính quá đi, ta không chịu đâu.

Thủy Hà cũng giận dỗi:

- Không lẽ đợi ta khen hát hay mi mới chịu, mi cũng biết là ở lớp không ai hát hay như mi mà.

Lan Anh ngồi im, Mai Hương vui vẻ:

- Bọn ta đã bàn hết rồi, mình sẽ đóng góp hai tiết mục, một là đơn ca của mi một là tốp múa. Mi hát cho bọn ta múa chịu không?
- Sao lại không chịu, biểu diễn cho trẻ mồ côi xem chứ bộ. Đừng có ích kỷ ghen.
- Mi mà không chịu thì tệ lắm, ta sẽ cho mi de luôn đó. Mi khó khăn quá.

Lan Anh kêu lên:

- Nhưng ta có noi gì nữa đâu, nãy giờ ta có phản đối đâu.
- Phải vậy chứ, vậy chủ nhật này mình tập đi há.
- Ừ vào trường tập đi.

Cả bọn lại bàn bạc chọn bài bài để diễn, đến tận trưa mới chia tay Mai Hương về với Lan Anh, hai cô ghé chợ mua trái cây mang về nhà Lan Anh, vừa ăn vừa tí tê nói chuyện với nhau đến tận chiều mới về để Lan Anh đi làm.

Chiều nay Lan Anh thấy vui vui, từ lâu rồi cô không có được cảm giác được hòa mình với mọi người, triền miên trong cô là nỗi cô đơn thăm thẳm. Bây giờ cô thấy cuộc sống có ý nghĩa hơn, Lan Anh không hay mình hát khế một bài ca vui nhộn.

Đêm văn nghệ Ở cô nhi viện thật vui, những khán giả tí hon ngồi chật cả sân, say sưa thưởng thức. Lan Anh và Mai Hương đứng nép sau cánh gà nhìn xuống, sau mỗi tiếng Lan Anh hét reo hò của bọn trẻ hai cô lại nhìn nhau:

- Chúng nó dễ thương quá nhỉ?
- Ừ ngày thường chúng nó trầm lặng lắm, có những dịp như thế này trẻ con đứa nào chẳng thích.

Lan Anh chép miệng:

- Trẻ con đứa nào cũng ham vui, thế mà chúng nó chỉ quanh quẩn giữa bốn bức tường tội nghiệp quá.

Một sinh viên bước tới sửa chiếc micro, Lan Anh lách người nhường chỗ, ánh mắt cô chợt chạm phải tia nhìn của một người đứng ở góc sân khấu, anh đã quan sát cô khá lâu, thấy cô nhìn, anh khẽ gật đầu chào, Lan Anh hơi ngỡ ngàng nhưng cũng chào lại anh.

Một lát sau thì cô quên hẳn anh sinh viên lạ kia. Cô bước ra sân khấu duyên

dáng trong chiếc áo dài trắng, mặc dù chưa hề biểu diễn ca nhạc trên sân khấu, nhưng phong thái của cô rất vững vàng, điêu luyện. Khi cô cúi đầu chào, phía dưới vổ tay rộn rã, chúng nó đứng lên nhộn nhịp tán thưởng theo cái cách của trẻ con. Lan Anh cười sung sướng đi vào.

Cô lại gặp anh sinh viên nọ trong sân, anh đi về phía cô cười làm quen:

- Chào Lan Anh.

- Dạ chào anh.

- Tôi tên Hùng, trường bách khoa, Lan Anh bên trường múa phải không?

Cô cười nhẹ lắc đầu:

- Đó là trước đây, còn bây giờ thì không, Lan Anh đi làm rồi.

- Vậy à, xin lỗi vì tôi hơi tò mò nhé, ban ngày Anh làm ở cơ quan nào vậy?

Cô lại cười, lại lắc đầu:

- Không ở cơ quan nào cả, Lan Anh đệm dương cầm cho một nhà hàng.

Hùng kêu lên:

- A Lan Anh cũng biết đàn nữa hả, thế thì tốt quá.

Cô quay lại nhìn Hùng, mở lớn mắt ngạc nhiên, trong bóng tối mờ mờ hắt ra, gương mặt cô đẹp một cách huyền bí, Hùng lại buột miệng:

- Và hình thể lại rất hợp với sân khấu, thật là hay quá.

Cô đứng lại nhìn Hùng ngơ ngác:

- Lan Anh không hiểu anh muốn nói gì?

Hùng giải thích:

- Nói để Lan Anh đừng thắc mắc nhé, tôi đang tham gia nhóm ca nhạc "hoa hồng trắng" và nhóm chúng tôi đang tìm thêm một bạn hợp với cách biểu diễn dân ca, lúc nãy nhìn Lan Anh hát, tôi rất mừng, hy vọng là cô tham gia nhóm chúng tôi.

Lan Anh ngạc nhiên tròn xoe mắt, Hùng nhìn cô cười thuyết phục:

- Nhóm chúng tôi biểu diễn rất thường xuyên và thuộc loại...

Thấy anh lúng túng, Lan Anh đỡ lời:

- Được hâm mộ phải không?

Anh cười gượng:

- Vâng nói ra thì thiếu khiêm tốn nhưng thật sự là vậy.

-...

- Lan Anh đồng ý lời mời của tôi không.

Lan Anh cúi đầu nhìn cây hoàng lan đăm chiêu:

- Có thể anh Hùng đánh giá hơi cao chứ thật ra Lan Anh không phải là ca sĩ, cũng chưa từng biểu diễn lần nào, đây là lần đầu tiên Lan Anh hát trước đám đông đó.

- Không tôi không chủ quan đâu, và cũng không khen nịnh nữa, lúc nãy xem Lan Anh diễn tôi phát hiện ra cách độc đáo trong từng động tác và rất chừng chặc mong là cô không từ chối, cứ suy nghĩ đi nhé Lan Anh.

Thấy cô cứ im lặng, Hùng tế nhị:

- Khi nào quyết định xong Lan Anh hãy đến trường tìm tôi nhé. Tôi mong cô lắm.

Hùng đi rồi, Lan Anh đến băng đá ngồi một mình. Bóng tối bao phủ lấy cô. Ngoài kia đêm vui vẫn tiếp diễn, cô nhìn một sinh viên đang đơn ca trên sân khấu, lặng lẽ cảm nhận cuộc đời mình sắp bước sang một bước ngoặt mới.

Chương 9

Rạp hát bình minh tôi nay thật đông người, trước rạp người ta treo bảng áp phích với hàng chữ nổi bật "Đoàn ca nhạc Hoa Hồng trắng", một góc đường đèn sáng rực rỡ, hầu hết khán giả đều là những người trẻ tuổi, họ hâm mộ các ca sĩ của đoàn một cách nhiệt tình, nhất là từ khi có Lan Anh xuất hiện. Gần mười giờ đêm, đối với thành phố nhỏ này là rất khuya, giờ này đường phố thật vắng lặng, chỉ trong rạp hát là còn rộn rịp tiếng đàn tiếng hát.

Lan Anh biểu diễn xong tiết mục của mình, cô vào phòng hóa trang rửa sạch lớp phấn trên mặt rồi lặng lẽ một mình về khách sạn.

Cô đi bộ lên lễ đường, thỉnh thoảng có vài người đi ngược chiều, họ không giấu nổi ánh mắt tò mò là chiêm ngưỡng vẻ đẹp của cô, Lan Anh cười vui vẻ một mình, ở thành phố, người ta ít khi quan tâm ngắm những cô thiếu nữ xinh đẹp, nhưng ở đây, nhất là giới trẻ, lại rất thích ngắm nghía những người xinh xắn đi phố. Lan Anh đã quen như vậy nên không thấy ngượng nữa.

Cô bước vào khách sạn, đến bên quầy nhận chìa khóa rồi đi về phía cầu thang. Từ ở trên, một người cũng đang đi xuống, ngang qua cô, người ấy chợt ngừng lại nhìn cô thật lâu, rồi gọi nhỏ:

- Lan Anh, có phải cô bé đó không?

Giọng nói quen thuộc làm cô quay phắt người lại, kêu khẽ:

- Bác sĩ Giang.

Thiên Giang từ tốn:

- Em làm gì ở đây vậy?

- Em... em cũng không biết nói thế nào nữa, bất ngờ quá.

- Tôi cũng vậy, không ngờ gặp em ở đây.

Lan Anh ngẩng lên:

- Bác sĩ đi đâu vậy?

- Tôi uống cà phê với mấy người bạn trên kia, mệt quá nên tôi định về trước.

- Về đâu ạ.

Bác sĩ Giang hơi nhún vai:

- Về bệnh viện, vì tôi làm gì có nhà ở đây.

Lan Anh đứng yên tay mân mê thanh sắt của cầu thang, cô không hiểu vì sao cô lại quá bối rối chẳng biết nói gì. Bác sĩ Giang hình như cũng vậy anh im lặng hơi lâu, rồi trầm giọng:

- Tôi muốn nói chuyện với em rất nhiều, em có nhận lời uống cà phê không Lan Anh?

Cô khẽ gật đầu. Họ đi lên lầu một, đó là tầng lầu rộng thênh thang, đã bắt đầu thừa khách. Họ chọn một bàn khuất sau hàng cột, một ly chanh cho Lan Anh và ly cà phê cho Thiên Giang, anh im lặng khuấy nước cho cô, rồi hỏi bất ngờ:

- Em làm gì ở đây vậy Lan Anh? Sao em đi một mình lúc khuya thế này?

Cô lúng túng đan những ngón tay vào nhau thành thật:

- Em theo đoàn về diễn ở đây, vừa diễn xong là em về... và gặp bác sĩ.

- Đoàn ca nhạc đằng kia phải không?

- Dạ.

Bác sĩ Giang hơi nhú mào:

- Em trở thành ca sĩ rồi à?

- Dạ.

Anh cười nhẹ:

- Chúc mừng em.

- Bác sĩ có trêu em không vậy?

- Sao lại trêu, bất cứ thành công nào của em tôi cũng vui hết, không trở thành diễn viên múa được thì làm ca sĩ, em không vui sao?

Lan Anh lắc đầu:

- Bác sĩ không hiểu em, điều em thích đã không thành thì mọi cái khác đều là vô nghĩa.

Cô ngẩng đầu lên, cười gượng:

- Em không ngờ gặp bác sĩ ở đây, trước đây em cứ nghĩ...

- Tôi đã dám cưới với Hòa Minh phải không?

- Dạ.

Thiên Giang bình thản:

- Hòa Minh là một tiểu thư được nuông chiều quen rồi, khi mới quen nhau, tôi chưa hiểu hết cô ấy, nhưng sau đó hiểu rồi, tôi nhận ra mình không đủ kiên nhẫn chịu đựng, tôi đành trả tự do cho cô ấy.

- Vì vậy mà bác sĩ bỏ thành phố về đây?

- Tôi muốn tránh mặt một thời gian, để Hòa Minh có tình cảm mới.

Anh nhìn vào mắt Lan Anh:

- Không bao giờ tôi rời bỏ thành phố luôn đâu, trừ phi...

- Trừ phi gì ạ?

Bác sĩ Giang nhìn ra cửa sổ, giọng xa xôi:

- Trừ phi có một người ở đó, tôi sẽ trở về vì người ấy.

"Ai thế nhỉ?" Lan Anh nghĩ thầm, cô thấy xao xuyến muốn biết Thiên Giang nghĩ về ai, giá mà anh nhìn cô, chắc là cô sẽ thấy hạnh phúc lắm.

Cô chống tay lên bàn cúi nhìn những viên đá nhỏ sóng sánh trong ly, khi ngẩng lên, cô thấy Thiên Giang chăm chú nhìn cô, và khi gặp tia nhìn của cô anh vẫn không hề lúng túng hay lảng tránh nơi khác, Lan Anh hơi ngượng:

- Bác sĩ thấy lúc này em khác lắm phải không?
- Không, em vẫn như vậy, nghĩa là cũng như trong trí tưởng tượng của tôi.

-...

- Chẳng nào em về thành phố, Lan Anh?
- Sáng mai em theo đoàn về.

Thiên Giang lặng thinh hơi lâu, rồi thở dài:

- Mau quá.

Lan Anh ngậm muống nước trogn miệng, kín đáo nhìn bác sĩ Giang, khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh làm cô nhớ ấn tượng đầu tiên khi đến phòng mạch, cô đã lập tức thấy mến người bác sĩ thanh nhã và cởi mở. Cô nhớ cả lần anh trêu cái tính nhút nhát của cô, khi ấy cô đã sợ hãi hỏi anh.

- "Phải chích mấy mũi hả bác sĩ?"

Và anh với nụ cười nhếch môi, vừa nghiêm vừa đùa đã nói gọn:

- "Ba mũi và chích thẳng vào phổi."

Lúc ấy cô sợ khiếp cả người, định chạy ra khỏi phòng thì lại nghe giọng cười khăng khái của anh.

Bây giờ nhớ lại những cái đó, cô thấy như cô vừa đến phòng mạch của anh ngày hôm qua.

Lan Anh không hay mình cười chúm chím một mình. Bác sĩ Giang hơi nghiêng người nhìn cô:

- Chuyện gì vậy Lan Anh?

Cô cười nhẹ:

- Em nhớ lần đầu đến khám bệnh lúc ấy bác sĩ làm em sợ hết hồn.

Thiên Giang cũng mỉm cười:

- Tôi vẫn nhớ lần gặp đó, tôi chưa bao giờ thấy ai nhút nhát như em... và rất là...

- Rất là sao ạ?

Thiên Giang lắc đầu không trả lời, anh hơi ngã người ra sau, ngấm khuôn mặt thanh tú của cô:

- Em không khác ngày trước tí nào, hình như em không bao giờ là người lớn Lan Anh ạ.

Cô lắc đầu cười khoe chiếc răng khểnh:

- Không em lớn rồi đấy chứ.

Bác sĩ Giang nheo mắt:

- Tôi không cãi đâu, ai lại làm phật lòng người lớn bao giờ.

Lan Anh che miệng, cười khúc khích. Bàn bên cạnh quay lại nhìn họ tò mò.

Lan Anh vội nghiêm mặt lại. Thiên Giang cũng nhìn đồng hồ:

- Khuya rồi, về cho em nghỉ, em mệt không, Lan Anh?

Cô mím miệng:

- Em cũng không biết nữa.

-...

- Ngày mai em về, bác sĩ có nhắn gì cho bạn bè không, nhất là...

- Hòa Minh phải không?

- Dạ.

- Tôi không nghĩ đến chuyện đó.

Lan Anh hỏi khẽ:

- Nếu chị Minh hỏi, em có nên kể cuộc gặp này không?

Thiên Giang nhún vai:

- Tôi thấy chuyện đó không cần thiết. Để tôi đưa em lên phòng nhé.

- Dạ.

Cả hai đứng dậy, lách người qua các dãy bàn đi lên tầng hai. Họ đứng trước cửa phòng, Lan Anh nói khẽ:

- Em vô, ngày mai em về, bác sĩ ở lại vui nghe.

Thiên Giang hỏi lại:

- Em nghĩ là tôi vui sao?

-...

- Thôi em vô đi, chúc em ngủ ngon.

- Dạ bác sĩ về.

Thiên Giang chợt nói nhỏ:

- Em đừng bao giờ gọi tôi là bác sĩ, được không Lan Anh?

Cô chưa kịp trả lời thì anh đã quay người đi xuống cầu thang.

Lan Anh đứng ngẩn ngơ một lát, rồi quay vào phòng, không hiểu sao ý nghĩ không còn gặp lại Thiên Giang làm cô thấy một chút hụt hẫng, mất mát mơ hồ.

Cô đến đứng bên cửa sổ, nhìn vợ vẫn xuống đường. Ở dưới đường bác sĩ Giang đi bộ một mình, tay thọc vào túi, dáng dấp phong nhã và như có một chút cao ngạo, một chút cô đơn.

... Buổi sáng thức dậy, cô nằm vùi mặt trong gối cảm thấy uể oải hơn bao giờ, không phải là cái mệt của cơ thể sau một đêm trăn trở, mà là sự mệt mỏi trong tâm hồn trước một sự chia xẻ. Cô đã theo đoàn đi diễn ở nhiều thành phố nhỏ, nhưng chưa bao giờ cô cảm nhận được sự quyến luyến như ở đây. Ngoài kia trời hãy còn mờ mờ, Lan Anh ngồi dậy lơ đãng xếp mấy bộ đồ, rồi định xuống tầng một tìm cái gì ăn sáng. CÔ định đến quầy, nhưng ngang chiếc bàn tối hôm qua, cô đã thấy Thiên Giang ngồi ở đó, lặng lẽ bên ly cà phê đen với điều thuốc trên tay. Thiên Giang đã nhìn thấy cô, và anh im lặng chờ, anh tin rằng Lan Anh sẽ đến với anh.

Và cô đến thật, Thiên Giang kéo chiếc ghế cho cô. Lan Anh ngồi xuống đối diện với anh:

- Sao bác sĩ đến sớm vậy? Hình như bác sĩ hay đến đây lắm.

- Em nghĩ vậy hả?

- Dạ.

Thiên Giang chậm rãi:

- Vậy là em không hiểu gì cả.

Không đợi Lan Anh trả lời anh đi về phía quầy, Lan Anh xoay người nhìn theo, không hiểu anh đi đâu. Lát sau Thiên Giang trở lại, hình như anh quên chuyện đã nói lúc nãy, anh nhìn cô một cách quan tâm:

- Sao em dậy sớm thế, tôi nghĩ em phải ngủ đến tận sáng kìa.

- Em dậy sớm quên rồi, - Cô rụt vai - Sợ mập lắm.

Anh ngăm ngía cô:

- Em mảnh mai quá, không hiểu sao con gái cô nào cũng sợ mập, em thử đừng sợ xem.

- Thôi em không dám đâu.

- Thế có sợ chích thuốc không?

- Chích thuốc là gì phải sợ kia chứ.

- Ghê vậy hả.

Cả hai cùng bật cười. Ngay lúc đó người bồi bàn mang đĩa hột gà đến và bánh mì, kèm theo ly sữa nóng, từ từ đặt trước mặt Lan Anh. Cô nhìn từng thứ với vẻ ngạc nhiên, rồi nhìn Thiên Giang, anh nhẹ nhàng:

- Của em đó, lát nữa em phải về thành phố rồi mà.

- Nhưng nhiều quá, em ăn không hết đâu, thật đó, nhiều quá.

Thiên Giang hơi dăm chiêu:

- Em ăn ít đến vậy à?

- Dạ, em quen rồi, không phải vì mắc cỡ đâu.

Cô đẩy đĩa hột gà ra giữa bàn, chia ổ bánh mì làm đôi, đưa cho Thiên Giang, anh cầm nửa ổ bánh, ngăm ngía. Lan Anh giận dỗi:

- Bác sĩ không ăn hả? Thế thì em sẽ nhịn luôn.

Thiên Giang không trả lời, anh lấy chiếc muỗng trong ly cà phê của mình trao cho Lan Anh. Cô cười mỉm, đôi muỗng trong ly sữa đẩy về phía Thiên Giang, thế là cả hai cùng ăn một đĩa, họ thấy vui vui vì sự thân mật đó.

Khi họ chia tay thì đã bắt đầu vào trưa, mọi người trong đoàn đã lên xe, Lan Anh đứng ở cửa, quyến luyến chia tay với thành phố, giọng cô nhỏ hần đi.

- Em không ngờ là lại gặp bác sĩ ở đây, không biết bao giờ mới có dịp gặp lại, bác sĩ ở lại vui nha.

Thiên Giang hỏi lại:

- Em nghĩ đây là lần cuối cùng à? Em cho là mình không còn gặp nhau nữa à?

- Vâng.

Anh chỉ cười khẽ, không trả lời. Lan Anh nhìn lên xe, thấy mọi người đã lên đầy đủ, cô quay lại nhìn Thiên Giang:

- Bác sĩ ở lại em về nha.

Thiên Giang nghiêng đầu:

- Em đừng gọi tôi là bác sĩ nữa, được không cô bé?

Lan Anh khẽ chớp mắt, rồi lên xe. Có lẽ cô sẽ không bao giờ quên được sáng nay, buổi sáng với huy hoàng ánh sáng, với những cơn gió nhẹ và cuộc chia tay quá chừng bịn rịn.

Cô tựa vào nệm, tay khoanh trước ngực nhìn đắm đắm ra ngoài, những hàng cây, rồi những cánh đồng lùi vun vút phía sau. Cô nhớ lại những gì đã nói tối hôm qua, và cả sáng nay. Thốt nhiên, cô hiểu ra lời nói cuối cùng của anh: "đừng gọi tôi là bác sĩ nữa". Vâng, gọi như thế thật là xa cách, sao mãi đến bây giờ cô mới nhận ra nhỉ?

Ru Tình Xa Xôi

Chương 10

Lan Anh và Mai Hương đi nhẹ nhẹ trên hành lang, gặp cánh cửa nào cô cũng thò đầu vào tìm kiếm. Cả hai đi nhẹ nhàng như sợ tiếng chân của mình sẽ làm ồn cả dãy phòng đến nơi. Tìm mãi mà chẳng thấy cô Duyên đâu, Lan Anh giữ Mai Hương lại, kéo tay cô về phía cửa sổ:

- Mi có chắc là cô sanh ở đây không? Sao kiếm hoài không có.

Mai Hương nhăn nhó:

- Kỳ vậy không biết, hôm qua nhỏ Thúy nói với tao mà.

- Nhưng mà phòng nào, ráng nhớ xem.

- Tao không có hỏi, với lại tao nghĩ chỉ cần vào phòng sanh là sẽ gặp, sanh mà không vào mấy phòng này thì đi đâu.

Lan Anh trách móc:

- Mi thật... hơi hải ghê, chán mi hết sức.

Ngay lúc đó Ánh Hoa từ trên lầu đi xuống, cô đi về phía Lan Anh:

- Ờ hai nhỏ đi đâu vậy?

- Thăm cô Duyên chứ đi đâu.

- Thăm cô sao đứng đây, trên kia kìa cô nương.

Thấy Lan Anh lườm mình, Mai Hương phân bua:

- Kỳ vậy, lần trước ta có đi thăm bà chị, bà ấy nằm ở dưới này mà.

- Còn cô Duyên thì nằm ở phòng sản bệnh.

- Vậy hả?

Mai Hương hỏi hả kéo Lan Anh đi, Ánh Hoa chợt gọi lại:

- Ờ, Lan Anh, ta thấy có cái bà gì... bà gì hôm ấy đến nhà gây với mi ấy.

- Chị Hòa Minh hả?

- Ủ ta thấy bà nằm trên đó nữa.

Lan Anh ngờ ngẩn:

- Kỳ vậy, mấy tháng trước ta gặp chị Minh mà chị ấy đâu có nói gì chuyện đám cưới đâu.

Mai Hương cong môi:

- Dám bà ấy phá thai lắm à, ai chứ cái bà này thì chuyện gì bà không dám làm.

Cô lại bĩu môi:

- Lan Anh mua thêm hộp sữa đi mi.

- Chi vậy.

- Đặng thăm bà Minh, cho bà ấy mắc cỡ với mi chơi, xì, hồi đó khinh

thường người ta lắm mà.

Lan Anh kéo tay Mai Hương:

- Thôi đi mi, tốt hơn là làm như không biết chị ấy đi, chứ gặp thì ta không biết nói chuyện gì.

Cả hai đi lên lầu, giòng cửa Hòa Minh hơi xéo góc giường với cô Duyên, dù muốn dù không cũng phải đi ngang qua đó, Lan Anh hơi ngượng vì phải giả vờ không thấy gì, còn Mai Hương cứ liếc liếc mắt mắt nhìn Hòa Minh, cô khều nhẹ Lan Anh thì thảo:

- Ôm nhom, xấu in.

Lan Anh nắm tay Mai Hương:

- Đừng có nhìn mi, kỳ lắm.

Thế mà lúc ngồi nói chuyện với cô Duyên, Mai Hương cứ không ngớt nhìn về phía Hòa Minh, rồi nói với Lan Anh:

- Bà ấy ngu lâu quá nhỉ.

Cô Duyên nhìn theo hướng mắt Mai Hương:

- Các em có quen với cô đó hả?

- Dạ quen sơ sơ, chị ấy làm sao vậy cô?

- Cô nghe nói cô bé ấy phá thai, nhưng trực trặc sao đó, suýt chết nữa.

- Ghê quá nhỉ?

Lan Anh lén nhìn Hòa Minh, cô thấy Hòa Minh xanh xao chứ chả có gì khác, vậy mà Mai Hương bảo xấu in, nhỏ này giống con nít quá.

Hai cô ngồi chơi một lát rồi về. Mai Hương rủ Lan Anh đi dạo phố đến tối, họ vào các shop ngắm nghía các kiểu áo một cách thích thú. Bỗng Mai Hương dừng lại trước chiếc áo treo trong góc, kêu lên:

- Tuyệt !

Lan Anh tò mò:

- Cái gì tuyệt thế.

- Mi nhìn chiếc áo kia đi, áo trắng bằng ren ấy, thấy chưa?

- Thấy rồi, đẹp quá.

- Áo này mặc với quần jean trắng là hết sảy.

- Ủ, nếu mặc với đầm thì chìm chìm. Nhìn nó vừa trẻ trung và nữ tính, phải có đồ jean kết hợp mới lạ mắt. Mua đi mi.

- Mua hai cái hả, hai đứa cùng mặc một kiểu luôn.

- Ủ.

Mai Hương gọi to:

- Chị Oi cho xem chiếc áo trắng đi chị.

Người bán hàng đặt chiếc áo trên mặt kính. Lan Anh giơ lên xem, đó là loại áo bằng ren mỏng bên trong là lớp vải ka-tê trắng vừa kín đáo vừa thanh nhã, cổ thật rộng, một lớp ren khác được viền xung quanh, Lan Anh tiếc rẻ:

- Cộ rộng quá.

- Ừ ta cũng thấy nó quá rộng, cử động không khéo là tuột xuống vai mất.
- Nhưng nó đẹp quá mi, ta thích mê đi được
- Làm sao bây giờ?

Lan Anh ngẫm nghĩ một lát, rồi quyết định:

- Được rồi mua đi mi.
- Nhưng mi dám mặc không?
- Ta nghĩ rồi, mình mua dây ruy băng luồn phía trong, rồi thắt gút lại thành chiếc nơ, cổ hẹp lại mà lại có được cái nơ nữa, chịu không mi.
- Chịu gấp, nhưng mi chịu khó thử xem có hợp với mình không?

Mai Hương kéo Lan Anh vào sau tấm màn, giúp cô thay áo, Lan Anh đứng trước gương ngắm nghía, trông cô xinh đẹp lạ lùng, vừa thanh thoát yếu điệu, vừa táo bạo nghịch ngợm, Mai Hương xuýt xoa:

- Thiệt không chê vào đâu được, mi mặc bộ này đi diễn được đó, bây giờ ta mới đề ý, nhìn mi càng ngày càng xinh thêm. Chiều thứ bảy mi mặc bộ này đi diễn nhe, ta cũng mặc đi ủng hộ mi. Trời, ta nôn quá.
- Mi con nít ghê, là như từ đó đến giờ mới mặc áo mới không bằng.
- Nhưng mà lâu lắm rồi mới gặp kiểu áo vừa ý vậy.
- Vậy thì tối nay mặc ngủ đi.

Mai Hương lườm Lan Anh, không thèm trả lời. Cô cẩn thận nhét chiếc áo vào giỏ. Cả hai ríu rít ra khỏi quầy.

Họ chia tay lúc trời bắt đầu tối.

~*~

Lan Anh dứt tiếng hát, nghiêng người cúi chào, phía dưới khán giả vỗ tay rầm rộ, cô mỉm cười như một lời cảm ơn, rồi bước xuống sân khấu chuẩn bị ra về.

Đến cổng, cô thấy một người đứng dựa xe đáng điệu trầm tĩnh lặng lẽ, cô nhìn thoáng qua người ấy rồi bỗng đứng hẵn lại, không biết nói gì hơn là cứ im lặng mở to mắt nhìn Thiên Giang.

Anh đi về phía cô:

- Tôi đưa cô bé về, được không Lan Anh.

Cô nói như trong mơ:

- Dạ được.
- Sao cứ đứng nhìn tôi hoài vậy, em không tin tôi có thể tới đón em sao.

Lan Anh ngẩng lên, nét mặt vẫn còn nét ngỡ ngàng:

- Đúng là em không tin, và cũng không tưởng tượng được.

Thiên Giang cười:

- Có những chuyện cổ tích cũng dành cho người lớn đó cô bé ạ.
- Bác sĩ về thành phố lúc nào vậy?
- Sáng nay.
- Và... bao giờ đi?

Anh nghiêng đầu nhìn cô:

- Bao giờ em muốn.
- Nhưng em không muốn.
- Vậy thì tôi sẽ ở lại.

Lan Anh vô tình lặp lại:

- Thật là em không tưởng tượng được.
- Sao lại như vậy hả Lan Anh, tôi đã từng nói tôi sẽ trở về vì một người mà, em quên rồi sao?
- Không, em nhớ, nhưng lúc đó em cứ nghĩ...

Cô bỏ lửng câu nói. Thiên Giang cũng không hỏi, cả hai đi song song bên nhau trên đường phố quen hằn tròng đã bắt đầu vào khuya.

Họ cứ im lặng như vậy trên suốt đoạn đường không ai thấy cần thiết phải nói, vì ai cũng muốn để dành những điều thổ lộ cho những lần gặp sau. Đưa Lan Anh về nhà, Thiên Giang đứng bên cô thật lâu, con đường vào khuya vắng ngắt, ánh đèn títt đặng xa không đủ sức làm sáng nên mọi vật đều tối mờ như say ngủ. Dưới góc cửa nhà cô lần đầu tiên anh khẽ nắm tay cô, hơi siết lại:

- Tôi về, chúc cô bé ngủ ngon.
- Chúc bác sĩ ngủ ngon.

Giọng Thiên Giang như ra lệnh:

- Không được gọi tôi là bác sĩ nữa, nghe không?

Lan Anh dạ nhỏ, rồi cảm thấy ngượng vì cái nhìn của anh, cô chạy nhanh vào nhà. Thiên Giang đứng yên nhìn theo cho đến khi bóng cô khuất sau cánh cửa.

Và cứ thế, mỗi chiều anh lại đưa cô đi hát, để rồi mỗi tối họ lại quán quýt bên nhau trên đường phố.

~*~

Hôm nay là sinh nhật Thiên Giang, Lan Anh muốn dành cho anh một món quà bất ngờ. Buổi chiều trước khi Thiên Giang đến đưa cô đi hát, cô đã đến nhà anh, cô định tối nay sẽ nghỉ một buổi để dành trọn thời gian cho anh. Chiều nay cô mặc chiếc áo trắng hôm nọ mua ở shop với Mai Hương, mái tóc xõa cài chiếc nơ bằng voan cũng màu trắng, trông cô đẹp thanh khiết như một thiên thần.

Cô đứng trước cổng nhà anh, hồi hộp lạ thường, đây là lần đầu tiên cô làm như thế, cô tin rằng Thiên Giang sẽ rất bất ngờ, và sẽ vui khi thấy cô.

Tầm màn nhung ở cửa che kín phòng khách nên Lan Anh không thấy ai, nhưng một giọng nói vọng ra làm tim cô như ngừng đập. Cô đứng nép vào màn không biết phải làm gì trong hoàn cảnh này. Cô nhận ra giọng nói của Hòa Minh, một giọng nói mềm mỏng đến quý luy, không còn âm sắc gai góc tự phụ như ngày xưa.

- Em biết anh vẫn còn giận em, nhưng em đã biết lỗi và van xin anh đến như vậy, chẳng lẽ anh không thấy tội nghiệp em sao, ngày xưa anh đâu có như vậy.

Không nghe tiến Thiên Giang tả lời, chỉ có giọng nói bắt đầu ướm nước mắt:

- Anh biết không, lúc anh đi rồi, em khổ sở đến không chịu nổi, ngày nào em cũng đến bệnh viện tìm anh, thế mà khi trở về anh không thèm tìm đến em.

Giọng Thiên Giang nhẹ nhàng:

- Trước khi ra đi, anh đã nói hết với em rồi, chẳng lẽ em không hiểu.

Hòa Minh kêu lên:

- Em không cần hiểu gì hết, em chỉ hiểu một điều là em vẫn thương anh, không có, anh em chết mất.

- Không phải như vậy đâu, không có anh sẽ có nhiều người khác đến với em.

- Nhưng em không cần họ, em chỉ cần anh thôi.

- Em đừng tưởng tượng như vậy Hòa Minh ạ.

Hòa Minh van vãn:

- Đừng bỏ em anh Giang, anh muốn gì em cũng sẽ làm theo ý anh, chỉ cần chúng mình sống với nhau, ba em sẽ xây cho anh...

- Một bệnh viện tư chứ gì.

- Vâng, vâng - Hòa Minh hấp tấp nói.

Thiên Giang chậm rãi:

- Những thứ đó sẽ giúp em có nhiều người đeo đuổi, đừng quan tâm tới anh nữa.

- Sao anh cứ nói như vậy hoài, em không tin anh hết thương em đâu.

Thấy anh im lặng, Hòa Minh bắt đầu chảy nước mắt:

- Bộ anh không còn nghĩ tới em thật hả anh Giang, còn không anh? Còn không nói đi mà.

- Anh quý mến em như một người bạn, mà đã là bạn bè thì lúc nào anh cũng sẵn sàng giúp nếu em cần.

- Không, không anh phải nói cụ thể hơn, bạn là sao kìa, anh khẳng định một tiếng đi, anh còn thương em không?

Thiên Giang nhẹ nhàng:

- Đừng bắt anh phải nói điều em không thích nghe Hòa Minh à.

- Có nghĩa là anh hết thương em rồi? - Cô òa lên khóc, giọng nói ngắt quãng trong tiếng nức - Lúc trước em hay gây với anh, anh không thương thì em biết lỗi tại em, nhưng bây giờ em đã năn nỉ anh rồi mà không lẽ anh cứng cỏi đến vậy sao?

Giọng Thiên Giang nhẹ nhàng cứng rắn:

- Cái gì đã qua đừng nên luyến tiếc em ạ, dù sao anh cũng luôn giữ tình cảm tốt đẹp với em mà.

- Nhưng em muốn anh đối xử với em như ngày xưa.

- Anh đành chịu làm em buồn vậy.

Hòa Minh khóc ròng:

- Đừng bỏ em anh Giang, em năn nỉ anh, em lạy anh, em hứa sẽ không gây gổ với anh như ngày trước nữa đâu. không tin chúng ta hãy nói lại quan hệ với nhau, rồi anh sẽ thấy em thay đổi, em hứa mà.

Không có tiếng Thiên Giang trả lời, chỉ có tiếng khóc nức nở làm nao lòng người, Lan Anh những muốn đi vào, nhưng không muốn Thiên Giang khó xử, cô đành lặng lẽ đi về.

Chiều nay trời gió thổi thật nhiều. Cô đi chậm chậm trên đường, gió lồng lộng thổi làm tóc cô bay phất vào mặt, để mặc những sợi tóc buông lơ lửng trên vai. Cô thấy buồn da diết, như sắp đánh mất một thứ quý giá trong đời. Cảm giác đó cứ làm cô nao nao mà không hiểu tại sao.

Cô lại nghĩ về Hòa Minh, đúng Lan Anh cô ta luôn tìm cách đạt cho được những gì mình muốn. Hòa Minh không chỉ kiêu căng ngạo mạn, mà khi cần cô ta cũng biết cách khóc làm nao núng lòng người.

Thiên Giang có biết chuyện Hòa Minh phá thai không nhỉ? Có lẽ không, vì Hòa Minh chả bao giờ nói điều đó đâu, cô hiểu Hòa Minh lắm, nhưng cô cũng không có ý định kể cho Thiên Giang biết tùy anh chọn lựa.

Lan Anh về nhà với khuôn mặt buồn rười rượi. Một chiếc xe dừng trong sân, rồi là Thiên Giang với vẻ mặt nôn nao chờ đợi, cô đứng trước mặt anh, ngơ ngẩn. Thiên Giang nhìn cô một cách chiêm ngưỡng, cô đọc thấy trong mắt anh một sự thán phục và yêu mến vẻ đẹp của cô, nhưng anh không nói ra. Không bao giờ anh khen khi cô trang điểm đẹp, chỉ có đôi mắt ngăm ngúa là nói lên sự rung động trong lòng anh mà thôi.

- Em đi đâu về vậy?

Lan Anh nói dối:

- Em ra phố, anh chờ em lâu không?

- Anh tới đúng hẹn, em đoán xem anh chờ bao lâu?

"Có lẽ anh ấy đã tìm cách để Hòa Minh về, và đến với mình". Lan Anh nghĩ thầm.

Bất giác cô buột miệng:

- Anh Giang này, nếu như chị Minh trở lại với anh, lúc ấy anh sẽ chọn ai.

Thiên Giang điềm tĩnh:

- Anh đã chọn em ngay từ lần đầu em đến phòng mạch, nhưng lúc đó anh chưa hiểu đó là tình yêu.

Lan Anh thở dài:

- Em cũng vậy, lúc đó em cũng không biết đó là tình cảm gì, sau đó biết anh là của chị Minh, em thấy buồn mà vẫn không hiểu tại sao.

- Thế bây giờ còn buồn không cô bé?

- Hết rồi. Và muốn...

- Muốn gì?

Lan Anh cười mím:

- Muốn đi chơi, tôi nay em sẽ không đi làm vì hôm nay là sinh nhật của anh mà, anh nhớ không?

Thiên Giang hơi bất ngờ, anh nhìn cô hơi lâu rồi mím cười:

- Làm sao em biết vậy Lan Anh?

- Em không nói đâu.

- Cô bé bí mật với anh chi vậy?

- Tại em thích.

- Em thật là...

Thiên Giang không nói hết câu, anh đứng yên ngắm nhìn cô thật lâu. Lan Anh hơi ngượng:

- Anh nhìn gì vậy. Hay là em giống lọ lem, và em...

Anh ngắt lời cô, cười với cô bằng vẻ trêu mếu nhất:

- Bao giờ em cũng là cô công chúa đối với anh, một công chúa đi lạc đến phòng mạch của anh... và...

Thấy Thiên Giang ngừng lại Lan Anh tò mò:

- Và anh làm gì với sự đi lạc ấy?

- Anh tìm cách giữ công chúa lại.

Lan Anh cười mím:

- Nhưng giữ bao lâu?

- Suốt đời được không công chúa?

- Em không chịu anh gọi như vậy đâu. Nó xa cách lắm.

- Vậy anh phải gọi bằng gì? Hả cô nhỏ.

Lan Anh nói như mè nheo:

- Gọi bằng Lan Anh, em mới chịu.

Thiên Giang bật cười:

- Thì Lan Anh, bé Lan Anh

Lần đầu tiên anh vuốt tóc cô, như với một cô gái bé nhỏ:

- Sao lúc nhỏ mẹ em không đặt cho em tên Thiên Nga hả Lan Anh ?

Cô ngược nhìn anh ngạc nhiên:

- Em không biết nhưng thấy tên em đâu có xấu hả anh?

Anh lắc đầu:

- Tên em đẹp lắm, nhưng không nói hết tính cách của em.

Lan Anh nhìn anh muốn hỏi đó là tính cách gì. Nhưng nhìn đôi mắt của anh khi ngắm cô Cô đã đọc được hết tất cả tình yêu chân thật. Cô hiểu anh yêu những gì cô có trái ngược với Hòa Minh. Sự cảm nhận đó làm cô ngây nhất thấy mình hạnh phúc, tin tưởng.

Cô nhìn Thiên Giang không tin rằng cách đây vài phút cô hãy còn buồn rầu vì nghi ngờ, vì cảm thấy anh xa vời vợi.

Thiên Giang mỉm cười:

- Em nghĩ gì vậy và tại sao nhìn anh, nói đi.

Vừa nói anh vừa đến gần Lan Anh, kéo cô vào lòng. Lan Anh ngược nhìn anh, nhỏ nhẹ:

- Anh có biết lúc này em đến nhà anh không?

Thiên Giang hơi nhướng mắt ngạc nhiên, rồi anh trở lại với vẻ mặt bình thản pha chút nét nghiêm nghị:

- Vậy là em biết có Hòa Minh ở đó, phải không?

- Biết nên em về.

- Và lúc này em nghĩ gì?

Cô nói thành thật:

- Em buồn... vì cảm thấy mất mát - Cô giấu mặt trong ngực Thiên Giang -

Ôi, em không nói được, anh không biết lúc này em buồn ra sao đâu.

Thiên Giang cúi xuống, nhìn vào cặp mắt trong sáng của cô, anh cười khẽ:

- Vì em chưa tin hẳn vào anh, phải không? Anh phải làm sao để em tin? Nói đi cô bé.

Lan Anh lắc đầu:

- Anh không cần phải làm gì cả, tự em sẽ hiểu. Ngay cả khi thấy anh bên cạnh Hòa Minh em cũng hiểu, theo cách của riêng em.

Thiên Giang tò mò:

- Em hiểu theo cách gì?

Lan Anh cười mím miệng:

- Em không nói được. Nhưng anh có công nhận với em là, một khi đã tin thì không cần nghe giải thích - Cô cười bẽn lẽn - Em nói đúng không?

Thiên Giang không trả lời cô Nhưng bằng cái nhìn tràn ngập yêu thương của anh, cô biết anh thấu phục sức mạnh nội tâm ở cô Một điều gần như mâu thuẫn với vẻ yếu đuối mảnh mai của cô.

Cô ngược lên nhìn Thiên Giang, hơi ngượng:

- Anh nhìn gì em vậy? Anh nghĩ gì cười em hả?

Thiên Giang không trả lời câu hỏi của cô, anh mỉm cười:

- Anh không nghĩ gì cả. Chỉ biết một điều là sẽ không bao giờ anh để mất em. Cô công chúa đi lạc Ạ.

Thấy Lan Anh ra dấu phản đối. Thiên Giang vỗ nhẹ lên tay cô như dỗ dành, vậy mà anh vẫn không bỏ được tên gọi "xa cách" đối với cô.

- Bây giờ cô công chúa có muốn đi chơi không?

- Cứ gọi như vậy em sẽ không thẹn đi.

Nói vậy... nhưng cô vẫn ngoan ngoãn đặt bàn tay nhỏ nhắn vào tay anh. Như một sự tin cậy vĩnh viễn, cô ngược nhìn khuôn mặt thật đẹp của anh, cảm nhận được ý thức sở hữu lạ lùng. Cô bàng hoàng với ý nghĩ rằng từ đây, trong đời mình, ngoài mẹ và nhỏ bạn thân nhất, cô còn có người yêu. Một

người yêu tuyệt vời. Một người không đem lại cho cô nỗi khổ, chỉ có hạnh phúc và hạnh phúc.

Ru Tình Xa Xôi

Chương 11

"Một chuyện tình yêu anh họa sĩ, gói trong tranh vẽ những nỗi buồn, lòng anh thầm yêu người ca sĩ, cô gái rất yêu bông hoa hồng..."

Lan Anh cầm hồ hững chiếc micrô, mắt hơi khép lại, cô hát như thì thầm với người nghe. Nhà hát như lắng lại, chỉ có tiếng đàn đệm trầm trầm và tiếng hát gọi những cảm giác lạ lùng.

Giữa vùng ánh sáng đủ màu mờ ảo. Lan Anh đứng giữa bốn cô gái múa minh họa. Cô như nàng tiên giữa vườn hoa. Trong bộ đầm màu hồng phủ gót chân, cô vừa hát vừa lướt người theo nhịp múa. Và như một màn ảo thuật, cô tung nhẹ những bông hồng mỏng manh như sương. Sân khấu chờn vờn tiếng nhạc, lung linh những điệu múa như thực như hư.

Khán giả lặng im, bàng hoàng. Rồi vỡ ra tiếng vỗ tay như muốn nổ tung nhà hát.

Lan Anh ôm những bó hoa tặng, đi vào trong. Mai Hương đứng phía sau cánh gà, phụ giúp cô ôm hoa:

- Không thấy mi đâu hết, toàn bông với hoa quá trời nhiều luôn.

Thủy Hà cũng đứng lại chờ Lan Anh, cô cười khúc khích:

- Đem về nhà trồng đi mi, mượn nhỏ Vân trồng cho.

Mỹ Vân lườm cô:

- Sao mi không trồng mà đẩy cho ta ?

- Ta làm chuyện đó gì nổi, hoa chết mà mi trồng cho nó sống mới là giỏi chứ.

Ánh Hoa nháy mắt với Thủy Hà, rồi hắng giọng:

- Mi có điên do mà giao hoa lá cho nó. Nhỏ này trồng đến cây nào là chết cây đó mi không biết hả. Cây sống đời vô tay nó là rồi đời, còn...

- Còn hoa bắt tử thì nó làm thành hoa yêu tử.

Bốn cô che miệng cười ngất ngự Mỹ Vân không nói, cô lẳng lặng ngắt một bông hồng, bất ngờ nhét búp vào miệng Ánh Hoa:

- Cho bỏ tật soi mói vu khống.

Bị bất ngờ Ánh Hoa lãnh trọn một bông hồng to tướng vào miện, Lan Anh í ếp. Năm cô gái đùn đẩy qua lại không hay mình đứng choáng cả lối đi. Cũng không thấy Hùng này giờ đứng chờ họ giỡn cho xong. Mai Hương chợt thấy Hùng, cô đẩy Ánh Hoa qua một bên:

- Tránh cho người ta đi kìa. Sao anh Hùng không kêu?

Thấy nụ cười của anh cô căc cớ:

- Hay là ghét không thềm nói?

Thủy Hà đập vai cô:

- Thôi mi thấy người ta hiền ăn hiếp hoài, "người đừng khác họ" chứ có ai đâu mà ăn hiếp.

Ánh Hoa la lên:

- Chứ không lẽ mi bắt nó nói nó thương. Không hiểu gì hết, nhỏ Hương yêu người nào thì nó mới hoạch hợ người đó, nó yêu anh đó anh Hùng.

Cách nó thẳng toạc của cô làm cả bọn cười hết tốc lực. Hùng cũng có vẻ ngượng, Mai Hương đâm mạnh vào vai Ánh Hoa:

- Đồ quỷ ăn nói vậy đó hả.

Cô làm bộ giận dỗi, ngoe nguẩy bỏ đi. Hùng cũng chuồn thẳng, còn lại bốn người rúc rích. Ánh Hoa nhìn theo Hùng, nheo mắt:

- Ông tướng đó miệng lưỡi ghê lắm, sao bây giờ hiền vậy tạ Hôm nọ ta chọc với nhỏ Loan, hăn nỏ bóp trời luôn, tự nhiên hôm nay hiền khô.

Thủy Hà trầm ngâm như một nhà hiền triết, và triết lý một câu lằng nhách:

- Thì họ yêu nhau họ mới mắc cỡ.

- Khi yêu người ta thường mắc cỡ.

Ánh Hoa chợt cười khi:

- Để hôm nào tao thử yêu một anh chàng xem mắc cỡ nó ra làm sao. Từ đó giờ tao chả biết xấu hổ là gì.

Thủy Hà kê nhẹ:

- Bởi vậy ai yêu mi người đó mới xấu số, họ đâu có dám yêu.

Ánh Hoa cãi lại:

- Tốt số chứ ở đó mà xấu, ai tu năm kiếp mới được ta yêu.

Mỹ Vân nháy mắt với Thủy Hà:

- Mi biết không Hoa, Hà nó định giới thiệu ông anh nó cho mi đó.

- Ông ấy tên gì, học trường nào. Bao nhiêu tuổi.

- Tên Tí Bo, học lớp lá trường mầm non. Sao, ưng không?

Ánh Hoa nguýt một cái dài thật dài:

- Ưng chứ sao không, ưng về để dưỡng già.

Lan Anh úp mặt trên vai Thủy Hà cười ngặt nghẽo. Mỹ Vân đánh cái bóp vào tay Ánh Hoa làm cô cười theo mà mặt nhăn nhó như khi. Ngay lúc đó, Mai Hương ở đâu đi tới, bên cạnh là Thiên Giang, cô kéo tay Lan Anh:

- Có anh Giang tìm mi nè, ở đó lo giỡn.

Lan Anh ngẩng lên, khuôn mặt còn đỏ vì cười. Thiên Giang nắm cô với một vẻ lạ lùng. Chưa bao giờ anh thấy cô đùa giỡn như vậy. Nhìn cô hồn nhiên như một cô bé.

Thấy Ánh Hoa, Thủy Hà và Mỹ Vân đứng mở to mắt, tò mò nhìn Thiên Giang, Mai Hương đập lên vai Ánh Hoa:

- Mấy con khi, làm gì nhìn người ta dữ vậy?

- À, ợ.ta... ta...

- Bộ tụi bây không nhớ anh Giang hả?

Thủy Hà chột nhảy căng lên:

- A, nhớ rồi, anh là bác sĩ Giang phải không. Nhưng... anh đi đâu vậy?

Mai Hương nhéo tay Thủy Hà:

- Hỏi vô duyên. Đi đón Lan Anh chứ đi đâu.

- Làm gì mà phải đón nó, nó có bệnh hoạn gì đâu.

Thấy vẻ mặt ngờ ngợ của Thủy Hà, Mai Hương thì thảo vào tai nó:

- Im đi nhỏ khùng, hai người này yêu nhau lâu rồi, không biết gì hết.

Thủy Hà ngơ ngẩn nhìn Lan Anh và Thiên Giang, rồi buột miệng:

- Yêu hồi nào lẹ vậy, còn "bà chằn" thì sao?

Thiên Giang mỉm cười, không trả lời, Lan Anh cúi đầu nhìn xuống chân.

Mai Hương nhăn mặt bùm miệng Thủy Hà:

- Làm ơn nói nhỏ giùm chút mi, toàn hỏi những câu người ta không thể trả lời không hà.

Thủy Hà im bật, nhận ra cái láu táu của mình, cô cười hì vời vĩnh:

- Anh Giang dẫn tụi em đi ăn chè làm quen đi.

Mai Hương cười cười nói:

- Nãy giờ mới thấy nó nói một câu dễ nghe.

Cô quay qua Thiên Giang:

- Sao anh cứ im lặng hoài vậy. Bộ anh từ chối hả?

Thiên Giang hơi nhướng mắt:

- Nhưng anh có nói gì đâu.

- Vậy thì đi.

- Các cô còn tiết mục nào nữa không?

- Không, tụi em chỉ múa minh họa cho Lan Anh thôi, chứ đâu phải dân của đoàn, làm cho vui mà.

Thấy Hùng đi tới. Cô giả bộ ngó lơ chỗ khác. Thủy Hà liếc nhìn về mặt cô, cười mỉm mỉm gọi lớn:

- Anh Hùng.

- Đi ăn chè với tụi em.

Hùng trả lời, nhưng mặt vẫn ngó chỗ khác:

- Thôi anh bận lắm.

- Bận gì? Đừng có làm bộ, anh không đi là Hương giận đó.

Mai Hương trừng mắt:

- Làm gì mà giận, con nhỏ vô duyên.

Cô kéo tay Lan Anh đi thẳng.

Cả bọn nôi quanh chiếc bàn tròn. Thiên Giang kéo ghế cho Lan Anh, giữ tay giúp cô ngồi xuống và cẩn thận kéo kín cổ áo cho cô khỏi lạnh. Lan Anh ngồi nép bên anh, ngoan ngoãn như một con mèo.

Khi vô tình nhìn đến một bàn gần đó, cô ngẩn người nhận ra Hòa Minh. Cô ta ngồi với một người đàn ông lớn tuổi, đưa cặp mắt căm hờn nhìn cô. Lan Anh chớp mắt quay mặt đi. Thiên Giang không để ý nét khác lạ trên mặt cô Anh nhìn lướt qua các cô gái:

- Các cô uống gì?
- Gọi cho em sữa đá.
- Em uống cam tươi.
- Em uống sữa Guigo.

Giọng nói lạnh lạnh của Thủy Hà làm mọi người cười vỡ chợ. Thiên Giang điềm tĩnh:

- Hà chịu khó chờ một chút, để anh nhờ chủ quán mua giùm bình sữa. Ánh Hoa gục đầu vào Mỹ Vân, cười chảy cả nước mắt. Mỹ Vân cố ghì lại, cô nói ngắt quãng:

- Anh Giang đừng nói nữa, cười một lát em chết mất.

Mọi người lo gọi nước. Không ai để ý này giờ Hùng và Mai Hương thì thâm gì với nhau. Ánh Hoa chợt im bặt, hơi nghiêng người lắng nghe. Hùng hỏi nhỏ:

- Hương thích uống gì?

Mai Hương nhám nhắng:

- Không thích uống gì hết.
- Anh nhớ lúc này Hương đòi ra đây mà.

Giọng Mai Hương nhão nhệch:

- Lúc này có đòi, nhưng bây giờ đòi ý rồi.
- Vậy bây giờ Hương muốn gì?
- Muốn đủ thức hết.
- Cụ thể?
- Không nhớ.

Ánh Hoa thấy Hùng hơi mím môi nhìn Mai Hương còn nó thì mặt ngưng nguẩy, đồng đánh không thể tưởng tượng. Cô bực mình la lên:

- Nhỏ này mè nheo quá, hơi đầu mà anh chịu nó.

Mai Hương lườm Ánh Hoa một cái. Hùng chỉ cười, nói nhỏ với cô:

- Hoa đừng do anh sẽ có cách làm cho Hương bớt nhõng nhẽo.

Lan Anh le lưỡi thì thầm:

- Khó lắm, nó mà thương ai là người đó khổ với nó lắm.

Cô nói nhỏ rí, nhưng Hùng vẫn nghe, anh nheo mắt:

- Thử xem.

Lan Anh hơi cúi đầu về phía Thiên Giang, định đòi về. Nhưng bắt gặp cái nhìn đầy vẻ hằn học của Hòa Minh, cô im bặt. Nhưng đó không phải là điều làm cô quan tâm nhiều. Mà ánh mắt của người đàn ông mới là điều ám ảnh. Ông ta nhìn cô chăm chú, trán hơi cau lại như đang có một liên tưởng nào

đó. Lan Anh thấy sợ hãi khi bị Ông ta nhìn, mặt cô nhợt nhạt hẳn.

Thiên Giang nhìn vẻ khác lạ của cô, anh bóp nhẹ tay cô:

- Em làm sao vậy?

Anh nhìn theo, hướng mắt của Lan Anh, mặt hơi cau lại, dịu dàng nói nhỏ:

- Người đó là ba của Hòa Minh, ông ta làm em sợ phải không?

Lan Anh lắc giọng:

- Bây giờ ông ấy nhìn em. Chắc ông ấy sẽ không tha thứ cho em đâu, tại vì em làm khổ chị Minh.

Thiên Giang vỗ nhẹ vai cô:

- Em không nên sợ gì hết, có anh ở đây mà. Họ không làm gì em đâu.

Anh cười trấn an:

- Ngoài tính thương chiều con, ba cô ấy chưa làm hại ai bao giờ. Em hết sợ chưa?

Lan Anh ngược lên, cười gượng:

- Em có sợ gì đâu.

Ngồi im một lát, cô nắm tay Thiên Giang:

- Về đi anh, em muốn về nhà.

Cô nhìn quanh:

- Tụi mi về không?

Ánh Hoa và Mỹ Vân gật đầu, Ánh Hoa không nói kháy:

- Tụi mình về, để con Hương ở đó làm tình làm tội anh Hùng. Có mình ở đây nó không tự nhiên, tội nghiệp lắm.

Mai Hương hảy Ánh Hoa một cái rõ dài, cô "xí" một tiếng rồi hính mũi ngó chỗ khác. Thấy nụ cười thấp thoáng trên môi Hùng. Một nụ cười bí ẩn đến khó hiểu.

Mọi người đứng dậy. Nhìn Lan Anh đứng nép sau Thiên Giang. Thủy Hà lên tiếng:

- Anh Giang đưa Lan Anh về há. Tụi em không làm phiền hai người nữa đâu.

Cô kéo tay Ánh Hoa và Mỹ Vân, hảy Mai Hương một cái rồi nói băng quơ:

- Một người thì như con cù lằn, còn một người thì như con nhím. Tụi tui là người bình thường nên không hiểu được nhím với cù lằn. Để tui tui rút lui. Ba cô kéo nhau bỏ đi, để lại những tiếng cười rút rích như không tan nổi vào không khí.

Thiên Giang choàng tay qua vai Lan Anh hai người đi về phía bãi xe. Thấy cha con Hòa Minh anh cúi xuống nói nhỏ với cô:

- Mình lại chào bác ấy một tiếng đi em, nếu anh mà làm ngơ, thì không hay.

Lan Anh dạ nhỏ, cô rút rè đi theo Thiên Giang, anh cười nhũn nhặn:

- Thưa bác.

Hòa Minh liếc Thiên Giang, ánh mắt sắc như dao. Rồi cô quay mặt chỗ

khác, không nhìn cả Lan Anh. Người đàn ông có vẻ rộng lượng hơn:

- Chào cậu.

Ông ta đáp lại câu chào của Lan Anh và nhìn cô hơi lâu như muốn hỏi điều gì đó. Cuối cùng ông ta lắc đầu nói giản dị:

- Hai cháu đi chơi vui không?

- Dạ vui, bác vẫn khỏe ?

Người đàn ông gật đầu:

- Bác vẫn khỏe, hôm nào cháu đưa bạn cháu đến nhà bác chơi nghe không.

Hòa Minh cũng rảnh lắm.

Thấy cái trẻ môi của Hòa Minh, ông vỗ nhẹ lên vai cô, như muốn bảo cô đừng hẹp hòi như vậy. Và mặc dù từng trải lịch thiệp, ông vẫn không ngăn được cái nhìn dò xét đối với Lan Anh. Trán ông cau lại như đang nhớ một điều xa xôi nào đó. Ông nhìn cô một cách thiện cảm rồi chợt hỏi:

- Ba mẹ cháu làm gì?

Lan Anh khẽ lắc đầu:

- Dạ, cháu không có bà Mẹ cháu buồn bán ạ.

Hòa Minh quay lại ngoay ngoắt:

- Bà bán xôi đầu chợ ấy, ba hỏi làm gì?

- Kìa con không nên nói vậy chứ.

Hòa Minh bữu môi:

- Con nói vậy đó, thích gì con nói nấy.

Hòa Minh giậm chân bỏ đi. Cô đến bên chiếc xe mở cửa ngồi vào, rồi đóng mạnh cái rầm. Ông khẽ lắc đầu không dấu được vẻ khổ tâm. Ông lau lau cặp kiếng:

- Bác về, hai cháu đi chơi vui nghe.

Ông dợm đi, rồi bỗng quay lại:

- Chủ nhật này bác rảnh, cháu đưa bạn đến thăm bác nhé. Bác mời thật tình đấy.

Thiên Giang mỉm cười:

- Dạ.

Lan Anh ngược nhìn Thiên Giang, nhìn vẻ mặt của anh cô biết anh sẽ không đưa cô đến đó. Cô thầm cảm ơn anh đã tránh cho cô chuyện không vui.

Cô đứng nép vào Thiên Giang, nhìn chiếc xe sang trọng lẫn bánh. Hòa Minh tựa vào nệm vẽ mặt kiêu kỳ của một cô tiểu thư cảnh vàng lá ngọc.

Nhìn Hòa Minh, bất giác Lan Anh tội nghiệp ba cô ạ Cô níu tay Thiên Giang:

- Bộ Hòa Minh không có mẹ hả anh, sao em không thấy mẹ chị ấy ?

Thiên Giang cúi xuống vỗ nhẹ lên cô:

- Hòa Minh không có mẹ, bà ta chết lúc Hòa Minh bảy tám tuổi gì đó.

Lan Anh buồn buồn:

- Tội nghiệp chị Minh quá, không có cha hoặc mẹ thì khổ lắm, bất hạnh lắm anh không biết đâu.

Thiên Giang nhìn Lan Anh chăm chú, rồi kéo cô vào lòng, vỗ nhẹ lên vai cô:

- Từ đây về sau anh sẽ làm mọi cách để đền bù cho em, anh hứa như vậy em tin anh không?

Lan Anh chớp mắt nhìn anh, gật đầu chứ không nói, cô không quen thổ lộ những tình cảm xúc động nhất là bây giờ.

Chương 12

Sàn tập ồn ào tiếng nói lẫn tiếng hát. Bên giàn trống Hùng và cô xa sĩ mới tập mãi không xong, cô ta hát rất hay không hiểu sao cứ bị rớt nhịp. Hùng như hết kiên nhẫn nổi. Mặt anh có vẻ quạu quạu. Cô ca sĩ đâm ra lúng túng:

- Hay là thôi hả anh Hùng.

Giọng Hùng cương quyết:

- Nghỉ một chút rồi tập nữa.

Anh đứng dậy, bỏ ra ngoài hút thuốc. Anh không hay mình đang đứng cách nhóm Lan Anh chỉ một bức tường.

Trong phòng các cô cũng không hay ở ngoài đang có người. Họ cười đùa mặc sức và không để phòng có ai nghe.

Ngoài giờ học ở trường, Mai Hương và Ánh Hoa hay đến chỗ Lan Anh múa minh họa cho những bài hát của cô, thỉnh thoảng có cả Thủy Hà và Mỹ Vân. Các cô gái không quên mang theo một lô bánh trái, tập thì ít, giỡn thì nhiều. Trưa nay dựng xong bài múa cho một điệu dân ca Họ vừa ăn sơ ri vừa cười giỡn như pháo nổ.

Hùng định bỏ đi nhưng giọng nói của Ánh Hoa làm anh dừng lại:

- Ê Hương, hôm nọ anh Hùng có đưa mi về không?

Mai Hương làm thinh, Mỹ Vân dài giọng:

- Chuyện hiển nhiên vậy mà cũng hỏi, sao mi không hỏi anh Hùng nói gì với nó.

- Khoan ta chưa hỏi chứ không phải không hỏi. Đợi nó tự khai cái đã.

Không nghe Mai Hương trả lời, chỉ có giọng Ánh Hoa tò mò:

- Anh Hùng nói gì với mi hả Hương?

- Nhỏ này tò mò.

- Ừ thì tò mò, ta có chối đâu. Nhưng mi kể đi.

- Sao tụi mi không hỏi Lan Anh xem anh Giang nói gì với nó, sao cứ hỏi ta không vậy.

- Lan Anh nó khác nó nhu mì, chứ không đồng đánh như mi, ta muốn biết anh Hùng làm gì với cô nàng đồng đánh.

- Ừ, ta cũng vậy, kể đi mi.

- Kể gì? - Mai Hương gắt

- Kể xem anh Hùng tỏ tình ra làm sao.

- Làm gì có chuyện đó.

Thủy Hà đe dọa:

- Mi kể không? Không kể ta không cho ăn sơ ri.

- Ta chọc lét.

- Ta thì vò đầu.

- Kể không? Anh ấy nói gì?

Mỗi người một tiếng tới tấp, Mai Hương la lên:

- Nói thương ta, thương như con vậy đó chịu chưa?

Cả bọn cười ré lên làm Hùng cũng phì cười. Anh lắc đầu một mình.

Trong phòng các cô gái lao nhao:

- Mi nhất định dấu phải không? Không cho ăn nữa.

- Mi không nói thì ta sẽ đi hỏi anh Hùng

- Thách mi đó.

- Đừng thách.

Lan Anh như cố nín cười nhỏ nhẹ:

- Mi kể đi Hương bạn bè mà cũng giấu nữa hả. Ta giận cho coi. Nghỉ chơi mi luôn.

Mai Hương thở dài:

- Chưa thấy ai vô duyên như tụi mi, tự nhiên bắt người ta kể chuyện bồ bịch, vô duyên không thể tưởng tượng.

Mỹ Vân ngắt lời:

- Ừ thì công nhận ta vô duyên, mi kể đi, anh ấy nói gì?

- Nói toàn chuyện vớ vẩn.

- Ta không tin.

Mai Hương giận dỗi:

- Không tin thì thôi - Ngồi yên một lát, cô chọt nói như tấm tức - Tụi mi không tưởng tượng nổi ông ấy nói gì với ta đâu. Thật tức chết đi được.

Những giọng nói có vẻ háo hức:

- Nói gì.

- Nói gì mà tức.

- Trên suốt đường về ông ấy im như nhà sư ngồi thiền ấy. Chừng đến cổng thì thở dài bảo tiếc, ta hỏi tiếc gì. Thì ông ấy bảo ước gì trời đừng bắt ta phải nhõng nhẽo, tội nghiệp quá.

Cả bọn như nín thở kinh ngạc:

- Chỉ nói vậy thôi hả?

- Chứ mi muốn nói gì nữa.

Giọng nói đau khổ của Mai Hương làm các cô cười vỡ cả phòng. Mỹ Vân cao giọng:

- Ai bảo mi đồng đánh cho lắm vào, người ta nói vậy là phải rồi.

Mai Hương nguây đầu:

- Ta làm gì mà ông ấy bảo nhõng nhẽo chứ.

- Tại mi hay làm tình làm tội người ta.

Thủy Hà hỏi nghiêm chỉnh:

- Nhưng mi có thích anh Hùng không, nói thật đi.

Mai Hương thú nhận:

- Thì thích cho nên ta...

- Thì làm sao?

- Sao kỳ vậy, mi thích anh ấy sao gặp mặt là mi xéo sắt với người ta hoài vậy.

Mai Hương xuôi xị:

- Ta cũng không biết sao kỳ vậy nữa, ta cũng đâu muốn vậy đâu.

Ánh Hoa nói một câu triết lý, như là triết lý cùn:

- Yêu nhau lắm thì cắn nhau đau mà.

Mỹ Vân cãi:

- Nhưng anh Hùng có cắn nó đâu, chỉ toàn là nó gây sự người ta.

Giọng Mai Hương rầu rĩ:

- Thôi đừng nói chuyện đó nữa mi, buồn lắm. Mai một ta không gặp anh Hùng nữa đâu.

- Sao vậy, sao vậy?

Mai Hương chột nổi quạu:

- Gặp để họ cứ nhìn mình rồi bảo tiếc hủ. Ta cũng không thèm thích ông ta nữa, ghét luôn.

- Tình cảm mà nó làm như học hành vậy hủ trời, thích thì học không thích thì thôi.

Mai Hương làm bầm gì đó trong miệng. Các cô gái hình như cũng không nói chuyện nữa. Hình như họ bận suy nghĩ, họ vẫn không hay này giờ có người vẫn lặng lẽ nghe chuyện.

Hùng dụi điếu thuốc, bỏ đi về phòng tập. Một nụ cười bao dung trên môi anh khi nghĩ về Mai Hương "cô bé còn ngây thơ lắm, đúng là em chẳng hiểu gì về tình yêu cả".

Anh vừa đi một lát thì các cô gái cũng ra khỏi phòng. Hình như họ đã quên chuyện đùa giỡn ban nãy. Họ kéo nhau qua xem tập hát. Mai Hương như cũng quên cơn tức vừa rồi, cô nhún nhả lấy mấy trái sơ ri trên tay, Ánh Hoa chấm muối chếp chếp một cách ngon lành.

Và khi thấy cái nhìn âu yếm của anh cô ngơ ngác một giây. Rồi ngẩng đầu ngó lơ chỗ khác.

Ánh Hoa chột nhìn đông hồ khều nhẹ Lan Anh:

- Về chưa mi.

- Về.

Lan Anh vừa nói vừa kéo tay Mỹ Vân ra hiệu. Cả bọn lục đục đi ra. không thấy anh mắt kín đáo của Hùng nhìn theo.

Cô chia tay Mai Hương ở đầu đường. Rồi đi bộ về nhà mình. Còn đang loay

hoay mở khóa cửa thì nghe tiếng xe thắng rít. ai. Lan Anh ngẩng lên nhìn. Cô thấy Hòa Minh, ngồi trong chiếc se du lịch bóng loáng, nhìn cô chăm chăm. Lan Anh thẳng người lên nhìn Hòa Minh. Cô không biết nên mời vào nhà hay thôi. Đứng nào cũng khó xử cả cô còn đang phân vân thì Hòa Minh bước xuống xe, đi thẳng về phía cô.

Lan Anh nhỏ nhẹ:

- Chị tìm tôi hả?

Hòa Minh nhếch miệng:

- Dĩ nhiên.

Lan Anh đẩy cửa:

- Chị vô nhà chơi.

Hòa Minh bước vào, cô nhìn những đồ vật nghèo nàn trong nhà bằng ánh mắt khinh khi không giấu giếm. Lan Anh đứng, lặng lẽ chờ thái độ của Hòa Minh.

Cô ta vẫn đứng giữa nhà, không thềm nổi như sợ bản áo. Rồi hỏi đốp một câu:

- Lúc này chắc hai người gần bó nhau lắm hả?

Lan Anh khẽ cau mày:

- Chị nói ai?

Hòa Minh bữu môi:

- Còn ai vào đây?

Thấy Lan Anh mím môi không trả lời. Hòa Minh quát lên:

- Tôi nói anh Giang đó. Giả vờ vừa thôi.

Lan Anh không nén được bất mãn:

- Nãy giờ chị có thấy tôi la hét gì không. Nếu chị cứ quát tháo như vậy, tôi sẽ không thềm nói chuyện nữa.

Hòa Minh như bị điện giật. Cô ta trừng mắt nhìn Lan Anh:

- Nói gì đấy, nói lại xem, không biết thân còn dám bắt bẻ người ta hả?

Lan Anh nghiêm mặt nhìn Hòa Minh, chưa kịp mở miệng thì cô ta trề môi:

- Tưởng danh dự gì lắm nên mới lên mặt, ai dè là con của bà bán xôi - Cô nhún vai, trề môi, và thích thú nhìn đôi môi Lan Anh run lên bần bật, cô tấn công tới - Con bà bán xôi mà bay đặt leo cao. Té một cái là đau lắm đó.

- Nếu chị đến để miệt thị tôi, thì chị về đi.

Cô bỏ vào nhà. Nhưng Hòa Minh thô bạo kéo áo cô lại. Nét mặt thật hung dữ, gần như là cuộc găng co giữ hai người:

- Bộ muốn trốn hả? Sao hèn quá vậy.

Lan Anh tức mình kéo phứt vạt áo lại:

- Chị muốn gì? Ai cho phép chị vô nhà tôi.

- Xì, nhà như ổ chuột cũng bày đặt làm cao. Nếu không vì anh Giang thì ai thềm vô đây.

Lan Anh cố trấn tĩnh, cô chớp mắt nói bình thản:

- Chị muốn nói chuyện với anh Giang thì cứ tới nhà anh ấy, ở đây không nói được gì đâu.

Hòa Minh đành mặt lại vừa thù hằn vừa cay đắng:

- Tôi đến đó cũng không ích lợi gì, tại chị mà tôi bị bỏ rơi chị biết không. Tôi thù chị nhất trên đời.

Lan Anh thẳng người lên:

- Bây giờ chị muốn tôi phải làm gì? Sao chị vô lý thế?

Hòa Minh định nói, nhưng cô chận lại:

- Tôi không cố ý giành giật gì cả. Nhưng tôi nghĩ, trong thâm tâm chị thừa hiểu là tình yêu không thể giật của ai, chị muốn phá tôi vì tự ái và vì...

- Vì đủ thứ, nếu bây giờ người khác cướp tình yêu của chị, chị chịu không?

Lan Anh lắc đầu:

- Tôi không chịu, nhưng cũng không phản ứng gì cả.

- Nói nghe hay nhỉ?

- Tôi không nói suông, vì tôi nghĩ khi người ta đã không thương mình, càng khuấy phá chỉ càng làm người ta ngán ngẫm. Tốt hơn hết là mình tự trách mình.

Hòa Minh nạt lên:

- Đừng nói nữa, muốn mĩa mai tôi hả? Tôi không phải loại người dễ để ai lên mặt dạy bảo đâu. Im đi.

Thấy Lan Anh im lặng cô gặng giọng:

- Nếu chị cứ bám mãi theo anh Giang, tôi sẽ không để chị yên đâu. Chị thừa biết tính tôi không chịu thua ai mà.

Lan Anh vẫn không nói gì, Hòa Minh hét lên:

- Chị làm khổ tôi, ba tôi sẽ không để chị yên đâu.

- Hòa Minh.

Một giọng nói nghiêm khắc vang lên từ ngoài cửa. Hai cô gái quay nhanh nhìn ra. Ngạc nhiên khi thấy Thiên Giang đứng đó. Khuôn mặt anh giận dữ, một vẻ giận chưa bao giờ thấy ở anh.

Thiên Giang bước lại gần Hòa Minh giọng bật đi vì giận:

- Nếu em còn tới đây làm phiền Lan Anh, anh sẽ không khoan nhượng em nữa.

Hòa Minh như có vẻ sợ Thiên Giang, cô chống chế:

- Nhưng em đã làm gì đâu, em...

Anh cắt ngang:

- Chỉ chuyện em có mặt ở đây anh cũng hiểu rồi. Anh không muốn thấy chuyện này lặp lại nữa.

Hòa Minh nhếch môi, cay đắng:

- Anh là người như vậy đó sao, có người mới thì dập vùi người cũ - Cô bỗng

gào lên - Đồ đều, đồ khó ưa. Nếu biết anh tồi tệ như vậy, tôi đã chẳng thêm quen với anh, tôi...

- Em về đi, đừng thử thách sự kiên nhẫn của anh nữa.

- Anh không được quyền nói nặng tôi. Ngày trước anh có dám nói như vậy không, trước mặt ba tôi, anh có dám xem thường tôi không. Anh là đồ có mới nới cũ, là...

- Đủ rồi Hòa Minh. Coi chừng càng nói em càng trở nên tầm thường. Em nói ít lại đi, và tập suy nghĩ là vừa. Từ đó giờ có bao giờ em chịu suy nghĩ đâu.

- Sao anh biết tôi không suy nghĩ?

Thiên Giang cười lạnh lùng:

- Nếu có tí hiểu biết thì em đã không làm như vậy. Em có biết em cư xử thiếu văn hóa lắm không. Tại sao phải đợi anh nói ra điều đó chứ.

Hòa Minh im lặng một lát. Cô nhìn qua Lan Anh. Thấy nét mặt buồn bã của Lan Anh, cô cảm thấy ghét cay ghét đắng, cô trừng mắt, miệt thị:

- Con bà bán xôi chứ có gì cao sang mà anh quý vậy. Tưởng anh hay lắm, ai ngờ tầm thường quá. Hết chuyện đi theo con của con mẹ đầu đường xó chợ.

Thiên Giang trừng mắt:

- Hòa Minh.

Cô trẻ môi, nguẩy người bỏ đi, cô cảm thấy hả dạ khi thoáng nhìn nét mặt Lan Anh, một khuôn mặt trắng bệch vì bị xúc phạm.

Hòa Minh đi rồi. Thiên Giang đến ngồi bên Lan Anh, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt chết lặng của cô. Đôi mắt anh nói lên một vẻ thương yêu không bờ bến.

Lan Anh vẫn cúi gằm mặt nhìn xuống đất. Cô chớp mắt, cô giấu những giọt nước mắt chực trào ra. Thiên Giang cắn nhẹ ngón tay cô và im lặng. Anh thấy không cần phải nói gì cả. Anh biết Lan Anh không phải mẫu người thích an ủi. Tình yêu mệnh mông của anh đối với cô sẽ giúp cô vượt qua được tất cả mọi mặc cảm.

Thật lâu. Lan Anh như đã lắng lại. Cô ngược lên cười dịu dàng:

- Anh đừng lo, em không buồn nữa đâu. Lúc này em có giận. Nhưng bây giờ hết rồi.

Thiên Giang vẫn ngậm ngón tay cô. Nhìn cô đăm đăm. Lan Anh khẽ rút tay lại cô ngồi im, rồi ngả vào lòng anh:

- Anh biết không, dù chị Minh có làm gì đi nữa, em vẫn chịu được và vẫn... thương anh, trừ phi anh bỏ em, còn em thì...

Thiên Giang chặn ngón tay lên môi cô, lắc đầu như không cho phép cô nói điều đó.

Lan Anh không nói nữa. Tựa vào người anh, cô nhìn mông lung ra ngoài.

Thiên Giang cúi xuống ngắm vàng trán thanh tao của Lan Anh nhìn đôi mắt tưởng như tĩnh lặng của cô. Anh biết cô giấu kín một nỗi buồn, một nỗi cay

đáng tội hận cho thân phận mình, thân phận của một cô gái không cha và bị chà đạp vì nghèo hèn.

Thiên Giang lặng lẽ quay mặt đi. Anh cảm thấy không chịu nổi với tình cảm yếu đuối khi nhìn cô Bất giác anh cúi xuống, áp mặt lên mặt cô, cảm thấy tràn đầy một tình yêu vô hạn.

Chương 13

Năm cô gái ngồi ở một dãy ghế trong hội trường. Chỉ có các cô là sinh viên trường múa. Họ lạ hoắc đối với các sinh viên trường bách khoa. Nhưng họ chẳng những tự nhiên như ở trường mình, mà còn xem mọi người xung quanh như những láng giềng thân cận nhất đối với các trường.

Mai Hương căng mắt ngó lên bục giảng, về mặt hội họp cô không thấy cũng không nghe tiếng thì thảo của Ánh Hoa:

- Mày nhìn con Hương kia Vân.

Mỹ Vân quay lại, thấy đôi mắt mở to của Mai Hương cô phì cười định chọc.

Nhưng Ánh Hoa đã giữ tay cô lại:

- Để yên cho nó hội họp mi.

Mỹ Vân thì thảo:

- Không hiểu hông Hùng ấy dụ khí thế nào mà nó chịu vào đây, để hỏi nó xem.

- Nó không nói đâu.

- Nhìn cái điệu của nó căng thẳng kìa.

- Lẽ ra trường của người yêu mà, không căng thẳng sao được.

Lan Anh chợt bám tay Ánh Hoa, ra dấu im lặng Ánh Hoa xoay người lại, ngồi ngay ngắn nhìn lên. Các sinh viên bách khoa. Không, đúng hơn là các vị cử nhân mới toanh, tất cả đứng thẳng người mặt nghiêm nghị. Trong áo thụng, nhìn họ có vẻ nghiêm trang hơn ngày thường rất nhiều.

Mai Hương khoanh tay trước ngực, nhìn Hùng không chớp mắt. Hùng cũng nhìn xuống cô, đôi mắt không giấu được niềm vui. Thấy nụ cười tươi tắn của Mai Hương. Anh kín đáo cười với cô Mai Hương hiểu nếu sang nay không có cô thì ngày lễ ra trường của anh mất ý nghĩa rất nhiều. Nếu cô ỡm ẹo không chịu đi, chắc anh thất vọng ghê lắm. Cả hội trường lặng yên nhìn vẻ trịnh trọng của các sinh viên nhận bằng. Mỹ Vân thì thảo:

- Ta nôn quá mi, mai mốt đến lượt mình không biết có vui như vậy không?

Ánh Hoa cười không để ý câu nói của Mỹ Vân. Cô nheo mắt, cười tình quái:

- Mi thấy họ cứ lo nhìn nhau không. Giời ơi, lằng mằng không thể tưởng. Ta dám chắc anh Hùng không thấy ai ngoài nhỏ Hương.

- Nó cũng vậy.

- Họ chỉ biết có nhau, còn thì mọi người là những củ khoai.

Thủy Hà chợt xen vào:

- Không biết mai mốt làm kỹ sư rồi, anh Hùng có đi hát không mi?

Ánh Hoa la chối lỏi:

- Ê sao hỏi ta, ta có biết gì đâu, người cần hỏi là nhỏ Hương kia, lộn địa chỉ rồi bạn.

Mai Hương chợt quay lại hỏi:

- Gì vậy?

- Nhỏ hà nó hỏi ta mai một anh Hùng đi hát nữa không? Ta biết gì đâu mà nói.

Ánh Hoa thắc mắc:

- Sao, hát không mi?

- Hát chứ.

Lan Anh chợt quay lại:

- Mi có dám múa minh họa cho anh Hùng không Hương?

Mai Hương chợt đỏ mặt:

- Hỏi gì kỳ.

Ánh Hoa tỉnh quái:

- Không lẽ đợi nó bảo chịu, nó thích múa cho anh Hùng hơn cho mi đó Lan Anh.

Mai Hương nguýt dài:

- Không nói nữa. Mấy con nhỏ vô duyên. - Cô làm bầm - Tự nhiên kéo vô đây tra vấn người tạ Biết vậy không thêm rủ.

Vẻ mặt giận dữ của cô làm cả bọn phì cười, họ không rì rào với nhau nữa mà tập trung nhìn lên bục giảng. Các sinh viên đã đi xuống. Vì đại biểu nào đó đang đọc lời chúc mừng các tân thủ khoa. Các cô gái cũng bắt chước vỗ tay nhiệt liệt khi ông ta đi xuống.

Mai Hương còn đang đưa mắt ngó ra cửa thì như một trò ảo thuật, Hùng đã ngồi xuống cạnh cô Mai Hương thấy gương gương, lần đầu tiên cô với anh có vẻ "thân nhau" ngay trước mặt bọn Thủy Hà, cô đã quen ngúng nguẩy với anh rồi. Cho nên bây giờ bình thường như mọi người, cô thấy nó kỳ kỳ.

Thấy Mai Hương cứ chăm chú vào bằng tốt nghiệp của Hùng, Ánh Hoa nói mĩa:

- Đọc thì cũng vừa thôi, coi chừng mực nó bay hết, không ai nhìn mi đâu, mi mà cũng biết mắc cỡ hả?

Mai Hương ngược lên:

- Tụi mi làm ơn đừng có chăm bắm vào ta nữa giùm được không?

Thủy Hà can thiệp:

- Thôi tha cho nó đi mi, mi soi mói hoài làm sao nó tự nhiên cho được.

Ánh Hoa nhún vai:

- Mi nói ai không biết nhưng người ta tưởng nó hiền lắm.

Hùng chợt lên tiếng:

- Hôm nay tôi muốn khao các cô một cái gì đó, các cô muốn đi đâu.

- Gì, đi ăn hả? Ôi, "tôi không thể nói lời từ chối"

Điều bộ hóm hình của Ánh Hoa làm Hùng bật cười, anh ra hiệu cho các cô đứng lên. Cả bọn nối đuôi thành một dãy kéo ra đường. Đứng trước hội trường. Ánh Hoa bàn tán:

- Giờ mình đi đâu? Ăn kem nghe.

- Không ăn đá đậu.

- Thôi chuối chung đi.

- Tuần trước mới ăn chuối mà, thôi kiếm thứ khác đi.

- Hay là đi ăn bánh bèo, đúng rồi, lâu quá không đến đó, ta nhớ bà bán bánh bèo quá.

Thủy Hà nhăn mặt:

- Ăn thứ khác đi, ngán bánh đó quá.

Mai Hương la lên:

- Có chuyện đi ăn mà cũng cãi um sùm, chán tụi mi quá.

Mỹ Vân phì cười:

- Thôi không cãi nữa, để nhỏ Lan Anh quyết định đi.

- Cũng được, ăn gì bây giờ hả tiểu thư?

Lan Anh lườm Ánh Hoa, nhưng cũng đề nghị:

- Mình sẽ đến quán chị Hảo ăn gỏi cuốn, sau đó là đến trái cây, ưng bụng không?

- Rồi, đồng ý, ưng bụng.

- Ta cũng nhất trí.

- Vậy thì đi.

Cả bọn lục tục ra chỗ lấy xe. Thủy Hà dắt ra cổng, cô dựng xe nhắc nhở:

- Chờ đi Vân, ta làm biếng quá.

- Hồi sáng ta chờ rồi, giờ tới phiên mi, ta cũng ngán chạy xe này quá, muốn nó nổ máy được cũng phải rưng chân.

- Vậy ta đạp sẵn cho mi chờ.

- Đã đạp được rồi thì chờ luôn đi.

Thủy Hà la lên:

- Con khi, làm biếng.

Mai Hương đứng chờ đến nổi sùng, cô la lên:

- Có chuyện chờ nhau cũng cãi cộ nữa hờ trời.

Lan Anh nhăn mặt đến vịn xe:

- Thôi để ta chờ nhỏ Vân, mi qua nhỏ Hoa đi.

Thủy Hà giăng ra:

- Vậy thôi, để ta mi chờ cũng vậy thôi.

Thủy Hà vừa nói vừa liếc xéo Mỹ Vân, cô cười tỉnh bơ:

- Siêng đi, rồi ta thương, con gái mà làm biếng quá coi chừng không ai dám

rước, để mai mốt ta làm mai anh ta cho mi.

- Anh mới biết bò chứ gì, thôi cảm ơn.

Mỹ Vân cười hăng hắc rồi ngồi lên yên sau Thủy Hà nhấn mạnh ga, chiếc xe chọt vọt tới làm cô quỳnh quánh muốn thắng lại. Nhưng rồi quá thay vì đạp thắng cô lại vô số tới và nhấn ga mạnh hơn. Chiếc xe phóng như tên bay... và trước khi kịp hiểu. Thủy Hà đã thấy mình ngồi phịch xuống đường đôi diện là một ông ba tau bụng phệ đan la chói lói mà cô không hiểu đó là thứ tiếng gì.

Không phải chỉ một mình ông bụng bự la, mà bọn Mai Hương cũng hét lên khiếp đảm, công trường bách khoa chọt náo lên vì những tiếng la của cả những người đi đường.

Qua phút bất ngờ, hoảng sợ, cả bọn bắt đầu tỉnh hồn. Lan Anh chạy lại đỡ Thủy Hà lên:

- Có sao không mi?

Cô kinh ngạc khi thấy Thủy Hà khóc hu hu:

- Tay ta đau quá mi ơi, đau quá chịu không nổi.

Gần đó, Mỹ Vân cũng nhăn nhó cổ đứng dậy, Mai Hương đỡ cô lên:

- Có sao không mi, đau không?

- Đau nhiều chỗ lắm nhưng ta không biết chỗ nào.

Đang rồi ren mà Mai Hương cũng bật cười:

- Mi mà cũng không biết mình đau ở đâu làm sao ta biết. Đứng dậy nổi không?

- Nổi chứ sao không.

Mỹ Vân ráng đứng lên đi vào lề đường, tay cô uơ máu, lấm lem bụi đất. Ở ngoài kia Lan Anh và Ánh Hoa cố đỡ Thủy Hà đứng. Hùng giúp ông ba tàu dựng xe. Chiếc xe đạp của ông già bị cong bánh nhìn thật buồn cười. Dưới đất là mấy trứng vịt lộn bị bể nước chảy ngoằn ngoèo. Ông phủi tay, la lên:

- Hà, con gái gì mà chạy xe ẩu quá đây, ngộ không tránh kịp là có mà lộn giò.

- Xin lỗi bác, tại cô bạn con mới biết chạy xe, để con đi sửa xe cho bác. Ông tàu ban đầu té xe có vẻ quau. Nhưng nghe Hùng năn nỉ và thấy kẻ gây án đang khóc hu hu thì ông hết giận, cũng không đòi phải đền hột vịt. Ông phủi phủi quần áo rồi dắt xe đi. Ánh Hoa nhìn theo, thở phào nhẹ nhõm.

Cả bọn tập trung giải quyết cho Thủy Hà, cô không bị xây xát cũng không bị rách áo như Mỹ Vân. Nhưng hình như bị trật cánh tay do chống xuống đất.

Thấy cô cứ ngồi khloác thút thít, Mai Hương vừa quỳnh quánh, vừa lo sợ:

- Giờ phải làm sao đây tui mi.

Hùng điềm tĩnh:

- Đưa Thủy Hà vào bệnh viện xem sao.

Nghe nói, cô hoảng lên:

- Vô đó chi vậy, ghê lắm, thôi ai đi chứ tôi không đi đâu.

Mai Hương cười ngất ngư, cô đập tay lên Thủy Hà:

- Ăn nói như vậy hả, bọn ta vô đó làm gì.

Cô hát mặt về phía Anh Hoa:

- Hay là mi vô đi.

Ánh Hoa la oai oái:

- Ê ê đừng có nói đại, ta vô đó làm gì kia chứ.

- Thì nhỏ Hà bị trật tay, nó không đi thì mi đi thế, đau nam chữa bắc chứ sao.

- Nhỏ này vô duyên kinh khủng.

Cả bọn cười khúc khích, chỉ có mình Thủy Hà vẫn khóc tí tí vì đau. Một người ngồi khóc và bốn người đứng cười, nhìn cảnh tượng thật khôi hài.

Hùng đứng nhìn hết người này đến người kia, cuối cùng anh phải lên tiếng:

- Có lẽ các cô phải bắt Thủy Hà đi bệnh viện thôi, chứ cười đâu làm cô ấy hết đau.

Mai Hương nín cười:

- Nhưng anh thấy nó có chịu đâu, còn bảo người khác đi nữa, ăn nói lung tung.

Lan Anh nhỏ nhẹ:

- Ta biết có chỗ này hay lắm, hồi nhỏ có lần ta bị té trật chân, mẹ ta đưa đến ông ấy, chỉ cần ông ấy nắn bóp, không cần vô bệnh viện cũng được.

Đang khóc Thủy Hà lập tức nín bật và ngẩng lên:

- Đau không mi.

- Nhưng chút xíu chứ không lâu.

Ánh Hoa kiên quyết kéo Thủy Hà đứng lên:

- Bây giờ có chịu đi không công nương?

Thủy Hà không phản đối cô gượng đứng dậy nhìn quanh. Ánh Hoa đèn dắt xe.

- Lên ta chở cho.

- Hay là để Lan Anh chở.

Mai Hương đề nghị:

- Mi cũng chạy ầu lắm, coi chừng nó té lần nữa thì khốn.

Ánh Hoa bấu môi:

- Mi thấy ta với Lan Anh ai khỏe hơn, thôi lên đi, đừng nói nhiều.

Cả nhóm đưa Thủy Hà đến chỗ ông thầy thuốc của Lan Anh, mọi người đứng chờ ở ngoài, chỉ một mình Lan Anh vào với Thủy Hà. Cả tiếng sau mới thấy hai cô trở ra. Lan Anh thì cười tươi như thoát hiểm. Mặt Thủy Hà lại đầm đìa nước mắt, sự tương phản làm cả ba cô không nín được cười nắc nẻ nghiêng ngửa.

Hùng lại phải can thiệp.

Mai Hương muốn nín nhưng không được, mặt còn đỏ như vì cười, cô cầm tay Thủy Hà xem xét:

- Làm gì buột mi lại ghê vậy.

Lan Anh giải thích:

- Cái đó là thuốc, phải bó thuốc từ từ mới hết.

- À thuốc hả, giống ổ chim quá hé.

- Vô duyên.

Thủy Hà lườm Mai Hương, nhưng không nói gì. Cô đến ngồi phía sau xe Ánh Hoa. Mỹ Vân nhìn từng người:

- Quý vị có ai muốn đi ăn gỏi cuốn nữa không?

Ánh Hoa lắc đầu. Nhưng Thủy Hà đã lau nước mắt lên tiếng:

- Ăn chứ về làm gì, lúc sáng bàn là phải đi chơi nguyên ngày mà.

Mọi người quay lại, tròn mắt nhìn Thủy Hà:

- Trời trời "sung" quá ta.

- Ham đi chơi dữ.

- Í là tay chân như vậy.

Nhưng sau đó, cả bọn lại nhất loạt đổi ý:

- Ủ nhưng nó đau tay chớ có bị đau chân đâu mà đi không nổi.

- Vả lại hồi sáng đã quyết định đi chơi nguyên ngày, giờ có bốn phen phải đi, về sao được.

- Đúng rồi, đã bàn thì phải thực hiện chứ. Hay là đừng ăn gỏi cuốn nữa, vào đầm sen chơi đi.

- Hoan hô... Ôi, ý kiến hay Đi !

Các cô gái lên xe, nổ máy. không thấy cái lắc đầu vừa khó hiểu vừa ngán ngẩm của Hùng. Trong phút chốc, họ quên hẳn tai nạn vừa rồi và lại bàn chương trình đi chơi với một vẻ hào hứng.

Ru Tình Xa Xôi

Chương 14

Lan Anh bước ra mở cửa. Cô khẽ thở dài khi thấy cha con Hòa Minh đứng đó. Đầu nhức nhối khó chịu. Cô sợ sự thật khi phải gặp phiền toái.

Cố định thần lại, Lan Anh mềm mỏng:

- Mời bác vô nhà.

Cô đi theo sau họ, khẽ đưa tay xoa xoa thái dương, cơn nhức đầu làm cô lao đao cả người, chỉ muốn được yên ổn nằm vùi trong gối mà thôi.

Lan Anh kéo ghế:

- Mời bác ngồi.

Người đàn ông lên tiếng:

- Mẹ có nhà không cháu?

- Dạ, mẹ cháu đi bán chưa về.

Im lặng! Một sự im lặng rời rạc. Nhưng hứa hẹn sẽ là cơn bùng nổ ghê gớm.

Lan Anh hiểu như vậy, và cô trân người chờ điều đó xảy ra. Để giành giật hạnh phúc cho con. Cô hiểu ba Hòa Minh sẽ không tiếc lời đe dọa. Hòa Minh có người cha lý tưởng quá. Ông che chắn cho con như cây cổ thụ tỏa bóng mát. Tự nhiên Lan Anh thấy tủi thân muốn khóc.

Cô muốn họ nói nhanh đi rồi về, dọa nạt hay mắng nhiếc gì cũng được. nhưng đừng để mẹ cô nghe thấy. Lan Anh biết mẹ mình sẽ không chịu nổi bị nhục mạ. Cô đã từng im lặng chịu đựng thì không lý do gì để mẹ mình phát hiện nỗi khổ của mình.

Người đàn ông ngồi im lặng. Ông trầm ngâm nhìn đồ vật đơn sơ trong nhà, vẻ mặt vừa nghi ngờ vừa có vẻ âm thầm khó hiểu.

Thấy ông bố cứ im lặng. Hòa Minh kéo tay ông, nhăn mặt:

- Ba nói gì đi, sao ba nhìn nó hoài vậy.

Lan Anh ngẩng nhìn Hòa Minh, đôi mắt không giấu được vẻ ác cảm. Để đạt cho được điều mình muốn, cô ta không từ một hành động trẻ con nào. Chưa bao giờ cô thấy một người vô lý đến như vậy. Cô thấy ghét Hòa Minh một cách sâu sắc.

Thấy tia mắt nhìn kém thiện cảm của Lan Anh. Hòa Minh trừng mắt với cô, vẻ mặt đắc thắng:

- Hôm trước chị đuổi tôi về đó, nhớ không? Bây giờ trước mặt ba tôi chị có dám lập lại không?

Lan Anh im lặng, nhìn cô ta căm hờn. Hòa Minh bĩu môi:

- Có anh Giang bên cạnh thì nói dữ lắm, sao bây giờ im như thóc vậy? Đợi

mẹ chị về ba tôi nói cho mẹ chị biết cách dạy con.

Lan Anh không nhin nữa:

- Chị muốn mẹ tôi dạy tôi điều gì?

- Dạy chị đừng có bám theo người khác chứ dạy gì. Biết người ta có người yêu mà cứ đeo đuôi, nói hoài không nghe. Đồ lì lợm. (chứ không phải là mày ngu quá, đánh đá quá, kiêu quá nên bị người ta đá à. Nói ngu thế chứ. Cho chết nè)

Những ngón tay Lan Anh run bần bật. Người đàn ông không nói gì, chỉ lặng lẽ quan sát cộ Hòa Minh cong môi lên, chua ngoa:

- Người gì mà lì lợm quá đi, bị mắng nhiếc cũng không chừa. Đũa đôi.

- Chị ra khỏi nhà tôi đi.

- Gì, bây giờ còn dám đuổi ba tôi nữa hả (ba mày là cái thá gì mà không dám đuổi chứ). Nói cho mà biết nghe, ba tôi không thềm nói chuyện với chị đâu. Đợi bà bán xôi về rồi biết. (Xin lỗi đi ông ý chả thềm quá mà không được ý chứ)

Bỗng một giọng nói lạnh lùng vang lên, âm sắc có hơi run. Nhưng bình tĩnh:

- Tôi về rồi đây. Cô muốn nói gì?

Nghe tiếng mẹ, Lan Anh giật mình quay phắt lại. Người đàn ông cũng ngồi thẳng lên nhìn chăm chăm ra cửa.

Lan Anh mừng rỡ:

- Sao tối nay mẹ về sớm vậy? Mẹ về sớm làm gì?

- Con hết nhức đầu chưa, mẹ lo lo trong bụng nên về coi con ra sao.

Bà quay lại, đứng trước mặt ba Hòa Minh. Lan Anh thấy mẹ mình có điều gì đó khang khác

Một nụ cười gằn như cay đắng khi mẹ nhìn người đàn ông.

- Ông khỏe không?

- Tôi bình thường, bà cũng khỏe?

Mẹ Lan Anh không trả lời. Bà lẳng lặng cất gánh xôi vào góc nhà. Lan Anh hết nhìn ba Hòa Minh đến nhìn mẹ mình, cô buột miệng:

- Mẹ có quen bác này hả mẹ?

Bà không trả lời Lan Anh, chỉ đến ngồi trước mặt cha con Hòa Minh. Lan Anh thấy rằng mẹ cố gắng phi thường để bình tĩnh.

- Lúc này tôi đứng ngoài cửa, con gái ông mắng nhiếc con tôi chuyện gì, tôi nghe hết rồi. Nghe nhưng vẫn chưa rõ lắm. Con tôi hư thì tôi dạy. Nhưng còn ông, ông dẫn con đi đâu vậy?

Ba Hòa Minh im lặng thật lâu. Rồi ông nói một câu chẳng ăn nhập vào đâu:

- Bà đổi tên cho con là Lan Anh à?

Lan Anh mở lớn mắt nhìn ông tạ Thật lạ, mẹ cô lại gật đầu dửng dưng:

- Nó vẫn tên Hòa Lan đó chứ. Nhưng giấy khai sinh nó lấy họ mẹ nên tôi muốn tên con tôi là do tôi đặt.

Hòa Minh như sốt ruột, cô nhăn mặt gắt gỏng:

- Nãy giờ ba nói chuyện tầm phào gì vậy? Lúc ở nhà con đã dặn làm sao, bây giờ tới đây ba nói gì đâu không à, con không chịu đâu. Chán quá đi.

Thấy mẹ Lan Anh đưa mắt nhìn mình, cô quấy đầu chỗ khác:

- Ba nói cho bà ta biết đi, rồi mình về.

Người đàn ông hơi nghiêm giọng:

- Con im một lát đi, ba cần nói chuyện với dì của con.

Hòa Minh trề môi:

- Dì con, nói nghe thấy ghê.

Người đàn ông như đã quen với thái độ hỗn hào của Hòa Minh. Ông ta yên lặng một giây rồi nói với vẻ buồn rầu:

- Mười mấy năm nay bà sống bằng gì?

- Lúc nãy tôi nghe con ông nói rành rọt về tôi rồi, ông hỏi lại làm gì.

Người đàn ông im lặng một giây, ông nhìn Lan Anh bằng cái nhìn thương yêu, pha lẫn đau đớn... Lan Anh ngờ ngàng nhìn lại ông. Cô linh cảm người đàn ông này có một quan hệ nào đó thật quan trọng trong đời cô. Cô mở to mắt ngạc nhiên khi ông nói:

- Nó giống bà lắm, thảo nào tôi nhận ra nó ngay lần gặp đầu tiên. Bà nuôi dạy con giỏi lắm Lan ạ. Giỏi hơn tôi.

Lần đầu tiên Lan Anh nghe người gọi tên thật của mẹ mình, cô tò mò nhìn bà. Hình như mẹ cảm động lắm. Lan Anh thấy mẹ chớp mắt:

- Cảm ơn lời khen của ông.

Hòa Minh như bị tự ái, cô cau mặt:

- Ba nói gì vậy? Vậy là ba gián tiếp chê con không bằng Lan Anh phải không? Ba là như vậy đó hả. Đi về.

Cô vùng vằng đứng dậy. Nhưng ông dịu dàng:

- Ngồi xuống đi con, tối nay ba muốn cho con biết một chuyện quan trọng.

Mẹ Lan Anh nhìn ông, nghiêm giọng:

- Ông muốn nói gì vậy? Nếu ông muốn phá cuộc sống yên ổn của mẹ con tôi, thì tôi cảm ông. Ông dẫn con về đi.

Ba của Hòa Minh trầm ngâm.

- Đừng cố chấp Lan ạ. Tôi xin bà. Thực ra mười mấy năm nay đâu chỉ một mình bà khổ. Tôi lặn lội tìm kiếm mẹ con bà đến mỗi mòn. Nếu không nghĩ tới thì bà hãy thương con Hòa Lan. Con không cha khổ lắm bà ạ.

Lan Anh yên lặng lắng nghe. Cô chợt quay phắt người lại khi nghe thấy tiếng nấc của mẹ. Hình như câu nói đã làm bà xúc động. Bà đưa tay giữ chặt lấy miệng như sợ sẽ khóc lớn. Lần đầu tiên Lan Anh thấy mẹ ở trạng thái như vậy. Hòa Minh cũng ngồi yên, tò mò nhìn bà. Hình như cô ta cũng cảm nhận một điều gì đó.

Người đàn ông vẫn nói đều đều, thuyết phục:

- Khi gặp con Hòa Lan lần đầu, tôi đã linh cảm ngay nó là con của mình, nó giống bà như tạc làm sao tôi không nhận ra được. Chắc định mệnh cho tôi gặp nó nên mới khiến nó gặp con Minh. Dù bà có hận tôi cách mấy thì cũng hãy cho cha con tôi nhìn nhau. Còn bà thì chấp nhận được con Minh hay không, tôi không dám ép buộc.

Mẹ Lan Anh không nói được gì, chỉ sụt sùi khóc mờ mịt vì xúc động. Lan Anh rụt rè nhìn ba Hòa Minh:

- Bác đừng nói nữa bác ạ, mẹ con buồn kìa, muốn gì bác đợi lúc khác đi, để mẹ con bình tĩnh lại rồi bác nói.

Nói vậy, nhưng trong lòng cô cũng nôn nao vì tò mò, vì một tình cảm kỳ lạ khi nhìn người đàn ông mà cô biết là cha của mình.

Bỗng nhiên cô phát hiện mình có một người cha. Cô bàng hoàng đến không biết phải làm gì và cứ sững sờ nhìn ông.

Hòa Minh như đã qua phút sửng sốt. Cô khàn giọng:

- Ba nói gì vậy. Ba là ba của con rồi, sao ba cũng là ba của nó, con không hiểu. Vậy ba thương ai hơn?

- Ba thương hai đứa ngang nhau. Con cũng thương Hòa Lan đi nghe con, nó là em con mà. Hai chị em nhìn nhau đi con.

Hòa Minh mở to mắt:

- Con mà là chị của Lan Anh à?

Cô chợt đứng phắt dậy, hét lên:

- Không bao giờ, con ghét nó lắm ba biết không, tại nó mà anh Giang bỏ con. Không bao giờ con chịu thương nó đâu, không bao giờ! Ba về với con đi.

Cô nắm áo ông, kéo ông đứng dậy:

- Đi về liền đi ba.

Ba cô giữ tay cô lại:

- Ngồi xuống đi Minh, nghe lời ba mà nhìn em đi con.

Hòa Minh ngó Lan Anh chằm chằm. Ánh mắt càng lộ vẻ thù ghét, cô rít lên:

- Vậy là ba cũng thương nó. Con không chấp nhận con là người cùng huyết thống với nó đâu. Con ghét luôn cả ba. Ba thương nó thì đừng nhìn con nữa.

Không để mọi người kịp phản ứng, cô hét lên:

- Tôi thù ghét mấy người lắm.

Cô vùng bỏ chạy ra ngoài. Người đàn ông vội đứng dậy:

- Hòa Minh, coi chừng xe đó con, đi đâu vậy?

Ông quay lại mẹ con Lan Anh:

- Tính nó nông nổi lắm. Tôi sợ nó làm liều, để hôm nào tôi trở lại sau, bà thông cảm cho tôi.

Nói rồi ông hấp tấp đi tìm Hòa Minh. Để lại căn phòng một sự im lặng chông chênh.

Lan Anh đứng dậy bước lại phía cửa sổ, cô áp mặt vào chấn song nhìn theo bóng người cô vừa gọi là cha một nỗi tủi hận, thương yêu và hạnh phúc lẫn lộn... cô bật khóc nức nở.

Lan Anh vừa rời sân khấu đã thấy ba cô đứng đón ở cửa. Cô khẽ gật đầu chào ông, lưỡng lự không biết nên gọi ông bằng gì.

Người đàn ông nhìn cô một cách âu yếm:

- Con hát xong rồi à.

- Dạ rồi.

- Đi với ba, tối nay ba con mình nói chuyện với nhau, con đồng ý không?

- Dạ.

Lan Anh đi theo ông ra xe. Ông mở cửa cho Lan Anh:

- Con ngồi cạnh ba này.

- Dạ.

Chiếc xe lướt đi một cách êm ái. Lan Anh tựa người vào cửa, cô nhớ lần đầu gặp ông, nhớ vẻ kiêu kỳ của Hòa Minh khi lướt qua mặt cô Lan Anh khẽ thở dài, chỗ này là của Hòa Minh. Cô ta sẽ không bao giờ chấp nhận có Lan Anh bên cạnh mình.

Lan Anh không biết là nên đến với ba mình hay tránh né tình thương của ông. Cái nào cũng khó xử cho cô cả.

Cô nhìn ông rụt rè:

- Chị Minh đâu hả ba?

- Chị con đi dự sinh nhật bạn, tối nay chỉ có cha con mình. Con thích không?

Lan Anh dè dặt:

- Dạ thích... sao ba biết con ở đây hả ba?

Ông cười thành tiếng:

- Con gái ba nổi tiếng thì chuyện ba biết con hát ở đâu là điều tất nhiên rồi.

Lan Anh im lặng, người đàn ông cũng không nói chuyện nữa. Ông trầm ngâm lái xe. Lan Anh lén nhìn ông cố phân tích những cảm xúc của mình, nhưng không sao hiểu được. Trong trí tưởng tượng của cô Có lúc ba là một ông già tóc bạc, gầy gò. Có lúc ba giống thầy giáo của cô lúc nhỏ. Nghĩa là hơi khắc khổ, nghiêm nghị nhưng bao dung. Bây giờ ba thật của cô không phải ông già đầu bạc, cũng không giống thầy giáo nghiêm khắc. Ba là một thương gia giàu sang, cởi mở. Dù vậy cô vẫn thấy thương thật nhiều mỗi lần nhìn ba.

Ngồi cạnh cô bên bàn. Ông choàng tay vỗ nhẹ lên vai cô, giọng nói âu yếm đặc biệt:

- Con muốn uống gì?

- Con uống sữa.

Ông nhìn cô hơi lâu, rồi mỉm cười:

- Con giống chị con lắm. Bao giờ đi chơi với ba nó cũng đòi uống sữa.

Im lặng một lát, ông chợt hỏi:

- Hôm nọ khi ba về rồi, mẹ con có buồn không?

Cô gật đầu nhẹ nhàng:

- Dạ buồn.

- Còn con?

- Con không biết ba ạ, mẹ buồn nên con cũng không vui được, nhưng khi con biết mình có ba thì...

- Con có mong ba trở lại không?

- Dạ có.

Ông nhìn cô bằng cặp mắt thương mến và nói giản dị:

- Lan Anh, con giống mẹ từ hình dáng đến tính tình. Hôm nọ nhìn cách con giận Hòa Minh, ba thấy con hiền và yếu đuối giống hệt mẹ con ngày trước. Khi mẹ của chị Minh đến trách mắng, mẹ con cũng phản ứng tương tự như vậy.

Giọng Lan Anh hồi hộp:

- Tại sao mẹ con lại bị mắng? Ba kể cho con đi, chừ bao giờ mẹ nói cho con nghe điều này cả ba ạ.

- Mẹ con giữ kỷ vậy à? Chắc là mẹ con hận ba lắm, lỗi tại ba.

Ông thở dài:

- Trong đời mình, ba chỉ yêu duy nhất một người phụ nữ, là mẹ đó Hòa Lan ạ.

- Còn mẹ chị Minh?

- Đó là một sai lầm của ba, cũng giống như Thiên Giang bây giờ vậy. Hưng Giang nó may mắn hơn ba là nó nhận ra sớm. Còn ba chỉ hiểu được mẹ Hòa Minh sau khi cưới bà ấy.

Ông nhìn cô hơi lâu:

- Con lớn rồi nên ba nghĩ là con hiểu, thích vẻ đẹp của một người khác với thương người đó. Con hiểu không?

- Dạ con hiểu ạ. Anh Giang cũng nói với con như vậy.

- Khi ba gặp mẹ con rồi ba mới hiểu điều đó. Mẹ con đẹp thùy mị, nhân hậu, lại quá tự trọng, nên bà ấy khổ. Bà ấy không biết ba có gia đình, nên khi mẹ Hòa Minh đến nhà đập phá, bà ấy cứ nghĩ là bị ba lừa gạt và bồng con bỏ đi, lúc đó con được hai tuổi. Ba tìm mẹ con mất năm trời vẫn không gặp.

Nhìn đôi mắt ngân ngấn nước của Lan Anh, ông lại thở dài:

- Sau đó ba về thành phố. Không ngờ mẹ con lại lưu lạc đến đây.

Lan Anh cúi gầm mặt, nước mắt chảy giọt rớt xuống tay cô. Cô hít mũi:

- Vậy mà mẹ nói với con ba chết vì tai nạn.

Người đàn ông có vẻ dăm chiêu:

- Con có giận ba không Hòa Lan?

Lan Anh lắc đầu:

- Con không giận ai hết, đó là chuyện của người lớn mà ba.
- Con hiền lắm, hiền hơn chị con. Ba mong con Minh chịu chơi với con cho nó thuần tính một chút. Nó dữ nết và quen được ba nuông chiều nên không coi ai ra gì cả.

Lan Anh ngẩng đầu nhìn ông rụt rè:

- Nếu không nhận ra con, ba có ghét con không hả ba?
- Tại sao ba ghét con?

Cô ngập ngừng:

- Tại vì anh Giang...thương con hơn chị Minh.

Ông bật cười:

- Con nghĩ ba trẻ con vậy sao. Ba đồng tình với thằng Giang đó Hòa Lan ạ. Và con cũng không nên thấy mình có lỗi nữa. Rồi từ từ, chị con sẽ hiểu. Thôi, ba con mình về.

Lan Anh ngoan ngoãn đứng dậy, đi theo ông ra xe. Ngồi vào tay lái, ông khẽ vuốt tóc cô:

- Con ngồi xích vào ba, coi chừng gió lạnh.
- Dạ...chừng nào ba đến chơi với con hả ba?
- Sáng chủ nhật con đừng đi đâu nghe. Ba sẽ đưa hai mẹ con đi mua sắm.
- Con sợ là mẹ không chịu.

Ông quay lại nhìn cô chăm chú:

- Còn con, con có chịu không?
- Dạ, ba bảo gì con cũng không hết.

Ông nói với cô một cách dịu dàng:

- Con dễ thương lắm. Ba tin mai một thế nào Hòa Minh cũng sẽ thương con. Nghe lời ba, con đến nhà chơi với chị Minh thường cho chị em thân nhau. Sau đó ba sẽ rước mẹ con về ở chung nhà. Con chịu không?

Lan Anh đáp dè dặt:

- Dạ chịu.

Cô cúi đầu nghĩ đến Hòa Minh. Bây giờ cô không còn thấy ghét cô gái kiêu kỳ đó nữa. Đó là chị của cô, một người chị có thật trên đời. Tình cảm chị em đã nảy nở trong cô từ lúc nào không biết. Chỉ biết khi nghĩ đến Hòa Minh, cô thấy thương mến một cách kỳ lạ.

Tiếc là Hòa Minh cứ mãi làm cao. Hòa Minh không thèm nhìn đến cô, không thèm mở rộng tình cảm đón cô Hòa Minh không hiểu được cô ao ước có người chị biết mấy.

Lan Anh bỗng nghĩ đến Thiên Giang. Cô chợt thấy dâng lên một nỗi xốn xang không giải thích được. Chưa bao giờ cô sợ tình yêu của mình như vậy. Một tình yêu gần như ác độc. Một hạnh phúc xây dựng trên đau khổ mất mát của chị mình. Thật là kinh khủng đối với cô.

Lan Anh quệt miếng fromage lên bánh mì, im lặng cắn từng miếng nhỏ. Cô

ăn một cách máy móc. Vẻ mặt ủ rũ như thể đang bị tra tấn. Cô đắm chiêu nhìn vào góc lều, không thấy cái khuôn mặt vừa bức mình vừa chế giễu của Mai Hương. Nãy giờ nhìn cái cách ăn nhỏ nhẹ của cô, Mai Hương chịu hết nổi, Lan Anh lên:

- Quý vị nhìn Lan Anh nó ăn kìa, chịu nổi không? Ta chưa thấy ai ăn kiểu đó bao giờ, chỉ còn thiếu cái nó khóc nữa thôi.

Lan Anh quay lại nhìn Mai Hương ngơ ngác, Mỹ Vân phì cười:

- Nhỏ này vô duyên, người ta ăn sao kệ người ta, sao tôi ngày mi cứ soi mói Lan Anh không vậy?

- Nhìn điệu bộ ủ rũ của nó ta không chịu được, đi chơi mà nó làm như đi lên máy chém không bằng, từ sáng đến giờ ta chưa thấy nó cười cái nào.

Mọi người trong lều ngừng ăn, mấy cặp mắt đổ dồn về phía Lan Anh, làm cô hơi ngượng:

- Sao tự dưng ai cũng nhìn mình hết vậy? Mình có làm gì đâu.

- Mi không làm gì hết. Nhưng mặt lúc nào cũng ỉu xiu như con gà ướn. Nhìn mặt mi ta muốn đi tu cho rồi.

Thủy Hà xen vào giọng ngọt xót:

- Mi còn lạ gì công chúa mà cứ theo thác mắc. Công chúa này từ đó giờ ở trên mây nên lúc nào cũng mơ mơ màng màng. Mi thông cảm.

Ru Tình Xa Xôi

Chương 15

Lan Anh lườm Thủy Hà một cái. Cô vờ rứt đầu, le lưỡi . Mai Hương vẫn chia Lan Anh:

- Thấy cách nó ăn uống ta bức mình không chịu được, còn tệ hơn cả mèo, tệ hơn cả ...

Hùng can thiệp:

- Sao em độc đoán thế . Phải để bạn em tự do một tí chứ.

Mai Hương quay về phía Hùng, định cong môi trả lời nhưng không hiểu sao cô không nói và nguýt anh một cái muốn đứt đuôi con mắt. Cái nguýt làm người khác muốn đứng tim.

Thiên Giang này giờ vẫn không nói gì, anh ghim một lát thịt đưa cho Lan Anh:

- Sao này giờ em không chịu ăn gì hết vậy ?

- Công chúa kén ăn mà.

Hùng phì cười:

- Em để yên cho Lan Anh không được hả Hương ?

Thủy Hà kêu lên:

- Nhỏ này ăn hiếp nhỏ Lan Anh lắm.

Mai Hương làu bàu:

- Lúc nào cũng ẻo lả như mít rụng, vậy mà bảo đừng nói.

Lan Anh nhìn cái miệng cong như mỏ chuột của Mai Hương, cô khẽ háy một cái:

- Mì lúc nào cũng như con nhím, thấy ghê.

Mai Hương định trả lời, nhưng Hùng đã lôi cô đứng dậy:

- Em có muốn ra tắm không?

- Nặng gần chết mà tắm gì.

Nói vậy nhưng cô cũng bỏ chiếc áo choàng, trên người chỉ còn bộ đồ tắm. Cô nhảy nhót đi ra biển.

Ánh Hoa dọn dẹp mấy hộp thịt và gom mấy thứ trái cây cho vào giỏ, cô vươn người:

- Ta ngủ một chút mới được, có ai muốn ngủ không, ta cho quá giang.

Mọi người bật cười, Mỹ Vân đẩy Thủy Hà:

- Cho ta gửi nhỏ Hà với, để nó thức nó phá quá, chịu không nổi.

Thấy cái liếc của Thủy Hà, cô rứt vai, cười khúc khích và nằm lăn ra cạnh Ánh Hoa.

Lan Anh đứng dậy đi ra ngoài. Thiên Giang cũng lững thững đi bên cô Anh chọn một phiến đá bằng phẳng khuất hẳn tầm nhìn của mọi người, ở đây chỉ thấy được những tảng đá dựng lờm chớm và mặt biển xanh trong.

Thiên Giang kéo Lan Anh vào lòng, nhưng cô cứ đứng yên, hơi rút tay lại. Thiên Giang ngạc nhiên nhìn cô, khẽ nhúm mày:

- Em làm sao vậy ?

Cô ngồi xuống phiến đá gần đó, cúi mặt nhìn xuống mặt cát phẳng mịn .

Dáng điệu cô buồn rầu như con mèo ốm.

Thiên Giang ngồi yên nhìn cô, như cố tìm hiểu những gì diễn ra trong lòng cô:

- Từ sáng giờ anh thấy em là lạ. Chuyện gì vậy Lan Anh, nói anh nghe đi.

- ....

- Em không thích đi chơi hả ?

Lan Anh lắc đầu, cô có vẻ khổ sở vì không nói được. Thiên Giang im lặng, kiên nhẫn chờ cô Anh ngó mông lung ra xa, như để cô có thời gian quyết định.

Lan Anh khẽ liếc nhìn Thiên Giang. Nét mặt hơi nghiêm của anh làm cô thấy ngại khi nói, cô lại cúi mặt, mân mê những ngón tay mình.

Thật lâu cô mới ngước lên:

- Anh Giang, Hoà Minh là chị em, chị một cha của em ...

Thiên Giang quay lại, mắt hơi nhướn lên như ngạc nhiên vì chuyện chỉ có vậy, và anh tưởng chuyện gì lớn hơn. Nhưng anh vẫn không nói gì, chỉ điềm tĩnh gật đầu:

- Anh biết.

Lan Anh lại im bật, thật là khó khi phải nói một điều mà chính cô cũng đau khổ quyết định. Cô buồn bã nhìn Thiên Giang, anh có vẻ ngạc nhiên vì ánh mắt rầu rĩ của cô:

- Có chị rồi em vui mới phải, sao em cứ buồn hoài vậy. Gần tháng nay anh hầu như cứ thấy em buồn. Sao vậy Lan Anh ?

Cô định mở miệng, nhưng Thiên Giang khoát tay:

- Nếu Hoà Minh không thương em thì em cũng còn có ba và ...

Anh đứng dậy, đến ngồi bên Lan Anh, tay choàng qua vai cô:

- Em còn anh , chưa đủ để em thấy hạnh phúc hơn sao ?

Lan Anh chớp chớp mắt, tránh cái nhìn của Thiên Giang:

- Em không thể như vậy anh Giang ạ.

- Không thể gì ? Lan Anh, anh không hiểu.

Cô cắn cắn môi:

- Em không thể làm chị Minh em khổ, vì chị ấy là chị của em mà . Em làm sao ...

Thiên Giang im lặng, nhìn chăm chú vào cô Thấy cô im bật, anh nhắc:

- Em cứ nói tiếp đi.

- Em làm sao dám thương anh nữa.

Thiên Giang như choáng váng, anh lặng người đi, như không tin những gì vừa nghe. Lan Anh giấu mặt trong nắm tay:

- Trước đây em không nghĩ gì hết, nhưng bây giờ ...

Thiên Giang điềm tĩnh:

- Bây giờ em không đủ can đảm thương anh, vì sợ chị em buồn, phải không?

Cô rút rề gạt đầu. Anh cắn răng, như cố nén giận:

- Em bắt đầu nghĩ ra điều đó từ lúc nào vậy ?

Cô nhìn anh, nín lặng một cách khổ sở. Lần đầu tiên cô nghe cách nói lạnh lùng của anh.

Thiên Giang nhắc lại:

- Em trả lời đi.

- Đừng giận em anh Giang.

Anh lắc đầu:

- Đây không phải chuyện giận hờn, mà anh muốn em gạt hẳn ý nghĩ đó. Em không nghĩ nói vậy là xúc phạm anh sao.

Giọng Lan Anh nhỏ nhẹ, nhưng cương quyết:

- Em thương anh, nhưng em không thể nghe lời anh, thông cảm cho em. Em không đủ can đảm giành anh của chị Minh. Chị em thương anh, nếu anh không thương lại thì cũng đừng làm cho chị em khổ. Mình nên chia tay đi anh.

Thiên Giang nhếch môi:

- Anh làm gì để Hòa Minh phải khổ ?

Lan Anh ngắc ngứ ngồi im. Thiên Giang nheo mắt nhìn ra xa:

- Anh không ngờ em có ý nghĩ lạ lùng như vậy. Không bao giờ anh chấp nhận ý nghĩ đó cả. Anh giận em ghê gớm.

Cô định nói, nhưng anh lắc đầu, cô đành im lặng nghe anh:

- Sau tất cả những gì đã biết về anh, anh nghĩ em không lý do gì bảo Hòa Minh khổ vì anh được. Vậy mà em vẫn nghĩ và vẫn gán ghép, một sự gán ghép khắp khênh em thấy chưa.

Lan Anh ngược lên:

- Anh thử tưởng tượng như em rồi anh sẽ hiểu, bỗng nhiên anh có được một người chị, và người chị đó quá đau khổ vì mất mát. Anh sẽ không đủ can đảm sống với tình yêu của mình anh Giang ạ, thông cảm cho em.

- ....

- Làm sao em vô tư yêu anh được. Hình dung chị Minh buồn mỗi lần em đi bên anh, em không chịu nổi.

Thiên Giang hỏi gặng:

- Giữa nỗi buồn ích kỷ của Hòa Minh, với hạnh phúc của cả hai người, em

thấy cái nào quan trọng hơn ? Em đem anh ra làm vật hy sinh vậy sao ?
Lan Anh không trả lời. Cô khổ sở ngồi im. Cô đâu ngờ anh phản ứng không
khoang nhượng như vậy. Vậy mà cô đã nghĩ Thiên Giang sẽ buồn và lặng lẽ
rút lui.

Cô bặm môi, buồn buồn:

- Anh không biết, mất anh em khổ lắm, em không dối điều đó. Nhưng có anh
mà lương tâm chẳng yên ổn, em chịu không nổi anh ời.

Thiên Giang nhìn cô chăm chú, rồi nói từ tốn:

- Vậy nếu vì Hòa Minh mà anh đau khổ, lương tâm em có thanh thản hơn
không . Em nói đi, sao em không nghĩ anh cũng biết đau, cũng biết cảm xúc
khi tình cảm đổ vỡ. Sao em đơn giản quá vậy. Không ai coi thường tình yêu
của mình như em cả . Suy nghĩ lại đi Lan Anh.

Lan Anh ngồi yên lắng nghe, cô không nhận được ý muốn của nhìn mãi
khuôn mặt nghiêm nghị của anh. Cảm thấy yêu anh đến nhói tim. Thiên
Giang thấy cái nhìn của cô, hình như anh hiểu và không còn giận cô nữa.

Anh kéo cô đứng lên, cúi xuống thật gần mặt cô:

- Đừng bao giờ nói chuyện này nữa, hứa với anh không?

Thấy cô cắn môi như khó xử, Thiên Giang mỉm cười:

- Vậy là sáng giờ em chỉ nghĩ cách nói với anh thôi, đúng không? Bây giờ
em đã nhận ra mình vô lý chưa ?

Lan Anh ngược lên:

- Anh giận em lắm phải không?

Thiên Giang nhìn cô thật lâu:

- Không, anh thương em.

Lan Anh cúi đầu nghĩ ngợi, rồi hơi do dự:

- Hãy nói thật với em, nếu không gặp em, anh có chia tay với chị Minh
không?

Thiên Giang thoáng nhú mày:

- Với một tính cách như Hòa Minh, anh nghĩ không chỉ riêng anh, mà khó có
ai hòa hợp được với cô ấy . Tại sao em cứ bắt anh phải nói cái điều hiển
nhiên vậy Lan Anh , em không còn vô tư với anh nữa phải không?

Anh nhìn xa xăm đi đâu, như không muốn thấy vẻ mặt hoang mang của cô
Lan Anh biết mình làm Thiên Giang khổ tâm , nhưng lòng cô còn khổ sở
hơn anh. Tình cảm chia hai đưa người ta vào cảnh dở khóc dở cười. Nếu biết
trước Hòa Minh cùng huyết thống với mình, chẳng bao giờ cô dám yêu
Thiên Giang. Thà không có anh cô sẽ không phải mặc cảm với chị mình.

Cuối cùng chỉ có cô là khổ tâm hơn cả.

Cô lại ngược lên nhìn Thiên Giang, nếu không có anh, cuộc sống của cô là
một khoảng hụt hẫng không gì bù đắp nổi. Bất giác cô níu lấy tay Thiên
Giang và nép vào người anh.

Thiên Giang quay lại, choàng tay qua người cô . Anh hiểu cử chỉ của cô nói lên điều gì và thấy thương cô hơn bao giờ:

- Chẳng lúc nào em được vui trọn vẹn hết. Trong khi anh muốn em không bao giờ biết buồn. Anh thương em lắm em có biết không ?

Lan Anh không trả lời, cô đứng dựa vào Thiên Giang. Hoàn toàn tựa người vào vòng tay trìu mến của anh. Bây giờ cô thấy thật vô lý khi tự làm đổ vỡ tình yêu của mình.

Ru Tình Xa Xôi

Chương 16

Lan Anh ngồi thu mình trong ghế, cô chống cằm nhìn ra cửa, rồi lại nhìn đồng hồ. Gần một giờ mà Hòa Minh vẫn chưa về.

Lan Anh đứng dậy đến ngồi cạnh ba cô:

- Hay là ba ngủ đi, để con chờ chị Minh.

Ông trầm ngâm vỗ nhẹ tay cô:

- Con lên phòng chị Minh ngủ đi, để ba thức chờ nó.

Lan Anh lắc đầu:

- Thôi con không ngủ đâu, con thức với ba.

Cô lại ngồi im, thỉnh thoảng nhìn về mặt trầm ngâm của ba cô Lan Anh cần môi ái ngại, vì cô mà ông khổ tâm như vậy. Cô cảm thấy mình có lỗi, lẽ ra chiều nay cô không nên đến đây.

Chiều nay ở nhà văn hóa về, cô thấy nhớ ba và đến thăm ông. Cô gặp Hòa Minh ở cửa. Cô ta không thềm nhìn Lan Anh và bỏ về phòng mình. Lan Anh đứng ở giữa phòng khách, do dự muốn về thì ba cô đi ra. Thấy cô, ông có vẻ rất mừng và đưa cô ra vườn chơi. Lan Anh biết ba cô đã thấy thái độ của Hòa Minh. Nhưng ông không nói gì, chỉ càng âu yếm với cô hơn để xóa mặc cảm mà Hòa Minh để lại cho cô.

Trời hãy còn nắng, ánh nắng cuối cùng của một ngày chưa kịp tắt. Lan Anh ngồi bên ông giữa bồn hoa. Hòa Minh từ trong nhà đi ra, không thềm nhìn Lan Anh, cô đóng đưa chiếc xác tay:

- Ba, đưa con đi chợ.

- Con đi chợ làm gì ?

Hòa Minh phụng phịu:

- Con muốn mua vài chiếc áo mới.

Lan Anh cúi mặt ngắm những chiếc lá dưới đất. Cô thấy rõ ràng Hòa Minh muốn đuổi cô về. Không muốn làm ông khó xử, Lan Anh ngẩng lên, cười nhẹ:

- Con phải về sợ mẹ chờ, thưa ba con về.

Cô đứng dậy, nhưng ông cản lại:

- Con về sớm vậy, ở lại ba đưa hai chị em đi chợ.

Lan Anh chưa kịp nói gì thì Hòa Minh đã cau mặt vùng vằng:

- Không, ba đưa mình con đi thôi, con không thích đi chung với ai hết..

- Sao vậy Minh, con không muốn chị em đi chung cho vui sao ?

Hòa Minh bĩu môi:

- Con không thấy vui về gì hết, ba đừng có bắt buộc con, con không thích.
Ông nghiêm giọng:

- Con đừng cố chấp quá, ba không muốn như vậy nghe không.

Hòa Minh hơi khựng lại nhìn ông, có vẻ lần đầu tiên, cô thấy bị đối xử nghiêm khắc. Với ai thì được, chứ với Hòa Minh, thái độ như vậy là quá khắc nghiệt, là không công bằng. Cô lập tức phản ứng:

- Vậy là ba không muốn đưa con đi phải không, vậy thì con đi một mình, chứ con nhất định không đi với ai hết.

- Hòa Minh, con đừng có quá đáng.

- Con làm gì mà ba bảo quá đáng. Ba bệnh con của thiên hạ, ba xử ép con mình. Ba là như vậy đó hả ?

Lan Anh kêu lên:

- Chị Minh, đừng nói vậy ba giận.

- Im đi, tôi không nói chuyện với mấy người, đồ con hoang.

Lan Anh tái mặt, cắn môi chẳng biết nói gì. Ba cô như không kèm được:

- Ba cấm con ăn nói như vậy nghe chưa Minh.

Hòa Minh quát lên:

- Con không nghe, ba bắt con làm chị em với con của con mẹ bán xôi, thứ đầu đường xó chợ. Ba là người không ra gì thì ba chưa đủ tư cách dạy con.

- Câm họng, đồ hỗn láo !

- Con không câm, ba đối xử với con tồi lắm. Còn con nhỏ này, đi ra khỏi nhà. Đi.

- Con mất dạy.

Ông có vẻ mất bình tĩnh, tát một cái vào mặt Hòa Minh. Cô ngẩng lên, cắn hờn:

- Ba bệnh con người ta phải không ?

Cô ném xác tay xuống đất, gào lên:

- Tôi căm thù các người lắm ...

Cô bỏ chạy ra cổng, Lan Anh định chạy theo nhưng ông giữ tay cô lại:

- Mặc nó, rồi nó sẽ bỏ bớt tính hung dữ. Tại ba quá nuông chiều nên nó hư, bây giờ ba không chiều nó nữa.

Ngoài kia, Hòa Minh đang hung hăng kéo khóa cửa, nhưng mở mãi không được, cô đập tung cổng, quát bảo người làm vườn:

- Mở cửa cho tôi, còn đứng đó nhìn hả.

Ông già vội chạy đến mở cửa. Hòa Minh thoát ra ngoài, cô chạy như điên trên vỉa hè, mặc kệ mọi người buồn rầu ngó theo.

Lan Anh ngồi im, cô không bao giờ tưởng tượng nổi mình có bà chị hung dữ như vậy. Càng hiểu Hòa Minh cô càng thấy ngỡ ngàng. Hòa Minh nhõng nhẽo với ba cô hết mức, nhõng nhẽo như đứa trẻ. Và cũng phản ứng dữ dội khi bị trái ý. Lan Anh thấy sợ hãi khi nhận ra mình vướng vào mối quan hệ

phức tạp. Khi chưa có ba, cuộc sống của mẹ con cô yên ổn biết bao.

Ông đứng dậy, có vẻ mệt mỏi:

- Vào nhà đi con, ba đang nhức đầu, con ở lại với ba, đừng về.

- Dạ.

Lan Anh theo ông vào nhà. Nhìn ông nằm trong ghế bành, mắt khép lại như đang ngủ, Lan Anh thấy thương ông vô cùng. Cô không hiểu sao Hòa Minh vô tư làm khổ ba mình như vậy. Chừng nào chị ta mới biết hối hận.

Chiều xuống, trời tối rồi đến tận khuya, Hòa Minh vẫn chưa thấy về. Lan Anh bồn chồn muốn về, cô sợ mẹ chờ. Nhưng bỏ ba cô buồn thì cô không nỡ.

Cô đứng dậy đi ra cửa, hơi lạnh làm cô rùng mình. Ở trong phòng nên cô không hay bên ngoài trời mưa. Khep cửa lại, cô trở vào ngồi thu mình trong ghế, không biết làm gì hơn là chờ đợi.

Cửa phòng bật mở, rồi Thiên Giang đứng ở cửa, anh gần như cưỡng bức Hòa Minh vào nhà. Cả hai đều ướt nhem.

Lan Anh đứng bật dậy, mở to mắt nhìn Thiên Giang, cô không hiểu sao anh đưa Hòa Minh về trong tình trạng này.

Anh nhìn Lan Anh ra hiệu:

- Em đưa chị em lên phòng đi, anh về.

Hòa Minh vùng ra, cô quất mắt nhìn Lan Anh:

- Đi chỗ khác, cấm đến gần tôi nghe chưa.

Thiên Giang quay nhanh lại nhìn Hòa Minh, như muốn biết cô sẽ làm gì.

Hòa Minh đứng tựa tường, tay ôm đầu như bị đau lắm, mặt cô đỏ như, có vẻ rã rượi. Lan Anh liếc nhìn ba cô, ông vẫn đang ngủ. Cô nhìn Thiên Giang, anh đi lại phía Hòa Minh:

- Em lên phòng thay đồ, và uống thuốc, muốn gì ngày mai em hãy nói, bây giờ khuya rồi.

Hòa Minh úp mặt vào tường, khóc vùi:

- Tôi không muốn về nhà này nữa, anh đưa tôi về đây chị vậy. Nhà này đã có người thay tôi rồi mà.

Thiên Giang như không nghe cô nói, giọng anh bình thản:

- Em sốt cao lắm, về phòng thay đồ uống thuốc đi.

- Uống làm gì, tôi chỉ muốn chết thôi, tôi chán đời lắm rồi.

Giọng Hòa Minh khàn đặc, có lẽ cô đã khóc gào nhiều lắm. Lan Anh muốn giúp Hòa Minh nhưng cô không dám. Hòa Minh có cho cô đến gần đâu.

Thiên Giang như đã hiểu, anh nói như dỗ dành Hòa Minh:

- Để anh đưa em lên phòng, em đừng khóc nữa.

Thật lạ, cô ta bỗng dưng ngoan ngoãn đi theo anh. Như đã không còn sức lực, cô ngã vật xuống giường, nhắm nghiền mắt.

Thiên Giang đứng yên nhìn cô, lắc đầu mệt mỏi, cả người Hòa Minh còn ướt

sững, cần phải thay đồ. Anh không thể giúp cô làm việc ấy.

Thiên Giang cau mặt, anh đi xuống phòng khách. Đứng trước mặt Lan Anh, anh dụi dăng:

- Hòa Minh ngủ rồi, em chịu khó săn sóc chị em dùm, anh phải về.
- Chị Minh làm sao vậy anh Giang ?
- Cô ấy demam mưa từ tối đến giờ.

Lan Anh kêu lên:

- Lâu vậy sao, chị ấy bị cảm mất.

Thiên Giang cười khẽ:

- Anh đã nói Hòa Minh sốt cao mà.
- Em phải làm sao hả anh , từ đó giờ em không biết cách săn sóc người bệnh.

Thiên Giang lắc đầu:

- Không sao, lúc này anh có đồ cho cô ta uống thuốc rồi. Em giúp cô ấy thay đồ thôi. Nếu thấy còn nóng thì em đắp nước ấm lên trán cô ta, em hiểu không ?

Lan Anh do dự gật đầu . Lần đầu tiên cô phải săn sóc người bệnh, mà lại là người vô cùng khó tính. Cô thấy ngại quá.

Nhìn vẻ mặt mệt mỏi, ngơ ngác của cô, anh thấy tội nghiệp:

- Em ráng nghe, anh không thể ở lại được, sáng mai anh đến.

Thiên Giang vỗ nhẹ vai Lan Anh như an ủi. Anh không dám hôn cô, vì sợ cô bị ướt. Lan Anh ngược nhìn anh, rầu rĩ:

- Em sợ thức dậy thấy em, chị Minh sẽ làm ầm lên, ba buồn.

Thiên Giang do dự đứng yên, cuối cùng anh lắc đầu:

- Anh nghĩ chị em không đến nỗi vậy đâu. Không chừng đêm nay có em bên cạnh, Hòa Minh sẽ không còn ghét em nữa.
- Lúc chiều chị Minh đi đâu vậy anh ?

Thiên Giang lắc đầu:

- Anh không biết, khi cô ấy đến nhà anh thì đã tối rồi. Cô ấy một mực đòi nói chuyện với anh và khóc ầm ĩ, làm anh phải bảo bệnh nhân về.

Lan Anh mở lớn mắt:

- Có chuyện đó nữa hả ? Chị Minh khóc trước mặt mọi người à ?
- Ừ.

- Rồi sao nữa anh ?

- Hòa Minh kể với anh là chiều nay ba em đánh cô ấy vì bệnh vực em. Đúng không Lan Anh ?

Lan Anh cúi đầu, nói nhỏ rí:

- Đúng anh ạ, nhưng chỉ một phen thôi.

Thiên Giang nhún vai:

- Anh không hiểu chuyện thế nào, nhưng thật tình là Hòa Minh làm anh khốn đốn suốt tối nay.

- Chị Minh làm ẩm ỉ ở nhà anh, rồi mẹ anh có nói gì không ?

- Theo em thì mẹ anh có thể nói gì ?

Thấy Lan Anh không trả lời được, Thiên Giang mỉm cười:

- Khi cô ấy khóc xong, anh định đưa về thì cô ta không chịu, nói là sẽ bỏ nhà đi luôn. Cô ta dầm mưa lang thang ngoài đường suốt buổi. Ban đầu anh còn khuyên lơn, nhưng sau đó anh cũng hết kiên nhẫn, và hiểu rằng với Hòa Minh thì phải cứng rắn hơn, anh gần như bắt buộc cô ấy về.

Lan Anh đứng yên ngẩn ngơ nhìn Thiên Giang . Anh vỗ nhẹ mặt cô:

- Em lên phòng Hòa Minh đi, anh về.

Thiên Giang đi rồi, Lan Anh gài cửa lại. Cô cứ đứng giữa phòng nhìn ba cô đang ngủ , cảm thấy bồi rối vô cùng. Từ nhỏ đến lớn Lan Anh sống quá êm đềm, bây giờ phải một mình giải quyết chuyện phức tạp, cô thấy sợ hãi rồi bời.

Ước gì có thể bỏ về nhà với mẹ . Chứ một mình bên cạnh Hòa Minh cô thấy ngán ngẩm. Giá mà chị ấy hiền một tí.

Cô chậm chạp đi lên phòng Hòa Minh , lưỡng lự mở cửa, như thể trong đó có một con cộp.

Hòa Minh vẫn ngủ say, Lan Anh thở nhẹ . Cô làm những điều Thiên Giang dặn một cách chật vật. Cuối cùng thì cũng xong. Lan Anh mệt và buồn ngủ díp cả mắt. Cô đến ngồi vào chiếc ghế ở góc phòng, ngoẹo đầu ngủ ngon lành.

Cô không biết mình đã ngủ bao lâu. Cho đến nghe có tiếng rơi của thau nước, cô giật mình mở mắt. Cô vươn người, dụi dụi mắt, rồi bỗng thẳng người lên khi nhớ ra mình đang ở phòng của Hòa Minh . Cô đưa mắt đảo dác tìm kiếm.

Hòa Minh có lẽ dậy đã lâu, cô ngồi yên trên giường, chân buông thõng. Cô nhìn Lan Anh chăm chăm, cái nhìn không có sắc thái gì rõ rệt.

Thấy Lan Anh thức, Hòa Minh lên tiếng:

- Đêm qua cô ở đây lo cho tôi đó hả ?

- Dạ.

- Cám ơn nghe.

Lan Anh không trả lời, hỏi lại:

- Chị hết sốt chưa ?

- Rồi.

Cả hai ngồi im khá lâu, rồi Hòa Minh lên tiếng:

- Anh Giang về lúc nào vậy ? Tôi nhớ anh ấy đưa tôi về khuya lắm mà. Sao sáng nay không thấy ai hết.

Lan Anh che miệng ngáp dài :

- Tối qua đưa chị về xong là anh ấy về liền, và bảo em lên sẵn sóc chị.

- Vậy hả ?

Hòa Minh nói một cách lãnh đạm, cô không còn vẻ hung hăng như chiều qua Cũng không phần uất như lúc khuya, cô có vẻ lạnh lùng, xa cách. Lần đầu tiên Lan Anh thấy Hòa Minh trong trạng thái như vậy. Cô đã quen thấy bà chị đáng sợ của mình đầy móng vuốt. Nên bây giờ, khi Hòa Minh biến thành con mèo, cô tự nhiên thấy gần gũi và thương Hòa Minh bằng tình thương của một cô em đối với chị . Nghĩ là không còn cảm giác sợ nữa.. Cửa phòng chợt mở ra, rồi chị bếp mang vào chiếc khay đựng mấy chiếc bánh sandwich và hai ly sữa tươi, đặt trên bàn. Hòa Minh nhìn Lan Anh:

- Ăn đi.

Hai chị em lặng lẽ ăn sáng. Hòa Minh nhai bánh mà mắt đắm đắm nhìn ra cửa sổ. Khuôn mặt đẹp của cô vẫn giữ vẻ lạnh lùng. Lan Anh không quan tâm điều đó. Cô cứ tự hỏi cảnh này là có thật hay không, chưa bao giờ Lan Anh tưởng tượng được cô và Hòa Minh có thể ngồi bên nhau, hướng chỉ là cùng ăn với nhau.

Dưới nhà chợt có tiếng chuông Hòa Minh đến cửa sổ nhìn xuống đường, rồi quay lại Lan Anh, giọng lạnh băng:

- Anh Giang đến kìa, đến đón cô đó, xuống đi.

Lan Anh vẫn ngồi yên, không hiểu sao cô không muốn Thiên Giang đến lúc này. Cô không muốn giây phút êm đềm với Hòa Minh bị phá vỡ. Nhất là... cô biết Hòa Minh sẽ buồn khi thấy Thiên Giang đưa đón cô.

Lan Anh nhỏ nhẹ:

- Chị có muốn em ở lại chơi với chị không ?

Hòa Minh cười khẩy:

- Ở lại làm gì, ai cần.

Cô ngoảnh đầu đi, Lan Anh miễn cưỡng đứng dậy:

- Em về nha.

Cô đi ra cửa . Xuống phòng khách, cô thấy ba cô đã dậy từ lúc nào. Ông nhìn cô một cách dịu dàng:

- Hai chị em ăn sáng vui không ?

- Dạ vui.

Ông có vẻ bằng lòng lắm. Lan Anh hiểu này giờ ông không lên phòng Hòa Minh vì muốn để hai chị em cô ở riêng bên nhau. Tiếc là Hòa Minh không hiểu điều ấy.

Lan Anh nhìn Thiên Giang. Anh có vẻ mệt mỏi, cô cắn môi:

- Sao anh không ngủ thêm ? Đêm qua anh thức khuya mà.

Thiên Giang không trả lời, anh nhìn cô với vẻ đặc biệt, như không yên tâm cho cô, như thể suốt đêm qua cô ở trong hang gấu. Lan Anh thấy buồn cười, đồng thời pha một chút xót xa cho Hòa Minh.

Người mà Hòa Minh yêu sâu sắc lại xem cô như loại hoa đầy gai, và lúc nào cũng tìm cách xa lánh cô Còn gì đau hơn.

Càng nghĩ Lan Anh càng thấy thương Hòa Minh. Cô về với Thiên Giang mà lòng buồn rười rượi. Ra ngoài cổng, cô ngẩng lên nhìn khung cửa sổ. Hòa Minh vẫn đứng ở đó, đôi mắt đầy u uất. Lan Anh nghe thương chị nhói tim. Tự nhiên cô ứa nước mắt.

Đưa cô về đến nhà, nhưng Thiên Giang không về. Anh ngồi yên trên xe chờ cô mở cửa. Lan Anh nhìn anh ngạc nhiên:

- Sáng nay anh không đi làm hả ?

Anh lắc đầu không trả lời và lặng lẽ đi theo cô vào nhà. Thấy cô cứ ngồi im nhìn anh, Thiên Giang mỉm cười:

- Em cứ ngủ tiếp đi, anh ở đây chơi đến chiều.

- Nhưng em đi ngủ thì anh chơi với ai.

Thiên Giang nghiêng đầu:

- Tự anh chơi một mình cũng được vậy.

Anh nheo mắt nhìn cô một cách ý nghĩa:

- Đây là nhà anh mà.

Lan Anh tỉnh ngịch:

- Nhà anh thì anh ở một mình đi, em về nha.

Nói xong cô đứng dậy, Thiên Giang giữ tay cô lại, ghì mạnh. Lan Anh ngã phịch vào lòng anh. Cô ngồi trên chân anh ngịch ngịch hàng nút áo:

- Sao anh ngang quá vậy ? Anh với con của ai ngang hơn ?

- Cả hai.

Lan Anh nguẩy người :

- Không phải, anh ngang hơn nó.

- Ủ thì anh ngang hơn. Em nói cái gì anh cũng đâu dám cãi.

Lan Anh lườm một cái thật dài. Thiên Giang nhướn mắt nhìn cô, bật cười:

- Em cũng biết chưa ngoa nữa hả ? Ai dạy em vậy ?

- Em đâu có biết gì, ở gần anh tự nhiên nó như vậy đó.

Thiên Giang định trả lời, nhưng thấy cô che miệng ngáp, anh ghì cô vào người:

- Em ngủ đi ,còn mệt lắm phải không?

Lan Anh nhắm mắt, không nén được cái ngáp dài. Cô gục mặt trên vai Thiên Giang:

- Nếu em ngủ thì anh sẽ làm gì ?

- Ngồi nhìn em.

- Vô duyên ghê, vậy em không dám ngủ đâu.

Thiên Giang chợt đứng dậy, xốc cô trên tay như một đứa trẻ . Anh vào phòng Lan Anh đặt cô xuống giường và sửa đầu cô ngay ngắn trên gối:

- Bây giờ ngủ đi, anh ra ngoài kia đọc sách, chịu không?

Lan Anh vẫn nhắm kín, khẽ vẫy tay:

- Hẹn gặp lại.

Cử chỉ của cô làm Thiên Giang phì cười. Anh ngồi yên bên cạnh giường khá lâu. Đến lúc Lan Anh lăn người vào trong anh mới đứng dậy đi ra ngoài. Cô chỉ ngủ được một lát, rồi lại thức trần trọc một mình. Cô không muốn ra ngoài với Thiên Giang. Cô không hiểu sao mình cảm thấy ngại khi có anh bên cạnh, nhất là khi cô quá hạnh phúc.

Lan Anh thở dài, nằm lẩn lộn rồi ôm chiếc gối vào lòng. Cả Thiên Giang, cả Hòa Minh đều không hiểu được những điều ngổn ngang trong lòng cô Cũng như không hề chịu thông cảm. Lan Anh thấy mình khổ sở quá.

Cô nhớ như in ánh mắt của Hòa Minh lúc nhìn lên cửa sổ. Như con chim bị trúng tên vậy. Đau đớn và tuyệt vọng chứ không căm hờn. Có lẽ đó mới là tâm trạng thật của Hòa Minh.

Lan Anh ngồi ủ rũ trên giường, nhìn cô rầu rĩ như con gà buồn. Khi Thiên Giang đi vào cô cũng không thấy.

Thiên Giang đứng yên ngắm nhìn cô thật lâu. Anh nhìn mái đầu nghiêng nghiêng gục xuống, nhìn vẻ rầu rĩ toát lên từ bờ vai buồn lặng, khẽ nhíu mày khó hiểu. Anh gọi nhỏ:

- Lan Anh.

Cô ngược lên, ráng cười để giấu tâm trạng thật. Một nụ cười không tròn trịa của cô cũng giống như sắp khóc. Thiên Giang lắc đầu:

- Mới vui lúc này bây giờ đã buồn, em khó hiểu quá.

Và anh ngồi xuống cạnh cô:

- Nói đi em nghĩ gì vậy ?

Lan Anh vẫn không ngẩng lên:

- Em nhớ cái nhìn của chị Minh lúc này, buồn lắm.

Nghe nhắc đến Hòa Minh, Thiên Giang chột thẳng người lên, anh nhìn cô đăm đăm, im lặng chờ cô nói.

Nhưng Lan Anh vẫn lặng thinh, cô lặng lẽ xếp lại gối cho ngay ngắn, không thấy vẻ kiên nhẫn của Thiên Giang, cũng không thấy đôi mắt tối sầm của anh. Thiên Giang hiểu cô đang nghĩ gì rồi, điều đó làm anh thấy buồn, nhưng anh vẫn không lên tiếng. Rồi cô sẽ tự nói.

Lan Anh như không chịu nổi nữa, cô dè dặt nhìn Thiên Giang:

- Anh có hiểu tại sao lúc cô đơn nhất, chị Minh lại đến tìm anh không?

Thiên Giang lầm lì:

- Anh biết, rồi sao nữa.

Thấy vẻ bức mình của anh, cô thở dài:

- Sáng nay chị Minh gay gắt với em nữa. Em biết, nếu không có tình cảm riêng của mình, chị Minh sẽ thương em.

- Nếu thật sự thương em, Hòa Minh phải biết hy sinh chứ.

- Làm sao chị em thương được một cô em cướp giật tình yêu của mình, hả anh Giang.

Thiên Giang nhìn cô một cách nghiêm nghị:

- Em bắt đầu nghĩ chuyện cướp giật từ lúc nào vậy ? Tình yêu không phải là miếng bánh để người ta có thể giành giật. Và nếu không có em, anh vẫn rút lui khỏi Hòa Minh, em hiểu ra chưa ?

- Thà anh đến với người nào khác, chứ còn thế này thì ...

Cô ngẩng lên:

- Đừng giận em. Mình chia tay hay hơn anh Giang ạ.

Thiên Giang cố nén giận:

- Nếu chia tay, em có thấy hạnh phúc hơn không?

- Không, không hạnh phúc, không bao giờ em quên được anh cả . - Lan Anh kêu lên.

- Vậy thì tại sao em để mất tình yêu một cách vô lý vậy.

Lan Anh thần thờ:

- Xây dựng hạnh phúc trên đau khổ của chị mình, điều đó còn vô lý hơn, là ác độc không thể tha thứ được.

Thiên Giang lặng thinh, tay ôm đầu. Anh có vẻ khổ tâm vì ý nghĩ kỳ quặc của cô Anh không hiểu tại sao Lan Anh xem nhẹ tình cảm đến thế, mà chỉ vì nuông chiều một cá tính ích kỷ.

Anh ngẩng đầu lên, kiên nhẫn:

- Đã một lần em nói với anh chuyện này rồi. Anh nghĩ đó chỉ là sự xúc động nhất thời. Bây giờ em tiếp tục ý nghĩ đó. Anh không chịu được cứ mỗi lần gặp nhau là phải nghe em nói chia tay . Đừng thử sức chịu đựng của anh nữa.

Lan Anh cúi đầu tránh cái nhìn sắc bén của anh. Cô bị mềm lòng lắm rồi, nhưng đồng thời ánh mắt buồn bã của Hòa Minh sáng nay cứ ám ảnh cô Cô mãi nghĩ đến Hòa Minh mà quên mất sẽ gây cho Thiên Giang điều gì. Thậm chí cô không hiểu được tại sao anh có vẻ bị xúc phạm . Anh thật là cứng rắn, cứng rắn đến vô tình.

Lan Anh phê phán nhẹ nhàng:

- Em không hiểu tại sao anh... gần như nhấn tâm với chị em, một người yêu mình dù không yêu lại, cũng còn tình người và lòng thương hại, phải không anh ?

Thiên Giang im lặng thật lâu. Anh có vẻ choáng váng vì sự xa cách của Lan Anh, một thái độ mà trước đây không hề có. Lan Anh không hiểu điều đó, cô nói tiếp:

- Anh xem nhẹ tình yêu của chị Minh, nhưng em thì không như vậy được.

Tình cảm gia đình bao giờ cũng thiêng liêng hơn mọi quan hệ xã hội khác.

Có lẽ anh chưa từng mất mát như em nên anh không hiểu.

Thiên Giang lạc giọng:

- Em xem tình yêu của mình chỉ là một hình thức quan hệ xã hội ?

Anh phần nộ:

- Có lẽ anh bị trừng phạt vì đã sống thật. Giờ thì anh không đủ sức chịu đựng nữa. Tại sao anh phải năn nỉ một người đã xem nhẹ tình cảm của mình.

Anh đứng dậy:

- Từ bây giờ em có thể thanh thản rồi đó, chúc tình cảm chị em của em trọn vẹn, sẽ không bao giờ anh còn làm phiền đến anh nữa, em yên tâm.

Thiên Giang không nhìn Lan Anh, anh bỏ ra về. Thái độ của anh như không còn bị vướng bận nữa. Như một sự rũ bỏ đầy khắc khoải.

Lan Anh ngồi im nhìn theo anh. Vậy là cô sẽ mất anh, mất vĩnh viễn. Nhưng không hiểu sao cô không thấy thanh thản, mà càng thêm khổ sở ray rứt. Bất giác cô khóc òa một mình.

Chương 17

Đêm mùa thu trời mưa tầm tã. Cả dãy phố im lìm đắm trong màn nước người ta như không muốn ra đường vì vẻ buồn vắng của đêm mưa. Nhưng căn nhà đóng kín cửa, như thu gom vẻ đậm ảm của gia đình vào thế giới riêng của mình.

Lan Anh khoác chiếc áo len, cô ngồi bên cửa sổ lắng nghe tiếng nước mưa rơi trên lá. Nhưng cô không nhìn ra ngoài. Cặp mắt mờ màng, cô chống cằm nhìn ba và mẹ đang ngồi bên bàn. Lan Anh không nghe ba mẹ nói gì. Nhưng cô biết cả hai người đều hạnh phúc. Nhớ những đêm quạnh vắng một mình ở nhà. Lan Anh cảm thấy quý những giây phút hiếm hoi thế này, và cô không muốn làm gì khác hơn là được yên lặng giữa không khí êm đềm cô đang có. Có tiếng xe thắng rít ngoài sân, cô nhìn qua cửa sổ. Rồi đi đến mở cửa.

Hòa Minh đứng đó, chiếc áo mưa cầm trên tay nước còn rơi giọt, cô gạt những giọt nước trên mặt, lầm lì nhìn mọi người, cô nói nhanh, như trút cơn giận chất chứa bấy giờ:

- Con biết ngay ba ở đây mà. Ba biết mấy giờ rồi không? Gần mười một giờ, ba bỏ con ở nhà một mình lại đây, ba có gia đình khác vui quá mà, còn con của mình thì ba mặc xác.

- Con đi đâu khuya thế này, vô nhà đi, con đừng có đứng ở cửa mà nói chuyện.

- Con không thèm vô căn nhà này, bản chân.

Lan Anh bậm môi nhìn Hòa Minh, mẹ cô thở dài quay mặt đi. Bà không thể có ý kiến.

Lan Anh nhìn ba cô, ông có vẻ hơi giận. Nhưng vẫn dịu dàng:

- Con không nên nói như vậy chứ. Nghe lời ba, chào dì một tiếng đi con.

Hòa Minh cong môi cãi lại:

- Con không nghe, con không có dì nào cả.

Vẫn đứng ở cửa, cô hằn học, cay đắng:

- Dì nào, em nào... toàn là những người cướp giật cả, con mất người yêu rồi mất luôn cả ba nữa. Con thù họ tận xương tủy. Vậy mà ba còn bắt con thương họ nữa à. Chết con còn chịu hơn là nhìn họ là ruột thịt. Ba đừng có xử ép con.

Ông lắc đầu, có vẻ khổ tâm:

- Mọi người ai cũng thương con, còn con thì khăng khăng cố chấp. Con suy nghĩ ra chưa?

Hòa Minh đành mặt:

- Ba nghe lời thứ người đạo đức giả, chứ con thì không nghe đâu.

Cô quay nhìn mẹ Lan Anh, tia mắt sắc hơn cả dao:

- Còn bà, bà dạy con bà đi ông ọ với con trai, còn bà thì...

- Hòa Minh, không được hỗn láo !

Tiếng quát của ông chỉ càng làm cô thêm tức giận, cô hung dữ quát lên:

- Bà lôi kéo ba tôi về phe bà, và xúi giục ba tôi mắng tôi, bà là ác quỷ, là mẹ phù thủy.

- Hòa Minh im ngay.

- Con không im.

Cô long hai mắt lên:

- Con không coi trọng ba nữa, cha gì mà nghe lời người ngoài bỏ con, ông không đáng là cha tôi. Các người chết hết đi.

Cô gào lên:

- Các người chết hết đi.

Giọng Lan Anh van nài:

- Chị đừng Lan Anh lớn chị Minh, hàng xóm nghe người ta cười gia đình mình.

- Câm họng đi, đừng có xen vào chuyện cha con người ta.

Lan Anh nhăn mặt khổ sở. Cô thấy xấu hổ vì nhà mình âm ỉ. Cô nhỏ giọng:

- Chị không sợ người ta cười sao?

- Tôi có làm gì xấu mà sợ bị cười. Mẹ con mấy người sợ thì có. Đồ không biết dạy con. Đồ cướp giết!

Ba Lan Anh quát lên:

- Hòa Minh, mày là đứa con mất dạy, mày...

- Đúng con là đứa con mất dạy, tại có người cho không ra gì như ba nên con mới mất dạy đó.

- Đi về nhà ngay Mày làm ba mày xấu hổ, con...

Ông chột ngưng bật, rồi ngã phịch té xuống đất.

Lan Anh hốt hoảng nhào về phía ông:

- Ba ơi, ba làm sao vậy ?

Cô nhìn quanh, không thấy mẹ Ở đó. Cô gọi lớn:

- Mẹ Ơi, ba làm sao vậy nè. Mẹ Ơi.

Hòa Minh đứng chết lặng nhìn ông, như chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Lan Anh lay lay ba cô:

- Ba ơi, ba sao vậy? Ba noi gì đi, sao ba...

Cô kêu lên thất thanh:

- Ba chết rồi mẹ Ơi.

Cô bùm miệng, òa lên khóc.

Tiếng khóc của Lan Anh như làm Hòa Minh sực tỉnh cô lao đến lay tay ông:

- Ba làm sao vậy. Đừng chết ba ơi !

Thấy mặt ông cứng đờ Cô chết đứng cả người. Rồi cũng òa khóc như Lan Anh . Cô lạc cả giọng:

- Con nói bậy, con xin lỗi ba, đừng chết ba ơi.

Hai cô gái quỳnh quáng vì sợ, không biết làm gì hơn là khóc. Cả hai nghe tiếng chân hấp tấp đi lên. Rồi mẹ Lan Anh gạt cả hai ra. Bà áp mặt lên mũi ông. Giọng ráo hoảnh:

- Lan Anh kêu xích lô cho mẹ, đưa ba con vô bệnh viện nhanh lên.

Hòa Minh vội đứng dậy:

- Con biết lái xe, để con đưa ba đi.

Cô hấp tấp mò vào túi ông:

- Chìa khóa đâu rồi, ba để chìa khóa đâu mất tiêu rồi.

Cô mếu máo lục lọi nhưng tìm khắp các túi vẫn không thấy. Cô khóc ròng. Lan Anh cũng phụ tìm kiếm. Nhưng quá bấn loạn nên cả cô cũng không thấy, mà nếu có gặp chưa hẳn cô nhận ra nó. Tìm không được cô càng khóc dữ hơn.

Mẹ Lan Anh đứng dậy nhìn lên bàn, bà có vẻ bình tĩnh hơn hai cô gái:

- Chìa khóa trên bàn kia.

Ngoài cửa có tiếng lao xao của mấy người hàng xóm. Họ phụ với mẹ Lan Anh đưa ông ra xe. Hòa Minh căng người bên tay lái. Chờ cho mọi người đặt ông nằm yên xong. Cô lái nhanh như gió, mẹ Lan Anh nói lớn ra phía trước:

- Hòa Minh lái chậm lại đi, coi chừng tai nạn.

Lan Anh hơi chồm lên, nhìn Hòa Minh căng thẳng:

- Chị đưa ba đi đâu vậy?

- Đến bệnh viện anh Giang.

Nghe nhắc đến Thiên Giang, Lan Anh chợt tỉnh hồn lại, cô không còn sợ nữa. Như thể có anh thì mọi việc sẽ ổn cả. Cô như trút đi gánh nặng của sợ hãi và bình tĩnh ngồi im.

Hòa Minh đi thẳng vào phòng cấp cứu, rồi chạy đi tìm Thiên Giang. Lát sau cô trở lại với vẻ thất vọng . Cô nói với Lan Anh mà như muốn khóc :

- Tối nay anh Giang không có trực.

- Hay là gọi điện thoại cho...

Không đợi Lan Anh nói hết câu Hòa Minh hấp tấp đi ra ngoài. Như thể chỉ có Thiên Giang mới cứu được ba cô Cô nhìn những người y tá bác sĩ với cái nhìn không tin tưởng lắm. Chỉ có mẹ Lan Anh là căng thẳng chờ đợi.

Cả hai cô giá ngồi ủ rũ ở chân giường, nghe tiếng chân Thiên Giang đi vào Lan ngược nhìn anh bằng cái nhìn tuyệt vọng cầu cứu. Cô đã quên bằng chuyện chia tay hôm trước. Hình như Thiên Giang cũng vậy. Anh lẳng lẳng khám cho người đàn ông bất động. Về mặt không một cảm xúc. Hòa Minh

đến bên Thiên Giang run run:

- Ba em bị gì vậy anh Giang?

Anh nhìn cô hơi lâu, một vẻ nghiêm khắc gần như kết tội trong đôi mắt.

Hình như anh đoán ra điều gì đó Lan Anh nhắc lại gần như năn nỉ:

- Ba em bị gì vậy hả anh?

- Tai biến mạch máu... não, có lẽ do một sự chấn động đột ngột... tức giận chẳng hạn.

Anh quay nhìn Hòa Minh:

- Tôi đoán có đúng không?

Hòa Minh không dám ngước lên, cô gục mặt trong khăn tay, khóc sụt sịt.

Chợt cô nhào về phía giường:

- Ba ơi con xin lỗi bạ Con...

Thiên Giang chặn cô lại:

- Em làm gì vậy, để ba em yên.

Anh hơi nhếch môi:

- Em xin lỗi bây giờ quá muộn rồi đó.

Lan Anh thì thào:

- Anh nói vậy là sao anh Giang, em không hiểu.

Thiên Giang không trả lời cô, anh nhìn hết mọi người một lượt, rồi dịu dàng nói với mẹ Lan Anh:

- Bác đừng để cô ấy quấy rầy bác trai nữa.

Anh bỏ đi về phòng trực ban. Lan Anh đi theo phía sau, cô muốn níu tay anh nhưng không dám chỉ đành hỏi khẽ:

- Lúc nãy anh nói muộn là sao, anh giải thích cho em đi, nếu không em sợ chết mất.

Thiên Giang quay lại khoát tay:

- Em để anh yên.

Giọng nói lạnh lùng của anh làm cô ngẩng đầu lên, bắt gặp khuôn mặt đỏ

bừng và đôi mắt sáng của anh, cô chùng lại sợ hãi. Lần đầu tiên cô thấy

Thiên Giang xúc động tốt cùng như vậy. Cô hiểu mình không nên làm phiền anh nữa.

Lan Anh đứng giữa phòng lặng lẽ nhìn Thiên Giang đi khuất sau bức tường.

Qua cửa kính cô thấy anh trao đổi gì đó với bác sĩ trực và anh ngồi yên bên chiếc bàn lẳng lặng suy nghĩ.

Lan Anh trở lại chân giường, cô nhìn Hòa Minh rũ gục như tàu lá đổ, vừa tội nghiệp vừa cảm giận. Cô chẳng hiểu gì về bệnh, nhưng bằng sự nhạy cảm riêng cô hiểu tất cả đã muộn. Hòa Minh đã phạm một lỗi không thể cứu vãn được. Một lỗi lầm phải trả giá bằng mạng sống của ba.

...

Một tuần sau người bệnh trút hơi thở cuối cùng mong manh. Mọi người

đứng lặng bên giường không đủ sức để mà gào khóc. Nỗi khổ quá lớn làm tất cả lặng người. Lan Anh run run vuốt mắt cho ba, cô không nén được ánh mắt căm hờn nhìn Hòa Minh:

- Dù muốn hay không thì chị cũng đã giết bạ Rồi đây chị sẽ gánh suốt đời tội ác. Chị không trốn chạy được đâu.

Hòa Minh nhăn nhúm nét mặt, cổ nghẹn cứng cô mở miệng muốn nói nhưng chỉ là những hơi thì thào không ra tiếng. Cô ngã vào lòng Lan Anh như muốn tìm một tình thương cuối cùng. Lan Anh nghe tiếng cô thì thầm:

- Bây giờ chị chỉ còn một mình em, trên đời này chị chỉ còn em là huyết thống. Đừng bỏ chị nghe Lan Anh.

Lan Anh bậm môi nước mắt tuôn ròng lên mặt, cô thấy hối hận vì lời kết tội, nhất là trong lúc này. Cô hít mũi:

- Từ đó giờ em đâu có bao giờ bỏ chị.

Hòa Minh nắm tay cô thật chặt rồi rụi vì khóc. Cả hai cô gái không thấy Thiên Giang nhìn họ thật lâu rồi lẳng lặng bỏ ra ngoài.

Chương 18

Lan Anh và Hòa Minh ngồi trong vườn, im lặng nhìn buổi chiều tà. Không khí như trầm lắng, vương vất buồn, rơi rơi một nỗi đau dịu dịu như tâm trạng u uất của hai cô gái chiều nay.

Mới đó mà đã nửa năm, từ sau tai họa khủng khiếp ấy, mọi thứ lại đi vào lắng dịu. Nhưng là nỗi đau dai dẳng. Nỗi đau biến đổi Hòa Minh đánh đá kiên kỳ thành cô thiếu nữ trầm lắng, sống giam mình trong hồi hận triền miên. Và chung một bất hạnh đó. Lan Anh cũng không còn thơ ngây như xưa nữa. Cô chấp nhận mất mát với vẻ chịu đựng, nuối tiếc giấu kín trong lòng.

Hòa Minh chợt lên tiếng, giọng nhỏ nhẹ:

- Bây giờ nghĩ gì vậy, Lan Anh?

Lan Anh không quay lại, cô cười mơ hồ:

- Em nghĩ miên man, còn chị?

- Chị nhớ buổi chiều, lúc em và ba ngồi nói chuyện... cũng ở chỗ này... em nhớ không Lan Anh.

Làm sao Lan Anh quên được buổi chiều ấy. Hòa Minh đã ngúng nguẩy, khóc lóc rồi bỏ đi đến tận khuya. Nhưng bây giờ Hòa Minh nhắc lại làm gì?

Lan Anh lặng lẽ nhìn Hòa Minh. Cô cười buồn:

- Đến giờ chị cũng không hiểu tại sao lúc đó chị làm vậy. Điên khùng quá Lan Anh ạ.

Hòa Minh nhắm mắt, khẽ nhăn mặt:

- Chị đã sống ra sao chứ? Ích kỷ, hỗn láo và ngoa ngoắt, không ai chịu nổi một tính tình như vậy cả. Anh Giang không thương chị là đúng. Vậy mà đến giờ chị mới nhận ra.

Giọng cô ướm sưng nước mắt:

- Trễ quá phải không Lan Anh. Nếu mà...

- Đừng nhớ chuyện đó nữa chị Minh.

Hòa Minh ngẩng mặt lên, nuốt nước mắt:

- Làm sao chị không nhớ cho được, chị tự hành hạ mình suốt đời cũng không rửa hết tội quá lớn như vậy. Để bây giờ chị mất tất cả.

Lan Anh dịu dàng:

- Chị còn có em, và mẹ em nữa. Lúc nào em cũng thương chị.

Câu nói giản dị của Lan Anh làm Hòa Minh rung động, cô lại khóc:

- Lan Anh thương được một người ác như chị sao?

- Em không biết. Nhưng từ lúc biết chị là chị của em, tự nhiên em thấy thương.

Hòa Minh ngồi im, cau mặt như cố nhớ lại chuyện xa xưa:

- Hình như chị cũng vậy. Lúc nghe ba nói mình là chị em. Chị lập tức thấy một cái gì đó khác khác với em. Nhưng lúc đó chị không nhận ra đó là tình thương.

Cô cười khẽ:

- Lúc đó chị quần trí vì ganh ghét. Em thì có được tình thương của mẹ, tình yêu của anh Giang. Rồi lại có thêm tình thương của bà. Chị đâu chịu bị san sẻ như vậy. Thế là chị nổi loạn.

Cô chọt ôm đầu, vùi mặt trong tay:

- Sao lúc đó chị không may may sợ ba buồn. Trời ơi ! Lúc đó chị có điên không hả Lan Anh.

Lan Anh nhìn Hòa Minh, nhăn mặt vì thương xót:

- Đừng như vậy nữa chị Minh. Cứ sống trong tâm trạng vậy hoài có ngày chị chết mất, chị cứ tin là ba tha lỗi cho chị đi.

Hòa Minh thì thầm:

- Nhưng ba vẫn không sống lại được.

Cô chọt quay qua Lan Anh:

- Có lẽ suốt đời chị cũng không quên ánh mắt của anh Giang khi nhìn chị. Anh ấy không mở miệng, không nói một lời trách móc. Chị thì lại muốn thà như vậy, chị sợ cái nhìn kết tội của anh ấy lắm. Anh Giang quý mến ba lắm, em biết chuyện đó không?

- Đó là những ngày chưa có em, phải không chị Minh?

- Không sau này cũng vậy.

Có lẽ vì vậy mà Thiên Giang đã xúc động khi ba cô chết. Lan Anh nghĩ thầm. Vậy là thêm một điều để anh hận Hòa Minh.

Lan Anh lắc đầu, cố không nhớ đến Thiên Giang nữa. Thật lâu rồi cô không gặp anh. Ấn tượng cuối cùng Thiên Giang để lại trong cô là thái độ xa cách lạnh lùng.

Cô ngẩng đầu lên, dẫn đo một giây:

- Chị Minh. Tại sao buổi chiều đó chị tìm đến anh Giang vậy? Có phải chị vẫn còn...

Hòa Minh cười trầm tĩnh:

- Tới giờ chị cũng không hiểu sao lúc đó chị làm vậy. Biết là anh Giang không còn thương nữa. Nhưng chị vẫn tìm anh ấy mỗi khi bị cô đơn vấp ngã.

Lan Anh cố nén cảm giác hồi hộp:

- Tại vì chị yêu anh ấy? Còn bây giờ?

Hòa Minh quay lại:

- Trong hoàn cảnh thế này. Lòng dạ nào chị nghĩ đến tình yêu nữa hả em.
 "Nhưng em thì vẫn còn" - Lan Anh nghĩ thầm.
 Hòa Minh tư lự nhìn ra xa Chợt cô quay lại:
 - Em với anh Giang có hạnh phúc không? Quen với một người như vậy em thấy bằng lòng chứ?
 - Vâng em bằng lòng.
 - Nhưng có hạnh phúc không?
 -...
 - Hình như chị ít khi thấy em bên cạnh anh Giang sao vậy Lan Anh? Chẳng khi nào anh ấy đưa đón em đi hát, sao vậy?
 Lan Anh lẳng lặng lắc đầu. Hòa Minh hơi nhíu mày:
 - Tình cảm như vậy là nhạt nhẽo lắm. Từ phía em hay anh Giang hả Lan Anh.
 - Có lẽ tại em, nhưng giờ thì nó như vậy rồi, em yên ổn lắm chị Minh ạ.
 - Yên ổn là sao kia.
 Lan Anh tước chiếc lá trên tay ra thật nhỏ, cử chỉ của cô chăm chú như muốn né tránh câu trả lời. Hòa Minh nhìn cô đăm đăm:
 - Hai người chia tay rồi phải không, đừng giấu chị nữa.
 Lan Anh níu giận đi:
 - Chuyện đó xảy ra lâu rồi, trước khi ba mất chứ không phải chỉ mới sau này. Em nghĩ chắc anh ấy cũng quên rồi.
 Hòa Minh chờ người ra khinh ngạc, cô thốt lên "có chuyện đó nữa sao?". Cô ngồi im thật lâu, như không tin vào cái điều nghe được. Lan Anh cũng không muốn giải thích. Đối với cô, giải thích bây giờ không cần thiết nữa.
 Hòa Minh nhíu mày:
 - Lan Anh làm chị bất ngờ quá. Vậy mà chị cứ tưởng. Nhưng sao kỳ vậy? Anh ấy thương em lắm mà.
 - Thì anh ấy cũng đã thương chị.
 - Chị khác, em đâu có giống chị. Tính em như thế đá cũng phải biết thương. Anh Giang không thể cư xử như vậy được.
 Lan Anh buồn rầu:
 - Đừng nhắc nữa chị Minh, em chịu không nổi.
 Hòa Minh lẩm bẩm:
 - Cuối cùng rồi chị em mình đều bị bỏ rơi. Anh Giang là như vậy đó sao.
 Lan Anh dè dặt:
 - Nhưng... là em ví dụ thôi nhạ Giả sử em và anh Giang đến với nhau, chị có buồn không?
 - Chuyện chị buồn đâu có quan trọng. Rồi chị cũng phải quên chứ. Nhớ hoài cũng đâu được gì.
 Lan Anh như hụt hẫng:

- Chị quên được sao?

Hòa Minh cười hiền hòa:

- Chị thương Lan Anh thì chị phải biết quên cái buồn của mình chứ.

- Vậy mà em đã... em cứ tưởng...

- Em tưởng gì?

- Không, có gì đâu.

Hòa Minh nhìn cô chăm chú:

- Em có biết lý do gì anh Giang chia tay với em không?

- Không.

- Sao em không hỏi ?

Lan Anh nói mơ hồ:

- Có lẽ em sẽ hỏi. Em nghĩ lại rồi, dù sao thì...

Hòa Minh chợt lắc đầu kiên quyết:

- Thôi, em đừng nói gì hết. Khi người ta không yêu mình nữa thì bảo giải thích người ta càng xem thường, chị đã bị như vậy rồi. Tự chị sẽ bắt anh Giang giải thích cho em. Chị không cho phép anh ấy đùa cợt với em đâu.

Lan Anh hơi hoảng:

- Nhưng chị định nói gì?

Hòa Minh cười tự tin:

- Chị có cách nói của chị, anh ấy sẽ không dám coi nhẹ em đâu.

- Không, không . Chuyện của em chị đừng nói gì hết, coi chừng nói bậy kỳ lắm. Để em tự nói.

Hòa Minh chỉ cười, không trả lời. Nhìn mặt cô, Lan Anh thấy hoang mang, không hiểu bà chị bướng bỉnh của mình có còn bướng như ngày nào. Và Thiên Giang sẽ phản ứng ra sao. Liệu anh có tha thứ cho cô không?

Ru Tình Xa Xôi

Chương 19

Hòa Minh đẩy nhẹ cửa. Tiếng động làm Lan Anh quay lại, cô buông cây viết xuống:

- Chiều giờ chị đi đâu vậy? Ngủ dậy em thấy chị đi đâu mất tiêu.

Hòa Minh gỡ nón để trên bàn. Cô ngồi bó gối trên giường, vẻ mặt hơi khác lạ. Lan Anh nhìn cô:

- Chị có chuyện gì phải không? Nhìn chị hơi lạ.

Hòa Minh ngẩng lên:

- Chị vừa đi chơi với anh Giang.

- Vậy hả?

Lan Anh hỏi bình thản. Nhưng lòng cô nhói lên một cảm giác buồn bã. Cô không biết hỏi gì, chỉ ngồi im chờ Hòa Minh kể.

Hòa Minh gục mặt trong gối:

- Em biết chị với anh Giang nói gì không? Nói về chuyện em đó.

- Chuyện em thì làm sao? Em có chuyện gì đâu.

Hòa Minh thở dài:

- Chị định hỏi anh Giang cho ra lẽ, nhưng rốt cuộc chị không hiểu gì hết, còn bị anh ấy bảo là sốc nổi.

Cô lẩm bẩm:

- Kỳ thật.

- Nhưng chị đã nói gì?

- Chị hỏi anh Giang em có lỗi gì? Tại sao anh ấy chia tay với vem chẳng thù gì như vậy.

- Trời ơi, sao chị nói vậy?

Lan Anh mở lớn mắt, không biết nên khóc hay cười:

- Chị nói bậy rồi.

- Bậy là sao kia ?

Lan Anh im lặng. Biết giải thích gì bây giờ. Khi Thiên Giang ghét cô, cô thật khổ sở. Giờ đây bà chị thương yêu chăm chút, cô cũng chẳng vui được chút nào. Hòa Minh chỉ toàn làm cô khó xử:

- Bậy là sao Lan Anh?

Cô hỏi lại:

- Khi chị nói vậy, anh Giang trả lời sao?

- Anh ấy không nói gì hết, chỉ nhìn chị chăm chăm, từ đầu đến cuối anh ấy không nói câu nào. Chỉ toàn là chị nói, đúng hơn là trách móc.

- Rồi sao nữa?

- Đến khi chị về, anh ấy mới bảo trước khi muốn nói gì, chị phải hiểu cho kỹ rồi hãy nói... Còn bảo chị là hồ đồ nữa chứ. Chị không hiểu gì hết. Vậy là sao Lan Anh, ai mới là người có lỗi.

- Em.

- Em mà có lỗi à ? - Hòa Minh tròn mắt.
Thấy Lan Anh không nói, cô nhắc lại:

- Chị không tưởng tượng nổi em mà có thể làm cho ai buồn, ngược lại thì có. Nhưng em làm gì vậy Lan Anh.

Lan Anh chống cằm ủ rũ:

- Đừng nhắc chuyện đó nữa chị Minh.

Hòa Minh buồn hiu:

- Lúc nào em cũng giữ kín chuyện riêng của em. Không khi nào em chịu cởi mở với chị. Hình như em chưa xem chị như người thân.

- không phải vậy em chỉ không nói vì nói ra cũng không ích lợi gì cả. Chị chỉ buồn thêm. Mà chị em mình có quá nhiều chuyện buồn rồi.

Hòa Minh vẫn lầm bầm:

- Chị không hiểu được tại sao em cắt đứt với anh Giang. Thật là vô lý. Kể với chị đi Lan Anh, chị năn nỉ mà.

Lan Anh nhăn mặt khổ sở:

- Nhưng em sợ...

Cô nín bặt. Chẳng lẽ cô bảo với Hòa Minh là cô sợ nói ra rồi Hòa Minh sẽ làm chuyện nông nổi khác. Tính cô thích cái gì kín đáo. Nhất là trong tình cảm. Cô muốn tự mình giải quyết chuyện riêng của mình.

Nhìn vẻ mặt giận muốn khóc của Hòa Minh, Lan Anh thấy tội nghiệp. Cô nằm gối đầu lên chân Hòa Minh, cười thủ thỉ:

- Em không giấu chị nữa đâu. Thật ra không có gì kỳ như chị nghĩ cả. Em hỏi chị nói thật nhé Nếu bây giờ phải chọn giữa em và anh Giang chị chọn ai.

Hòa Minh suy nghĩ thật lâu, rồi lưỡng lự:

- Có lẽ... dù sao thì tình cảm gia đình vẫn nặng hơn... giờ chị mới thấy, chứ lúc trước chị không nghĩ gì hết.

Lan Anh lại cười:

- Trước đây em cũng nghĩ như chị. Và em chọn chị.

Hòa Minh ngồi lặng nhìn Lan Anh. Cô xúc động đến mức không biết nói gì.

Hòa Minh nuốt nước miếng:

- Sao em làm vậy? bây giờ em có nghĩ ra như vậy là dại dột không?

Lan Anh không trả lời, cô xoaY người nằm xuống gối, im lặng...

Hòa Minh chớp mắt:

- Em xin lỗi anh Giang đi, đừng có phí hoài như vậy. Làm vậy lương tâm chị

không yên ổn, anh Giang đau khổ mà em cũng không sung sướng. Tình yêu chú có phải là bánh mì đầu mà nhường nhịn hả Lan Anh.

Thiên Giang cũng đã nói với cô như vậy. Lúc ấy Lan Anh chưa thấm thía hết nỗi buồn. Những ngày lê thê nhớ nhung đi qua, cô mới nhận ra mình đã quá mất mát. Nhưng cô không làm gì cả, cô không đủ can đảm phá vỡ sự bình yên của Hòa Minh.

- Chị hỏi thật có khi nào em thấy hối hận không?

Lan Anh nói giản dị:

- Có chứ chị... em thương anh Giang nhiều lắm, dứt bỏ làm sao không khổ, nhưng em không cứu vãn tình cảm đổ vỡ, dù sao em cũng còn chị.

Hòa Minh kêu lên:

- Nhưng chị có bắt em phải lựa chọn đâu.

- Trước đây em luôn nghĩ nếu em và anh ấy không yêu nhau, thì em sẽ có được chị, không phải em rũ bỏ một cách dễ dàng đâu. Chị biết không, suốt thời gian dài em cứ phân vân. Đến khi...

- Khi nào, kể tiếp đi cưng.

- Chị nhớ buổi sáng lúc chị hết bệnh không? Lần đầu tiên chị rủ em cùng chị đi ăn, chỉ tỏ ra không thù ghét em. Nhất là lúc chị đứng bên cửa sổ nhìn tụi em về. Ánh mắt của chị lúc đó tuyệt vọng sao ấy. Em chịu không nổi, thế là em dứt khoát tư tưởng.

Hòa Minh thì thầm:

- Trời chị không ngờ, thế lúc đó anh Giang phản ứng ra sao.

Lan Anh cúi đầu nói nhỏ:

- Anh ấy hận em... và có lẽ sẽ không bao giờ nhìn em nữa.

- Em thương chị nhiều vậy sao. Vậy mà lúc đó... càng ngày chị càng thấy ghê sợ con người trước đây của chị. Tại sao chị có thể... trời ơi...

Cô ôm mặt thì thầm:

- Chị hại em rồi, chị không muốn như vậy.

Hình như càng nói, Hòa Minh càng bị kích động, cô tràn trụa nước mắt:

- Ba mà biết chị làm em khổ như vậy, ba sẽ...

Lan Anh để ngón tay lên miệng cô:

- Chuyện qua rồi mà, sao chị xúc động đến vậy em không muốn thấy chị buồn đâu.

Hòa Minh lắc đầu, cô như rỗng bĩnh tĩnh lại:

- Trên đời này chị không có ai để thương, ngoài em cho nên chị sẵn sàng chịu bất cứ chuyện gì, miễn là em vui vẻ. Nếu muốn chị vui thì em hãy đi tìm anh Giang đi, và xin lỗi anh ấy.

Thấy Lan Anh nằm im, Hòa Minh lắc tay cô:

- Hứa với chị đi Lan Anh.

Lan Anh ngồi dậy, mỉm cười:

- Em sẽ làm theo ý chị. Nhưng chưa phải là bây giờ. Cả chị và em đều cần có thời gian quên chuyện buồn của mình. Ba vừa mất mà, em còn lòng dạ nào nghĩ đến chuyện hàn gắn. Nếu anh Giang yêu em thật thì anh ấy sẽ chờ.

- Nhưng anh ấy biết gì đâu mà chờ.

Lan Anh cúi đầu, hỏi lơ lửng:

- Nếu vậy em có cần phải buồn khổ vì việc làm của mình không chị?

Hòa Minh tư lự:

- Chị cũng không biết, chị không trả lời trước được.

Lan Anh không nói nữa, cô khép mắt lại như muốn ngủ. Hòa Minh cũng nằm xuống bên cô Hai chị em cảm thấy đỡ cô đơn trong ngôi nhà quanh vắng này. Vì cả hai ở bên nhau.

Ru Tình Xa Xôi

Chương 20

Có tiếng chuông reo ngoài phòng khách, Lan Anh lau tay rồi đi ra ngoài. Cô nhắc ông nghe lên:

- A lô.

Bên kia đầu dây là một giọng nói xa lạ:

- Xin lỗi, cô là Lan Anh phải không?

- Dạ phải.

- Cô đến bệnh viện gấp, chị Hòa Minh của cô đang nằm ở phòng cấp cứu.

- Gì kia, cái gì ạ?

Lan Anh rụng rời gào lớn trong máy. Nhưng bên kia hình như đã bị cắt, chỉ còn những tiếng tí tí làm cô nghe choáng váng.

Cô cứ đứng yên bên máy, tay còn cầm ống nghe. Nỗi sợ làm tim cô như bị bóp nghẹt. Đã một lần Lan Anh theo ba đến phòng cấp cứu, rồi vĩnh viễn không trở lại nữa. Giờ nghe Hòa Minh bị vào chỗ ghê gớm ấy, cô rất dị ứng với một từ “cấp cứu”.

Giờ cô mới nhớ lúc này không hỏi phải đến bệnh viện nào. Ở thành phố này có đến mấy chục bệnh viện, biết tìm Hòa Minh ở đâu ?

Cô sợ hãi bật khóc, vừa khóc vừa về phòng thay đồ. Giờ này mẹ không có ở nhà. Biết làm sao bây giờ. Sao trời cứ xui khiến bắt cô phải giải quyết những việc kinh khủng thế này. Cô đâu có quen.

Trong lúc quỳnh quáng, cô chạy trở ra phòng khách vừa chùi nước mắt vừa bấm số máy của Thiên Giang:

- A lô, anh Giang phải không?

Bên kia im lặng một giây, rồi giọng Thiên Giang hơi lạnh lùng:

- Lan Anh hả ?

Anh nhận ra giọng nói của cô ngay, nhưng Lan Anh quá rối nên không nhận ra điều đó. Anh nhắc lại:

- Có chuyện gì không?

Lan Anh hít mũi:

- Người ta mới gọi điện bảo em đến phòng cấp cứu, nhưng em không biết nó ở bệnh viện nào.

- Đến đó chi vậy ?

- Họ bảo chị Minh đang ở đó. Em không biết chị ấy bị gì nữa.

- Sao em không hỏi người ta ?

- Em không nhớ, khi họ cúp máy rồi em mới nghĩ ra.

Thiên Giang im lặng hơi lâu, hình như anh đang suy nghĩ. Lan Anh nghe tiếng anh cười:

- Có lẽ Hòa Minh còn đủ tỉnh táo để biết mình ở đâu. Cô ấy nghĩ em sẽ hiểu.

Lan Anh ngơ ngác:

- Hiểu gì kia ?

- Em cứ ở nhà đi, anh sẽ đến đón.

Thiên Giang cúp máy rồi, Lan Anh vẫn cứ đứng đó, hơi ngơ ngẩn. Cô lơ mơ đoán ra mình sẽ đến đâu, nhưng đang tâm trạng hoảng sợ, cô không định hình nổi một cách cụ thể mọi việc.

Lan Anh ngồi phịch xuống ghế, chống cằm rầu rĩ, rầu chứ không lo nữa. Giờ thì có Thiên Giang rồi, mọi nỗi lo cô trút đi cho anh. Cô chỉ hoang mang không hiểu sao Hòa Minh lại vào phòng cấp cứu. Tai nạn gì ? Vào đó có vui vẻ gì đâu.

Có tiếng xe dừng ngoài sân, rồi Thiên Giang đi vào. Cô ngược cặp mắt rầu rĩ nhìn anh. Thiên Giang cũng nhìn cô hơi lâu. Một thời gian dài không gặp nhau, có lẽ anh xúc động khi đứng trước mặt cô. Nhưng anh quay mặt đi như dè phắt cảm giác yếu lòng:

- Em chuẩn bị xong chưa ?

Lan Anh khẽ gật đầu. Cô đi bên anh mà mặt ỉu xiu như cô bé bị trách mắng. Thái độ lạnh lạnh của anh làm cô thấy hụt hẫng. Chắc là anh bực mình vì bị quấy rầy, giờ cô mới thấy mình vô lý. Đã chia tay mà việc gì cũng gọi anh. Nhưng không đến Thiên Giang thì cô biết cầu cứu ai bây giờ.

Thiên Giang đưa cô đến bệnh viện anh đang làm. Đúng như anh nghĩ, Hòa Minh đang nằm ở đó. Lan Anh hoảng hồn nhìn khuôn mặt biếng dạng kinh khủng của Hòa Minh, mắt cô mở lớn:

- Chị bị gì vậy chị ? Sao thế này, chị đau không ?

Hòa Minh che che mặt, nói một cách khó khăn:

- Đau lắm.

Nét mặt Lan Anh cũng nhăn lại như bị đau không kém:

- Nhưng sao chị bị như vậy ?

- Té.

- Té xe hả ? Rồi ai đưa chị vô đây ?

- Máy người đi đường đưa dùm. Chị chỉ họ chỗ này.

- Bác sĩ nói chị có sao không ?

Hòa Minh chưa kịp trả lời, Thiên Giang đã ngăn cô lại:

- Em đừng hỏi nhiều nữa. Em không thấy Hòa Minh đau đến nói không nổi sao Lan Anh.

- Vậy hả ? Em xin lỗi.

Lan Anh ngồi im, cô nhìn dòng máu chảy rỉ rỉ trên mũi Hòa Minh, vẻ mặt

thương xót đến đau cả lòng. Hòa Minh nắm tay cô, bóp nhẹ như trấn an. Nhưng Lan Anh biết cô đau ghê lắm.

Thiên Giang đi đâu đó một lát rồi trở lại, anh nhìn đồng hồ:

- Tối nay anh phải trực, bây giờ anh về. Hòa Minh đừng lo, anh có nhờ người bạn theo dõi cho em rồi. Chắc em không phải nằm viện lâu đâu.

Anh quay qua Lan Anh:

- Em có về bây giờ không?

Cô lắc đầu:

- Em ở lại với chị Minh.

Thiên Giang đi rồi, Lan Anh vịn tay Hòa Minh:

- Chị nằm xuống đi.

Hòa Minh lắc nhẹ đầu:

- Thôi, nằm chị thấy đau lắm.

- Vậy hả ?

Ngồi im được một lát, Lan Anh lại ngọ nguậy:

- Chị có thích ăn gì không, em mua cho chị.

- Thôi đau lắm, chị không muốn ăn.

Lan Anh ngồi im. Cô nhắm mắt nhìn khuôn mặt bầm tím của Hòa Minh.

Trông Hòa Minh xấu đi nhiều, và có vẻ thảm não quá. Bất giác Lan Anh liếc nhìn phía cuối phòng, nơi chiếc giường ba cô đã nằm. Cô khẽ rùng mình, rồi chột rơm rớm nước mắt:

- Chị đừng chết nghe chị Minh, em sợ lắm.

Phía sau họ chột có tiếng bật cười, rồi một giọng nói pha chút hài hước:

- Sao lại chết, té có một chút mà chết gì. Người ta chứ có phải con dế đâu.

Hai cô quay lại nhìn nhân vật vừa xuất hiện, đó là một bác sĩ hầy còn trẻ. Có lẽ là bạn của Thiên Giang, người mà anh nhờ săn sóc Hòa Minh.

Anh bước đến trước mặt Hòa Minh, xem xét vết thương trên mặt cô. Hòa Minh như xấu hổ vì biết mình xấu, cô gườm tay muốn che mũi, nhưng anh đã lắc đầu:

- Đừng có xấu hổ với tồ, bỏ tay xuống cho tồ xem nào.

Anh khẽ ấn ngón tay bên sống mũi cô Hòa Minh đau chảy cả nước mắt. Cô đẩy tay anh ra kêu lên:

- Nhẹ nhẹ thôi. Đừng làm tồ đau.

- Ráng một chút nào.

Anh lại nháy mắt hài hước

- Bị té thì có bồn phận phải đau chứ.

Lan Anh che miệng cười, Hòa Minh cũng không nín được, cô bật cười mà mặt như mếu. Một cử động mạnh nào cũng làm cô thấy khổ sở. Theo bản năng cô lại đưa tay che mũi:

Lan Anh tò mò nhìn tên anh - Nguyễn Hưng – tên gì ngắn ngủn. Cô định

hỏi có phải anh là bạn của Thiên Giang không thì anh đã quay lại, nheo mắt cười với cô:

- Nhìn gì thế ?

Lan Anh ngượng ngùng quay nơi khác. Nguyễn Hưng cười cười nhìn Hòa Minh:

- Cô có thích nằm ở đây chơi không ? Ở đây vui lắm.

- Gì kia ? - Hòa Minh tròn xoe mắt.

Anh nhắc lại:

- Cô thích ở đây hay về nhà ?

- Nếu được thì anh cho về nhà , ở đây tôi chả vui nổi rồi.

- Sao vậy ?

Hòa Minh hơi cao giọng:

- Vì anh cứ khoái ấn vào mũi làm tôi đau điếng. Vui gì nổi mà vui.

Nguyễn Hưng lại bật cười, rồi cười rung cả người, anh vui vẻ nhìn cô, nói tỉnh bơ:

- Cô chuẩn bị, lát nữa mổ xong tôi cho xuất viện. Xương mũi của cô bị gãy lệch một bên, phải mổ mới chỉnh được.

Lan Anh rung mình sợ hãi. Hòa Minh lặng người một lát, cô nói như hụt hơi:

- Thế sao lúc này anh Giang bảo tôi không sao ?

- Bậy, té thế này làm sao mà không sao được. Thiên Giang nó đâu biết gì.

Anh nhìn đồng hồ:

- Vậy nghe, khoảng tiếng nữa là lên bàn mổ, chuẩn bị tinh thần, đừng sợ.

Anh lại cười rồi bỏ đi. Hòa Minh ngồi ủ rũ như con gà. Chuyện kinh khủng như vậy mà anh nói tỉnh bơ, còn cười nữa. Lên bàn mổ mà bảo không sợ, vậy chứ cái gì mới đáng sợ, người ta chứ có phải gà vịt đâu.

Hòa Minh thở dài, ngả lưng dựa vào tường. Lan Anh cũng vô tình thở dài:

- Vậy thì chị té nặng lắm, lúc này nghe anh Giang bảo không sao em mừng muốn chết, bây giờ ... chị sợ không chị Minh ?

- Sợ lắm, nhưng chị ráng chịu chứ biết sao bây giờ.

Lan Anh bước xuống giường, tìm chiếc lược:

- Để em thắt bím cho chị, cho gọn.

Cô cẩn thận chải nhẹ từng lọn tóc mềm như tơ của Hòa Minh, tết thành hai bím rồi cột lại bằng sợi ru băng buộc tóc của cô.

Hai cô ngồi yên, căng thẳng chờ đợi. Thình thoảng Lan Anh nói một câu an ủi Hòa Minh, rồi lại yên lặng.

Hơn một tiếng đi qua mà chẳng thấy Nguyễn Hưng đâu, cũng không thấy ai đến bảo vào phòng mổ . Lan Anh bắt đầu sốt ruột thì Nguyễn Hưng chợt đi đến . Anh đã thay chiếc áo blue ra. Trong bộ sơ mi thường ngày nhìn anh khác đi. Nếu không có nụ cười giễu cợt trên môi, chắc hẳn Hòa Minh đã

không nhận ra anh.

- Thế nào, nãy giờ cô thấy trong người ra sao ?

Hòa Minh lắc đầu thiểu não:

- Vẫn vậy.

Nguyễn Hưng khoát chiếc giở lên vai:

- Bây giờ tôi sẽ đưa hai cô về.

Hai cô gái tròn xoe mắt nhìn anh. Như nhìn một sinh vật kỳ dị. Lan Anh lên tiếng:

- Thế chị Minh tôi không phải mô à ?

Nguyễn Hưng làm như vô cùng ngạc nhiên:

- Chi vậy ? Té có chút xiu sao đến phải làm chuyện đó lặn.

- Vậy chớ sao lúc nãy anh bảo ...

Anh làm như không nghe, vẻ mặt thấp thoáng nụ cười, anh hỏi như rất thành thật:

- Bộ cô sợ xấu lắm sao mà đòi giải phẫu thẩm mỹ ? Tôi thấy mũi cô vốn đẹp đó chứ.

Lan Anh ngẩn người, Hòa Minh bậm môi nhìn Nguyễn Hưng . Nỗi sợ hãi như bị trút đi, cô bắt đầu nổi sùng. Ở nơi cấp cứu, mọi người căng thẳng đau đớn như vậy mà anh tỉnh bơ đùa cợt như không. Vậy mà nãy giờ cô sợ muốn chết được. Người gì mà ác đức.

Hòa Minh muốn giận mà không giận được. Cô bậm môi không thèm trả lời.

Nguyễn Hưng làm như không thấy ánh mắt trách móc của cô Anh nói tỉnh tỉnh:

- Đáng lẽ cho hai cô về lúc trưa , nhưng trời còn nắng quá, vả lại tôi bận không đưa về được. Bây giờ hết ca trực rồi, tôi có thể hộ tống hai cô về nhà.

Lan Anh giận giận:

- Vậy mà nãy giờ anh làm tôi sợ muốn chết, sao anh ác quá vậy. Không cần anh đưa về đâu.

- Không được, Thiên Giang nó nhờ tôi đến nhà săn sóc cho Hòa Minh, tôi đã nhận lời rồi, giờ phải thực hiện chứ.

Lan Anh nhìn vẻ thành thật tỉnh bơ của anh. Thật khó mà giận được. Cô mím miệng thu dọn chiếc giường. Nguyễn Hưng tự nhiên đỡ tay cho Hòa Minh bước xuống. Cô ngượng nghịu rút lại, cúi đầu giấu chiếc mũi bị sưng phồng xấu xí.

Ra đến cổng, Nguyễn Hưng nhìn Lan Anh:

- Bây giờ Lan Anh chạy xe của Hòa Minh, tôi chờ, vì cô Minh phải rảnh tay để che mặt mà.

Hòa Minh phì cười, cô không hay mình liếc anh một cái thật dài. Người gì lúc nào cũng khoái chọc người khác. Vậy mà cô không thấy giận. Ngược lại

cô cứ ngạc nhiên không hiểu sao cô tưởng như đã là bạn với anh lâu lắm.

Ru Tình Xa Xôi

Chương 21

Năm cô gái ngồi xuống nền gạch. Họ vừa ăn đậu phộng, vừa trầm ngâm suy nghĩ, đúng hơn là buồn. Ngày mai Ánh Hoa lên xe bông theo chồng. Nhưng không phải về một ngôi nhà trong thành phố, mà ở xa tít tận trời Tây.

Chiều nay các cô đến nhà Ánh Hoa gọi là họp mặt lần cuối. Họ cần thực hiện đúng chương trình muôn thuở của họ, nghĩ là bao giờ cũng phải có kẹo bánh, cóc xoài .. hoặc những thứ tương tự. Các cô ăn quà bằng vẻ mặt ỉu xiu.

Mai Hương chột la lên:

- Nói gì đi chứ , sao ai cũng im lặng vậy, buồn thấy mồ.

Thủy Hà vẫn trầm ngâm:

- Tại buồn mới không muốn nói, mi không thấy hả ?

Mai Hương ngọ nguậy:

- Thấy bọn mi buồn mà ta chịu không nổi. Ráng cười cho vui đi, không một lát ta khóc bây giờ.

Mọi người im lặng, Mỹ Vân chột nói khẽ:

- Ta nhớ có lần đó nhỏ Hoa cho bọn mình ăn bánh bông lan hấp vui ghê, mai một nó đi rồi lấy ai làm món đó cho mình.

Ánh Hoa háy cô một cái:

- Vui gì, ta nhớ lúc đó mi bảo ăn vào sợ điên điên mà.

- Chứ gì nữa mà không sợ, bánh gì xanh lè, rồi bị nấm mốc tùm lum... ta

...

Mai Hương nói kháy:

- Ta nhớ mi nhai không kịp nuốt kia mà, một mình mi dứt hết nửa ổ, í là sợ, chứ nếu không ...

Thúy Hà nhăn mặt:

- Nữa, cãi nhau nữa. Bộ chiều nay đến đây để cãi cọ đó hả ?

- Chứ nó châm chích như vậy, có chịu nổi không?

- Gặp mấy nhỏ này tự nhiên lưỡi ta nó cứ ngo nguậy muốn gây, không gây ta ốm chết.

Các cô bật cười làm không khí sinh động hơn một chút, rồi lại đầu vào đây, nghĩa là ai cũng buồn như con mèo ướt, như con gà về chuồng. Buồn đến mức nếu không sợ bị chọc, họ sẽ khóc cho thỏa thích.

Hôm sau đưa Ánh Hoa ra sân bay Còn thê lương hơn cả buổi chiều họp mặt.

Ánh Hoa mặc chiếc áo thun trắng cổ lọ, bên ngoài là chiếc áo khoát màu xanh nhạt . Nhìn cô đẹp một cách thanh tao và có vẻ sầu não. Cô cứ đứng

giữa bọn Mai Hương, không nói gì nhiều và nước mắt cứ rơi giọt trên mặt. Cả bọn khóc sục sịt, nhìn đến ngẹn ngào.

Anh Thiệp, đức lang quân của Ánh Hoa, có vẻ bối rối khi thấy cô khóc. Anh không rời cô nửa bước và thỉnh thoảng chấm nước mắt cho cô. Cử chỉ yêu thương thật cảm động.

Ánh Hoa nói nghẹn ngào:

- Phải biết mất tụi mi buồn thế này, lúc trước ta không chịu đi. Qua bên đó ta có một mình, không bạn bè cha mẹ gì hết, sao mà ta hồi hận ...

Cô nghẹn lại không nói được. Anh Thiệp có vẻ khổ sở khi bị trách móc, như nỗi buồn của các cô do chính anh gây ra. Mọi người quên bẵng đi là nếu Ánh Hoa không chịu thì đồ ai mà ép được cô.

Mỹ Vân chột nhìn anh:

- Qua bên đó Ánh Hoa sẽ làm gì ? Anh có cho nó đi múa nữa không ?

Mai Hương ngắt lời:

- Múa máy gì nữa, múa gậy rừng hoang thì có.

Đang khóc mà các cô cũng bật cười. Cười mà cặp mắt đỏ hoe Thiệp nhướng mắt kinh ngạc nhìn họ. Vừa khóc đó lại cười. Con gái đúng là sinh vật khó hiểu. Thế mà anh cũng bê vào đời một sinh vật dễ thương khó hiểu như vậy, không biết rồi sẽ ra sao với cô nàng đáng yêu này.

Thấy cái nhìn ngạc nhiên của Thiệp, Thủy Hà chột phì cười. Cô nhớ lần đầu tiên cả bọn gặp anh ở nhà văn hóa, như là tiểu thuyết ấy. Một tiểu thuyết cực kỳ lãng mạn, như định mệnh đã chuẩn bị sẵn và họ chỉ việc làm theo mà thôi.

Hôm ấy Ánh Hoa có tiết mục múa đôi với Huy Tùng cùng lớp. Diễn xong cô đi ra ngoài, dáo dác tìm bọn Lan Anh. Không hiểu đi đứng thế nào mà gót giày của cô bị lật ngang, làm cô hụt chân đứng im một chỗ. Cô xấu hổ đi lếch thếch vào góc hành lang, tức mấy nhỏ bạn muốn khóc.

Giày dép thế này thì đi đứng gì được nữa. Chẳng lẽ đi chân không ra ngoài, Ánh Hoa ngồi phịch xuống cầu thang, tức âm ạch. Tay cô còn lúng lẳng đôi giày mất gót, nhìn thật buồn cười.

Lúc ấy Thiệp chột đi ngang. Anh nhìn thoáng qua cô rồi hơi khựng lại như phân vân. Cuối cùng anh đứng hẳn lại nhìn cô như lạ lùng, tò mò.

Thấy anh nhìn Ánh Hoa hơi quệ Cô sụ mặt nhìn chột khác, rồi chột quay phắt lại, nghech mặt lên:

- Nhìn cái gì.

Giọng nói thanh thanh pha chút trẻ con của cô làm anh thấy tim hơi nhói lên. Anh hiểu rằng mình khó mà rời khỏi chỗ này nếu không nói với cô một điều gì đó. Cuối cùng anh đi lại ngồi xuống chân cầu thang một cách tự nhiên:

- Sao cô ở đây một mình vậy ?

Ánh Hoa gơ đôi giày lên, không trả lời.

Thiệp bật cười:

- Xui quá nhỉ ? Để tôi mua giúp cô đôi khác. Ngồi đây chờ nghe.

Mắt Ánh Hoa sáng lên:

- Sao anh tốt thế ?

Và cô hồ hởi:

- Vậy anh đi nhanh đi.

Thiệp đứng dậy:

- Nhưng mua nó ở đâu ? Tôi không rành đường phố lắm.

- Anh mới ở cung trăng về hả ?

Nói vậy, nhưng cô cũng chỉ chỗ bán giày cho anh . Thiệp nghe một cách chăm chú rồi bỏ đi. Ánh Hoa chợt nhớ ra, cô gọi lại:

- Khoan, anh gì ơi ?

Thiệp quay lại , đứng yên ngó cô Ánh Hoa vội vãnh:

- Anh ra ngoài cổng tìm bạn tôi vào dùm nha.

Anh nhướng mày:

- Nhưng bạn cô là ai ?

Ánh Hoa hơi ngần ra . Ừ nhỉ, anh ta lạ hoắc mà, và có biết mặt mũi bạn cô ra sao đâu, nhưng cô vẫn bướng bỉnh:

- Anh cứ thấy ai đi một chùm bốn người thì gọi. Bạn tôi đó.

Thiệp quay đi mà cứ cười thầm. Tối nay anh đã gặp một cô bé ngộ nghĩnh, cô ta nhờ anh làm một việc cũng ngộ nghĩnh không kém. Nhưng sao lại thích chiều theo ý cô.

Vậy mà anh đã tìm được thật. Bọn Lan Anh vào góc hành lang chỗ Ánh Hoa , Mai Hương tía lia:

- Bọn ta đang đi thì ông ấy chặn lại, cười lịch sự lắm nhé, cô đổi giọng, hỏi rằng “xin lỗi, có phải các cô là bạn cô Ánh Hoa không?” – Đáp rằng “đúng rồi, nhưng anh là ai ?” - Lại bảo rằng “cô Ánh Hoa chờ các cô trong kia” .

Nói rồi bỏ đi.

Nhìn điệu bộ Mai Hương, cả bọn ôm bụng cười rũ rượi. Cười chán, Mỹ Vân chợt hỏi:

- Nhưng... ai thế ?

Ánh Hoa lắc đầu:

- Chẳng biết đó là ai, trời mà biết.

- Trời... nói gì vậy ? Nhờ người ta mà không biết người ta là ai.

- Thật mà.

Ánh Hoa kể tỉ mỉ chuyện lúc nãy. Cả bọn bình phẩm:

- Vậy là hán từ trời rơi xuống.

- Nếu không thì từ đất bay lên.

- Một nhân vật bí hiểm , hay là từ hành tinh khác đáp xuống thám hiểm trái đất. Coi chừng hán bắt cóc nhỏ Hoa về thí nghiệm.

Cả bọn còn đang bàn tán về nhân vật bí hiểm ấy thì hần về, trên tay là đôi giày xinh xắn. Ánh Hoa chẳng đợi hần đưa, cô chớp lấy đôi giày:

- Cảm ơn anh nghe.

Hần đứng yên nhìn - Ánh Hoa cài quai vô bàn chân cũng xinh xắn như đôi giày, nở nụ cười thích thú. Như ngắm nghía một sinh vật ngộ nghĩnh.

Hần rủ các cô đi ăn ken. Hỏi ra mới biết nhân vật lạ hoắc kia không từ trên trời rơi xuống cũng không ở dưới đất bay lên. Càng không phải từ hành tinh khác. Hần ở cùng hành tinh với các cô, chỉ khác chỗ các cô ở châu Á, còn hần ở châu Âu bay về.

Cả năm sau các cô mới ngấm ra, định mệnh khiến hần quay về quê hương để bắc cóc Ánh Hoa sang phương Tây với hần. Và nhỏ Hoa thì nghe hần dụ dỗ gần nửa năm qua những lá thư, cuối cùng nó đồng ý bị bắt cóc.

Vậy mà bây giờ nó khóc như ri như rí. Tại nó yêu nhầm một chàng ở xa tít thì ráng mà chịu chứ, khóc lóc cái gì.

Thúy Hà chậm nước mắt:

- Đừng khóc nữa tụi mi, buồn lắm. Cười lên cho nhỏ Hoa nó vui.

Nói vậy nhưng tiếng sụt sịt của các cô vẫn không chịu tắt đi. Không chừng còn to hơn nữa.

Rồi cũng đến lúc phải lên máy bay Mẹ Ánh Hoa ôm nó, bồng hôn một cái như hôn đứa bé. Nhìn mà chịu không nổi, buồn nát tim ấy.

Thì ra cuộc chia ly nào cũng làm người ta khổ sở.

Cả bọn rời sân bay không ai nói với ai lời nào. Chỉ còn tiếng “hic hic”. Lan Anh là đa cảm hơn cả, cứ giấu mặt trong khăn tay vì những giọt nước mắt đầm đìa.

Cô về nhà với đôi mắt đỏ hoe Nhìn chiếc xe của Nguyễn Hưng dựng ngoài sân, cô định về phòng mình. Nhưng nhớ ra mình đi khá lâu, cô lại đến phòng Hòa Minh.

Cửa không đóng. Qua cánh cửa, Lan Anh thấy Hòa Minh ngồi bên bàn, tay vẽ những đường vô hình trên mặt bàn, đôi mắt sáng long lanh. Nhìn vẻ mặt của cô, có ngờ nghệch cách mấy Lan Anh cũng hiểu Hòa Minh đang rất hạnh phúc. Vẻ hân hoan đó cũng in rõ trên nét mặt Nguyễn Hưng. Đôi mắt anh nhìn cô không giấu được tình cảm sôi nổi. Họ như không quan tâm đến điều gì khác ngoài việc cả hai ở bên nhau, dù là chẳng nói gì.

Vết thương trên mặt Hòa Minh đã lành lặn như thuở nào. Mũi cô lại trở lại gọn xinh. Vậy mà hầu như ngày nào Nguyễn Hưng cũng đến. Bác sĩ nhiệt tình với bệnh nhân quá chừng. Nếu không phải là...

Lan Anh đứng ngẩn ngừ một lát. Cuối cùng cô đi về phòng mình. Cô thấy không nên làm phiền Hòa Minh lúc này. Trong thâm tâm, cô cầu mong Hòa Minh yêu được Nguyễn Hưng. Còn gì làm cô hạnh phúc hơn được thấy Hòa Minh hạnh phúc.

Chương 22

Lan Anh đứng yên bên phiến đá thật cao . Cô tần ngần nhìn Thiên Giang , nửa muốn đến ngồi bên anh, nửa ngại ngừng phân vân. Thiên Giang ngồi trên phiến đá gần đó, anh không thấy Lan Anh cứ đắm chiêu nhìn sóng biển, tay thờ ơ ngắt những cánh hoa thả trôi theo bọt nước.

Lan Anh bước nhẹ đi về phía Thiên Giang, cô thu hết tinh thần nhìn anh chăm chăm. Có lẽ cảm nhận được cái nhìn của cô, anh bỗng quay lại. Thấy cô, anh quay mặt nơi khác, như không muốn bị quấy rầy.

Lan Anh cúi mặt đứng yên. Thái độ xua đuổi của anh làm cô thấy tủi thân muốn khóc. Cô muốn quay về khách sạn, ở một mình trong phòng với nỗi buồn. Nhưng không hiểu sao hai chân không muốn bước, và cô cứ đứng yên thật lâu.

Hôm qua Hòa Minh rủ cô đi chơi với nhóm bạn Nguyễn Hưng, Lan Anh đã từ chối quyết liệt . Cô biết chắc sẽ gặp Thiên Giang và biết cả anh sẽ cư xử với cô ra sao. Điều đó làm cô thấy sợ hãi.

Cả một buổi tối, Hòa Minh thuyết phục, giận hờn. Lan Anh hiểu bà chị muốn hàn gắn cho cô Nhưng cô biết tính Thiên Giang hơn, một khi anh đã quyết định chia tay thì khóc lóc năn nỉ chỉ là vô ích. Cô đã từ chối, Hòa Minh đã kiên nhẫn hơn cô, thế là Lan Anh bị xiêu lòng.

Biết trước là sẽ bị lạnh nhạt, nhưng bây giờ đối diện với nó, cô vẫn thấy tủi thân. Nhớ lại những gì đã hứa với Hòa Minh, cô ngẩng đầu lên, thu hết can đảm đến gần Thiên Giang.

Anh nhìn cô, khẽ nhướn mắt như muốn hỏi chuyện gì. nhưng nhìn vẻ mặt khổ sở im lặng của cô, anh bình thản:

- Sao Lan Anh không ra ngoài chơi, ở đây vắng vẻ có gì để em vui đâu.

Lan Anh lí nhí:

- Chị Minh em bảo em đến đây.

- Vậy à.

Thiên Giang bật khẽ lên, anh khẽ nhún vai như muốn nói “thì ra là vậy”.

Lan Anh ngược nhìn mặt Thiên Giang, thấy vẻ lạnh lùng của anh, cô lúng túng:

- Anh Giang, em muốn nói chuyện với anh được không?

Giọng anh hơi chế giễu:

- Bộ anh là nhân vật quan trọng lắm hay sao mà không nói chuyện được?

Lan Anh cắn môi:

- Anh đừng đùa, em nói thật.

Thiên Giang quay lại, mỉm cười, nhìn cái cười bình thản của anh, cô thấy bạo dạn hơn. Cô mân mê chiếc khăn trong tay:

- Anh giận em lắm phải không... ý em muốn nói là... anh ghét em, đúng không anh Giang.

- Tại sao lại ghét em?

- Vì...

Lan Anh im bặt. Tự nhiên đâm ra cô chẳng biết nói gì.

Thiên Giang nhắc lại:

- Tại sao anh ghét em?

- Anh biết rồi mà. Đừng bắt em phải nói.

Thiên Giang lắc đầu:

- Anh không biết gì hết, đúng hơn là không hiểu em muốn nói gì.

Lan Anh bậm môi, cô nói như lặp lời điều Hòa Minh đã nói:

- Nếu bây giờ anh và em trở lại như xưa, anh có nghĩ gì không?

Thiên Giang lạnh lùng:

- Chuyện đó anh đã quên lâu rồi, anh từ chối.

Lan Anh chết lặng nhìn anh, cô không biết nói gì hơn là nhìn bất động phiến đá trước mặt. Rồi cô nói như muốn khóc.

- Có nằm mơ em cũng không nghĩ anh cứng rắn như vậy. Vậy mà chị Minh nói với em anh rất bao dung.

Thiên Giang tò mò:

- Hòa Minh còn nói gì nữa không?

- Chị ấy bảo không tin anh đã... đã...

- Đã thế nào?

Lan Anh nói nhỏ:

- Chị Minh không tin anh đã quên em.

Thiên Giang nhún vai:

- Tóm lại, Hòa Minh bảo em làm gì em làm thế ấy, em yêu bằng trái tim của chị em, em đến với anh bằng ý muốn của chị em, đúng không? Có cần phải nhờ người khác yêu giùm mình như vậy không em?

Cặp mắt anh nheo lại, rắn đanh và lạnh lùng:

- Em không cần phải nói nhiều, cả anh cũng vậy, anh hy vọng đây là lần cuối cùng anh bị quấy rầy. Chào em.

Thiên Giang hơi ngẩng mặt lên, một cái nhìn ngạo mạn trong cái nhìn khi anh ngẩng vẻ mặt xấu hổ đỏ bừng của cô. Rồi anh quay đi, dừng dưng ngắm những con sóng ngoài biển.

Lan Anh hiểu mình phải làm gì. Nhưng cô xấu hổ đến không dám đứng dậy, cô chống cằm nhìn xuống, đỏ bừng đến tận chân tóc.

Hai người ngồi im thật lâu... chiều bắt đầu chìm dần vào bóng tối. Lan Anh

gượng đứng dậy:

- Em về.

- Xin lỗi, anh không thể đưa em về.

Lan Anh bỗng ngẩng mặt lên, khách sáo:

- Không sao, cảm ơn anh.

Thiên Giang quay mặt lại nhìn Lan Anh như phát hiện con người mới của cô. Rồi anh quay mặt nhìn ra biển. Lan Anh không thấy được gì trên khuôn mặt anh ngoài bóng tối bao phủ.

Cô lặng lẽ bước xuống những phiến đá, cảm thấy những bước chân của mình đang hụt hẫng như tâm hồn đang lạnh giá chơi vơi.

Lan Anh đi về khách sạn. Hòa Minh đi chơi vẫn chưa về. Cô không bật đèn và đứng trong bóng tối, bên cửa sổ, buồn bã nhìn xuống đường.

Buổi tối, Hòa Minh về phòng, thấy Lan Anh nằm vùi mặt trong gối, mắt nhắm như đang ngủ. Hòa Minh lay nhẹ tay Lan Anh:

- Dậy, dậy đi Lan Anh, đi ăn tối với chị.

- Em không ăn đâu, em buồn ngủ lắm.

- Nhưng em đã ăn gì đâu, khuya nay đói thì sao.

Lan Anh trở mình, quay mặt vào tường:

- Em mệt quá, chị để cho em ngủ đi.

Cô nghe tiếng Hòa Minh đứng dậy làm gì đó, lát sau có những tiếng chân ngoài hành lang. Nguyễn Hưng ngạc nhiên:

- Lan Anh đâu, sao em không bảo Lan Anh đi với ?

- Nó bảo muốn ngủ, để em mua bánh mì về cho nó, anh Giang đâu anh?

- Ở phòng, nó nói mệt không muốn đi.

Hòa Minh im lặng, Lan Anh hình dung vẻ mặt buồn buồn của chị mình, cô muốn ngồi dậy, thay đồ và đi chơi vui vẻ với Hòa Minh. Nhưng cô buồn đến ỉu rĩ cả người và cứ nằm yên nhắm mắt.

Chưa bao giờ Lan Anh đau khổ đến như vậy, đến mức không thiết gì trên đời nữa. Có lẽ bây giờ, khi không còn vương bận về Hòa Minh, cô mới thấm thía hết nỗi buồn của mình.

Nhưng... lẽ nào Thiên Giang quên cô nhanh chóng như vậy. Lan Anh không tin. Chẳng lẽ anh không thấy khổ sở như cô.

Lan Anh ngồi dậy chải tóc, cô thu hết cam đảm bước đến phòng Giang.

Trong phòng bật đèn sáng, Thiên Giang đứng bên cửa sổ nhìn xuống đường.

Nghe tiếng cửa đẩy nhẹ, anh quay lại. Nhường mắt ngạc nhiên khi thấy cô.

Hông đợi mời, Lan Anh đến đứng bên ghế, tay mân mê mép viền, cô nói bằng tất cả sự cố gắng:

- Em nghĩ là... lúc chiều em chưa nói hết với anh những ý nghĩ của em, cho nên...

Thiên Giang đứng yên nhìn cô như không có ý kiến.

- Cho nên em muốn anh chịu khó nghe em nói hết, rồi sau đó anh quyết định sao em cũng chịu, chứ như thế này, em thấy...

Thiên Giang ngắt lời:

- Anh thấy mình nên kiếm một cái gì đó ăn, anh đói lắm.

Lan Anh bậm môi đứng im. Rồi kêu lên:

- Em không muốn ăn và em cũng không chịu nổi thái độ né tránh của anh.

Anh cười thân thiện:

- Đừng ghán ghép cho anh nhiều quá Lan Anh ạ, anh không nghĩ và cũng không có ý đồ nào đối với em hết, hoàn toàn không?

- Vậy anh rủ em đi ăn là sao?

Thiên Giang giễu cợt:

- Đơn giản chỉ vì anh thấy đói.

Lan Anh tự ái đến phát khóc. Cô quay mặt chỗ khác:

- Vậy thì anh đi một mình đi, em xin lỗi đã làm phiền.

Nói xong cô đi ra ngoài không nhớ cả chuyện khép cửa lại, cũng không thấy phản ứng của anh. Cô về phòng với tâm trạng giận buồn lẫn lộn. Cô khổ sở hơn cả khi chưa đến phòng anh. Khi Hòa Minh về phòng, Lan Anh đã thay áo và định lên giường. Hòa Minh nhìn cô lạ lùng:

- Chị nhớ lúc này em ngủ mà.

- Nóng quá em không ngủ được, em mới tắm xong thì chị về.

- Phòng này có máy lạnh mà em bảo nóng.

Thấy Lan Anh im lặng, Hòa Minh buồn buồn:

- Em buồn nên không ngủ được phải không? Chắc là chị sẽ nói chuyện với anh Giang, chị không đồng ý cách xử sự như vậy.

Lan Anh cười khê:

- Thật ra anh Giang đâu có làm gì quá đáng. Trách người ta sao được chị Minh. Chị lúc nào cũng đổ lỗi cho người khác thôi.

Hòa Minh thở dài:

- Ủ, chắc vậy, tại chị nóng ruột quá.

Cô nhìn Lan Anh, Lan Anh đứng bên cửa sổ, tay vịn chân song. Trong chiếc áo ngủ trắng, nhìn Lan Anh có vẻ yếu đuối, mảnh mai và xa vắng. một vẻ đẹp hư hư thực thực như những truyện liêu trai (he... he... nói thẳng là ghost cho nó xong còn liêu trai mới cả chí dзі). Lan Anh lúc nào cũng vậy, ít chịu bộc lộ hết tình cảm của mình. Vẻ vừa gần vừa xa lạ ấy làm Hòa Minh thấy khổ tâm. Ngày xưa cô luôn xem Lan Anh là con bé hiền và ngốc nghếch. Giờ thì khác. Khi phát hiện ra đằng sau vẻ nhu mì là tình cảm kín đáo phức tạp. Hòa Minh chẳng biết làm sao để cô vui.

Lan Anh chợt quay lại:

- Sáng mai em về trước nha.

- Em về thì chị cũng về, ở lại đây có gì vui?

- Nêu chị về theo thì em ở lại, chị làm vậy em thấy tội anh Hưng quá. Rồi ảnh hưởng đến mấy người kia nữa, em không muốn vậy.

Hòa Minh định nói. Nhưng cô che miệng ngáp:

- Em buồn ngủ lắm. Chị đừng bắt em phải thuyết phục mà. Vậy nha.

Hòa Minh lặng lẽ gật đầu.

Buổi sáng Lan Anh dậy thật sớm. Hòa Minh vẫn còn chưa thức. Cô xếp vội mấy bộ đồ vào giỏ, khép nhẹ cửa, rồi nhẹ nhàng xuống cầu thang.

Trời chưa sáng lắm, Lan Anh khoát giỏ lên vai và đi ra cổng. Cô tưởng chỉ có mình là người ra đường sớm nhất. Vậy mà Thiên Giang lại còn dậy sớm hơn cô, cô gặp anh ở thềm. Thiên Giang có vẻ ngạc nhiên khi thấy cô:

- Lan Anh đi đâu vậy?

- Em đi về.

Thiên Giang thoáng im lặng, cuối cùng anh nhìn cô:

- Để anh đưa một đoạn.

Cô vội từ chối:

- Thôi em không muốn phiền anh đâu.

- Không có gì phiền hết, sáng nay anh đang không biết làm gì đây.

Lan Anh cúi mặt nhìn xuống chân. Cô rất muốn nói “sao anh không đưa em về thành phố, về một mình em thấy cô đơn quá”. Nhưng cô không đủ can đảm, vì biết chắc Thiên Giang sẽ từ chối. Cô hiểu anh không muốn có những lúc ở riêng bên cô. Và tất cả những gì anh làm bây giờ chỉ đơn giản vì tính anh lịch sự... chỉ có vậy mà thôi, cô hiểu điều đó lắm (trùi thế mà cứ nhớ nhung mãi. Bye đi là được rồi. mệt quá).

Cô bỗng ngược nhìn anh:

- Anh đưa em ra biển đi, lát nữa trời sáng hẳn em mới về.

Thiên Giang chỉ gật đầu chứ không nói, anh đỡ chiếc giỏ trên tay cô, khoát lên vai. Im lặng đi bên cô.

Bãi biển hãy còn vắng, chỉ lác đác vài người thích tắm sớm. Lan Anh và Thiên Giang đi chậm chậm, nhìn mông lung ra xa. Cô chờ anh nói một điều gì đó, vớ vẩn cũng được. Nhưng Thiên Giang hình như không thích nói gì cả.

Chẳng lẽ giữa cô và anh không có gì để nói. Nghìn lần cô không tin điều đó.

Lan Anh khẽ thở dài, cô ngẩng lên nhìn anh:

- Em nhớ có lần em đi diễn ở tỉnh, khuya em về khách sạn và gặp anh, anh biết cảm giác của em lúc đó ra sao không, như chiêm bao vậy?

Thiên Giang cười hờ hững, mắt ngó ra xa.

- Anh còn nhớ lúc đó không, anh Giang?

- Nhớ.

- Không hiểu sao lần đó về em cứ nhớ nhớ anh, mặc dù lúc đó chưa có gì cụ thể. Sau này em mới hiểu, em... yêu anh từ lần gặp đó.

Thiên Giang nhìn cô, như muốn biết cô nghĩ gì.

Lan Anh khẽ cắn môi:

- Và từ đó đến giờ, không lúc nào em không nghĩ đến anh, em biết là sau này cũng vậy.

- Cảm ơn em.

- Em không cần anh cảm ơn em, em...

Đôi mắt Thiên Giang vẫn nhìn xa xăm:

- Vậy em cần gì?

Lan Anh chớp mắt, cố nén giọt nước mắt sắp tràn ra mi:

- Em muốn biết anh đang nghĩ gì về em?

Thiên Giang mỉm cười:

- Em là một cô gái đẹp, tốt bụng, giàu tình thương.

Lan Anh khóc thật sự:

- Anh đừng nói chung chung như vậy. Em biết anh không nghĩ đơn thuần bao nhiêu đó.

Thiên Giang nhún vai:

- Rất tiếc anh không nghĩ điều gì khác được. Em không thấy tất cả bạn bè em đều bảo em đẹp và dịu dàng đó sao.

- Nhưng anh đâu phải chỉ đơn thuần là bạn em, chúng mình đã là người yêu kia mà.

Anh quay mặt đi:

- Đó là chuyện lúc trước, nó đã xa rồi. Có muốn bắt đầu lại cũng không được. Anh rất tiếc Lan Anh ạ.

- Chẳng lẽ chỉ vì một lỗi nhỏ của em, anh có thể cắt đứt dễ dàng vậy.

- Không phải là lỗi. Mẫu người như em không gây lỗi làm gì cả, vì em rất hoàn mỹ.

- Đừng mỉa mai em.

- Anh không mỉa, vì lúc nào anh cũng quý mến em.

Lan Anh cúi đầu, giờ thì cô không biết phải nói gì, phải thuyết phục thế nào.

Khi cô hiểu Thiên Giang thuộc loại người cứng rắn thì muộn rồi.

Vậy mà cô vẫn chưa chịu thua, vẫn cứ muốn thuyết phục, bất chấp tự ái và không còn rụt rè. Cô vẫn không hiểu tại sao mình như vậy.

Cô nói nhỏ:

- Trừ phi anh là đá, còn thì chỉ cần anh nghĩ một chút, anh sẽ thông cảm được nỗi khổ của em.

Thiên Giang quay lại:

- Ngày trước em yêu cầu anh trả tự do cho em vì muốn tìm thanh thân. Anh đã chiều ý em. Bây giờ em vẫn thấy khổ. Anh thật không hiểu em muốn gì.

Lan Anh quệt nước mắt trên mặt:

- Vậy anh nghĩ khi dứt khoát với anh rồi em sung sướng sao.

Thiên Giang lẳng lẳng gật đầu. Lan Anh hít mũi, cố giữ cho giọng đừng run:

- Thật ra lúc đó em có thanh thân. Nhưng bảo vui thì không cách gì em vui được, lúc nào em cũng buồn vì em... nhớ anh, em nghĩ suốt đời em sẽ sống một mình, vì em không thể thương ai được.

- Đừng nghĩ quần vậy Lan Anh, anh không phải là người duy nhất xứng đáng với em đâu. Chỉ cần em đồng ý, sẽ có nhiều người đến với em.

Lan Anh nhìn anh chăm chăm:

- Anh muốn khuyên em gì vậy?

Thiên Giang đứng lại, điềm tĩnh nhìn vào mắt cô:

- Em quên anh đi, và tìm cho mình hạnh phúc khác, anh không thể giúp gì cho em được. Nói ra có vẻ tàn nhẫn. Nhưng anh nói để em hiểu và đừng ảo tưởng. Anh chỉ có thể xem em như bạn thôi.

Lan Anh kinh hãi nhìn Thiên Giang, đôi mắt anh nhìn cô thật lạnh lùng:

- Khi em đòi chia tay, anh đã cố gắng thuyết phục, năn nỉ. Anh dẹp tất cả tư ái của một thằng con trai để van xin, níu kéo em. Nhưng em thì quá coi thường tình cảm mà anh tôn thờ. Sau đó anh chỉ còn thấy hận. Tình yêu hết rồi, anh không muốn giả vờ đóng kịch nữa. Thông cảm cho anh.

Thật khó tin giọng nói điềm đạm và thái độ có vẻ như ân hận của anh lại là của một người đang nói chuyện chia tay. Lan Anh đứng chết lặng. Cô hiểu mình không nên nói gì nữa.

- Anh cũng không dối mình là anh đã có quan hệ với cô gái khác một ngày nào đó em sẽ hiểu.

Lan Anh chết sững nhìn Thiên Giang, bàng hoàng, kinh ngạc, rồi như không còn đủ sức chịu đựng nữa, như một con đê òa vỡ bởi làn sóng âm ỉ. Lan Anh nấc lên một tiếng, cô bụm miệng, lắc mạnh đầu:

- Cám ơn anh đã nói thật, vĩnh biệt. (ôi thế là hít rùi. Bye bye anh nhé)

Lan Anh quay người đi thật nha, nhưng Thiên Giang đã giữ tay cô lại (hồng phải bye rùi sao mà còn định dẽ con nhà người ta nữa dzì):

- Khoan, anh còn điều này muốn nói.

- Không, không, giờ thì em hiểu rồi, anh đừng giải thích gì hết, em xin lỗi đã quấy rầy anh, chúc anh hạnh phúc (sure, hông có em đảm bảo hạnh phúc tuyệt vời). Vĩnh biệt.

Cô cầm chiếc giỏ trên tay anh, khoác lên vai và đi như bỏ chạy... những bước chân khấp khểnh, cuống cuống và hụt hẫng trong cảm giác trốn chạy. Cô về nhà lúc trưa, và đóng cửa phòng ngồi một mình trong đó. Nỗi buồn đâu biến thành suối nước mắt.

Có tiếng chuông reo, Lan Anh thất thểu bước xuống phòng khách, cô hờ hững bước xuống phòng khách:

- Alo.

- Lan Anh phải không?

- Anh Hùng hả?
  - Đúng rồi. Mấy hôm nay cô đi đâu vậy? Tôi gọi điện mấy lần không gặp.
  - Em có việc. Chuyện gì vậy anh Hùng?
  - Dưới Minh Hải mời đoàn mình về diễn, xa quá, cô có đi không?
  - Sao lại không? Bao giờ?
  - Sáng mai, chuẩn bị xong hết mấy hôm nay rồi, chỉ còn thiếu tiết mục của cô thôi.
  - Được rồi, sáng mai bảy giờ em qua Có Mai Hương ở đó không anh Hùng?
- Bên kia im lặng một lát. Rồi tiếng Mai Hương liền thoảng:
- Sao mi, xa quá có đi nổi không, tiểu thư?
  - Mi có đi không Hương?
  - Mi muốn ta đi không?
  - Muốn, rất muốn mi ạ, đi nha.
  - Có chuyện gì không?
  - Đâu có.
  - Sao giọng của mi... hình như mi mới khóc xong phải không?
  - Tầm bậy, bai nha.

Lan Anh gác máy, đứng gục đầu bên bàn, cô không nhớ mình đã đứng bao lâu. Khi cô ngẩng lên, vô tình thấy bóng mình trong gương. một gương mặt tả tơi, tóc rối bời, và ruy băng lệch lạc, vừa xoa mặt vừa đi lên phòng cô không muốn thấy mình nhàu nát như vậy. Dù là nổi khổ có nhận nhím, cô cũng phải vươn lên. Ít ra là giữ chỉ một mình mình biết.

Chương 23

Lan Anh và Mai Hương đứng bên hành lang của khách sạn, nhìn xuống đường. Mới hơn mười giờ mà đường phố đã vắng ngắt, tĩnh lặng như đã thật khuya. Mai Hương chép miệng:

- Ở đây buồn quá. Tao nhớ thành phố quá.

Lan Anh không trả lời. Cô đang nhớ đến một lần đi diễn ở Mỹ Thọ Cô bắt gặp Thiên Giang ở khách sạn. Lúc đó thật là thú vị, đầy ắp những ý nghĩ mộng mơ... còn sau đó. Cô nhớ những gì anh nói khi đứng trên bãi biển, khẽ nhắm mắt như muốn quên. Nhưng không cách gì cô quên cho được. "Anh đã có quan hệ với cô gái khác, sau này em sẽ hiểu." Có lẽ suốt đời cô không quên được ấn tượng nặng nề khi nghe anh nói vậy.

Cô dựa đầu vào cột, đôi mắt buồn rầu nhìn mông lung ra xa Cô không thấy này giờ Mai Hương nhìn mình chăm chăm.

- Lan Anh.

Cô quay lại:

- Gì mi.

- Làm gì như mất hồn vậy. Có chuyện gì vậy? Nói nhanh.

Thấy Lan Anh im lặng, cô nhăn mặt:

- Hôm qua nay mi lạ lắm, ta biết chắc chắn mi buồn. Chờ sốt cả ruột vẫn không thấy mi mở miệng. Lần này mà bắt ta năn nỉ mới chịu nói là ta đập chết liền.

Lan Anh vẫn nhìn đâu đâu, giọng cô mệt mỏi:

- Ta có nói là giấu mi đâu.

- Vậy thì nói đi.

- Thật ra ta cũng không biết phải bắt đầu từ đâu. Vì chuyện này xảy ra hai năm nay rồi. Có điều bây giờ...

Mai Hương ngắt lời:

- Chuyện anh Giang phải không?

Nhắc tới Thiên Giang, Mai Hương nổi nóng:

- Anh Giang làm sao nữa, ảnh mà theo năn nỉ mi nữa là vô cùng đại dột. Ta mà có người yêu như mi là ta kiếm người khác yêu rồi. Hy sinh đại dột, không đúng chỗ, vậy mà nói không nghe.

Lan Anh mím môi:

- Mi không cần bày vẽ thì anh Giang cũng làm vậy rồi, ảnh yêu người khác rồi mi ạ.

- Gì? Gì?

Mai Hương mở lớn mắt, mồm cũng tròn xoe:

- Yêu người khác rồi hả? Kỳ vậy, trời đất ơi không thể chấp nhận được.

Lan Anh cau mày:

- Mi vừa bảo muốn ảnh có người yêu khác mà.

Mai Hương chép miệng:

- Tại giận mi nên nói vậy thôi. Bộ điên sao mà nói vậy. Ta chỉ muốn ảnh yêu một mình mi thôi.

- Xét cho cùng, cũng không trách anh Giang được, lỗi tại ta.

- Dĩ nhiên tất cả lỗi là ở mi, cũng không trách anh Giang được. Nhưng ta không muốn thấy mi buồn. Ảnh yêu người khác vội quá, mới có hai năm... nhưng sao mi biết.

- Ảnh nói với ta.

Mai Hương ngẩn ngơ:

- Kỳ vậy, sao lại nói với mi Muốn trả thù hả.

Lan Anh lắc đầu:

- Không phải trả thù mà là muốn cắt đứt.

- Không hiểu gì hết.

- Mi có biết ta vừa làm chuyện đại dột gì không Hương?

- Nếu biết ta đã cản mi rồi.

- Ta gặp anh Giang, gần như năn nỉ ảnh trở lại với ta Ban đầu ảnh từ chối nhưng không nói lý do Ta cứ theo thuyết phục. Mi biết đó, tính ta có phải như vậy đâu. Vậy mà ta đã kiên nhẫn đến cùng. Cuối cùng ảnh mới nói.

Mai Hương tò mò:

- Mi có biết ảnh yêu ai không?

- Không biết, mà cũng không muốn biết.

- Nhỏ đó chắc phải xuất sắc lắm mới xứng với anh Giang.

Thấy Lan Anh cắn chặt môi. Mai Hương biết mình lỡ lời:

- Xin lỗi, ta nói bông lơn đó mi, nhiều khi ta nói mà không biết mình nói gì nữa.

Lan Anh cố cười:

- Bộ ta không biết tính mi sao, ở đó thanh minh. Thôi đi ngủ.

- Ủ, ngủ là vừa rồi. Mi biết anh Hùng dặn ta gì không?

- Dặn gì?

- Ảnh nói ta đừng thức khuya nói chuyện với mi, và nếu mi mệt thì một về cũng được.

Lan Anh lờm Mai Hương:

- Mi nói làm sao đó ảnh tưởng ta là cọng bún chứ gì?

- Không bún, nhưng tiểu thư.

Đợi Hương vào phòng tắm, Lan Anh tìm viên thuốc, cô uống cạn cả ly nước

mà vẫn không hay Tiếng Mai Hương phía sau làm cô giật mình:

- Mi bắt đầu uống thuốc ngủ từ lúc nào vậy. Đến mức như vậy lận sao?

Lan Anh hất tóc ra sau, giữ vẻ thản nhiên:

- Thật ra thuốc ngủ cũng có tác dụng riêng của nó đó mi. Bây giờ ta chợt phát hiện, nó giúp ta nhiều lắm.

- Nhưng uống hoài sẽ ảnh hưởng đến thần kinh.

- Không sao đâu, ta không nhu nhược đến nỗi tự hủy hoại mình. Đừng lo mi.

Mai Hương ngả người xuống giường:

- Ta không ngờ có ngày mi thế này, mọi chuyện bị đảo lộn cả.

Lan Anh ngồi bó gối, cúi đầu nhìn xuống chân, cô im lặng thật lâu. Rồi bỗng nấc lên:

- Lúc trước ta buồn. Nhưng không đến nỗi đau đớn. Vì trong thâm tâm ta nghĩ còn giữ được anh Giang, bây giờ ảnh thuộc về người khác rồi, mấy vĩnh viễn rồi, làm sao ta sống được hả mi.

Mai Hương ngồi dậy, nắm chặt tay Lan Anh:

- Đừng buồn mi.

Lan Anh khóc rung rút:

- Ta cũng không giải thích được tại sao ta thấy khổ. Trước kia ta có vậy đâu.

- Mi hiểu lý do rồi thì ráng quên đi. Từ từ rồi mi sẽ yêu người khác.

- Không được đâu, không bao giờ được, ta biết vậy mà, mà ta cũng không muốn quen với ai nữa.

- Là mi tưởng vậy thôi. Rồi mi sẽ thấy.

Lan Anh sụt sịt một lát, rồi ngùi dằn. Cô lau nước mắt mỉm cười:

- Thôi ngủ đi mi, ta vớ vẫn quá không có gì đâu.

Cô nằm xuống kéo mền lên tận cằm. Nhắm mắt chờ thuốc ngủ tác dụng. Bên cạnh cô, Mai Hương ngủ ngon lành, cô nằm lặn lộn trong bóng tối, và lại trải qua một đêm đầy những mộng mị.

Buổi sáng Lan Anh phờ phạc cả người. Nhưng vẫn cố gấn dậy trở về thành phố. Mai Hương bảo sẽ ở nhà nghỉ một tuần. Nhưng Lan Anh thì không. Cô hiểu rằng mình sẽ nhận bất cứ hợp đồng nào, miễn là đi xa thành phố. Cô muốn được lãng quên.

Cô về đến nhà thì trời đã khuya. Hòa Minh đã ngủ. Cô nhẹ nhàng tháo giày và đặt giỏ xuống bàn. Tay cô vô ý chạm phải chai nước hoa. Tiếng rờ làm Hòa Minh thức giấc, cô ngồi lên dụi mắt:

- Sao em về khuya vậy ? Đói không? Chị lấy cái gì cho ăn nghe.

- Thôi chị em vừa ăn với đoàn xong.

Hòa Minh nhìn Lan Anh chăm chăm, như bôn chôn:

- Em có biết anh Giang đang yêu ai không Lan Anh?

Không nghe Lan Anh trả lời Hòa Minh lớn tiếng:

- Ảnh yêu Mỹ Vân bạn em đó.

Lan Anh mở lớn mắt nhìn Hòa Minh. Cô ngồi phịch xuống ghế một cách vô thức. Cả ngày đi đường mệt mỏi, cô không hề muốn nghe tin này. Giá mà Hòa Minh giữ im lặng giùm cô...

Giọng cô ráo hoảnh:

- Sao chị biết?

- Hôm kia chị thấy hai người trong quán kem tình tứ lắm. Ban đầu chị không tin, nhưng sao đó họ đi ngang qua bàn chị. Mỹ Vân nói cười vui vẻ lắm.

- Họ thấy chị không?

- Không, vì bàn của chị hơi tối. Với lại họ chỉ biết có nhau chứ có nhìn đến xung quanh đâu - Hòa Minh nghiêng răng - Chị không ngờ bạn em lại tối đến vậy. Cả anh Giang nữa. Đồ đều.

Lan Anh ngẩng lên, cô nói một cách bình thường:

- Đừng trách người ta chị ạ, lỗi tại em mà.

Hòa Minh khóc tức tưởi:

- Nhưng em còn thương anh Giang, anh phải biết vậy chứ.

- Đó là sau này. Lúc bắt đầu quen Mỹ Vân anh đâu biết điều đó. Em chỉ ngạc nhiên tại sau Mỹ Vân giấu em. Tội em đang là bạn thân mà.

- Mấy đêm nay chị không ngủ được, vừa tức vừa hối hận, tại chị mà bây giờ em ra nông nỗi này.

Cô quệt nước mắt:

- Khi ba còn sống chị làm khổ ba, ba chết thì làm khổ em, sao chị toàn có lỗi với người thân của mình. Chị không biết chị là người hay quý nữa.

- Chị là chị của em, trên đời này em chị còn chị với mẹ là thật sự thương em. Em không hối hận gì cả.

Cô giờ tay nhìn đồng hồ:

- Khuya rồi, ngủ đi chị Minh, em mệt quá.

Cô đứng dậy, lặng lẽ vào phòng tắm, và khóc dưới những tia nước phun từ vòi hoa sen.

~*~

Mai Hương đã thay bộ áo cô dâu. Cô ngồi trước kiếng nhìn Lan Anh đang cài vòng hoa lên đầu cho mình. Ngắm khuôn mặt tĩnh lặng của Lan Anh trong gương, Mai Hương thở dài:

- Không lẽ không mời nhỏ Vân, tội mình đang là bạn mà, chứ để mi với nó gặp kiểu này ta không vui chút nào. Và anh Giang nữa, chẳng lẽ làm ngo không mời.

- Có sao đâu mi, coi như không có gì đi.

- Nhưng mi thì sao?

Lan Anh đang cài chiếc kẹp giữ vòng hoa, cô chợt ngừng tay suy nghĩ, rồi lắc đầu:

- Mỹ Vân nghĩ ta không biết gì hết. Ta sẽ xem như không có gì xảy ra, vẫn

là bạn bình thường. Mi cũng xem như không biết gì hết, được không?

Mai Hương lại thở dài:

- Bọn mình càng ngày càng xa cách như keo rã, mi có thấy vậy không, nhiều lúc ta muốn mình tự lại ăn quà như xưa. Nhưng khó mà hợp đủ mặt, tại mình hay tại hoàn cảnh nhỉ.

Lan Anh chưa kịp trả lời, cửa phòng chợt bật mở. Rồi một người xuất hiện ở cửa, cả Lan Anh và Mai Hương đều sững sờ kêu lên:

- Ánh Hoa.

Ba cô gái ứa vào nhau, ôm nhau, đùn đẩy và nói líu lo, mừng như điên, đến nỗi không hiểu mình đang nói gì.

- Trời ơi, mi về thật hả, ta chỉ nghĩ là gọi thiệp cho mi biết thôi ai ngờ. Mi thật đó hả, ta có nằm mơ không.

- Ta nhớ tụi mi muốn chết, định cuối năm mới về. Nhưng nhận thiệp của mi ta chờ không nổi, bay về luôn.

- Anh Thiệp có về không?

- Không ta về một mình. Ôi, sao mi ôm vậy Lan Anh?

- Ta xấu lắm hả mi?

- Không xấu, nhưng nhìn mi xanh quá. Lúc trước mi có vậy đâu. Chùng nào mi đám cưới anh Giang đâu rồi?

Mai Hương hỏi lờ:

- Mi có đến nhà nhỏ Vân và nhỏ Thủy chưa?

- Chưa, ta mới về chiều qua mà.

- Chờ chút đi, tụi nó tới bây giờ nè.

"Khỏi chờ" - Tiếng của Thủy Hà làm ba cô nhìn ra. Thủy Hà tươi tắn trong chiếc đầm màu đỏ. Bên cạnh là Mỹ Vân có vẻ u sầu trong bộ veston màu xám.

Ánh Hoa nhào tới ôm cứng Mỹ Vân và Thủy Hà, cô đặt lên vai Mỹ Vân:

- Ta nhớ tụi mi muốn chết được

Thủy Hà cũng nhảy cẫng lên mừng rồi rít. Mỹ Vân có vẻ trầm tĩnh hơn. Cô đưa mắt nhìn mọi người. Khi gặp cái nhìn của Lan Anh, mắt cô như hơi sụp xuống, chớp chớp. Cô muốn tự nhiên với Lan Anh, nhưng rõ là không làm nổi việc đó.

Lan Anh cũng vậy, cô cũng muốn nói chuyện thật bình thường. Nhưng cũng không đủ bản lĩnh đóng kịch cô đành ngồi yên nhìn mọi người.

Mai Hương nhìn thoáng qua hai người. Cô liếc thoáng như không thấy vẻ ngượng ngập của cả hai.

- Làm gì nhìn mi như bà cụ vậy Vân. Đám cưới ta mà mi ăn mặc như một thiếu phụ u sầu, cười lên giùm ta coi. Làm gì lúc này mi thay đổi dữ vậy.

Mỹ Vân băn khoăn:

- Bộ nhìn ta có vẻ bệnh hoạn lắm hả mi?

- Không phải, nhưng mi có vẻ cứng hơn lúc trước.

- Ồ, chắc tại ta già rồi.

- Xì, nói chuyện như bà cụ ấy.

Cô nhìn đồng hồ, bắn khoăn:

- Sao tới giờ đàn ông chưa qua?

Ánh Hoa khôi hài:

- Có khi nào đến giờ cuối, chú rể sợ quá bỏ trốn không nhỉ?

Các cô cười rần lên. Thủy Hà lườm Ánh Hoa:

- Đồ quỷ ăn với nói.

Cô nghĩ nghĩ một lát, rồi cười khúc khích:

- Hay là tôi qua chú rể suy nghĩ rồi đổi ý, không muốn lấy vợ nữa.

Ánh Hoa đồ theo:

- Nhất là bà vợ dữ như bà chằn. Về thôi tui mi ơi, chú rể bỏ trốn rồi.

Mai Hương dậm chân:

- Mấy con khi, đám cưới mà ăn nói vậy đó hả, muốn ta cắt mỏ không?

Nhà ngoài chợt ồn hân lên:

- Chú rể tới rồi kìa.

- Cô dâu đâu rồi, ra đi.

Mặt Mai Hương chợt đỏ bừng lên cô đưa tay chận ngực:

- Ta run quá.

Thủy Hà cười hắc hắc:

- Ta thấy đói quá.

Mai Hương đang hồi hộp nên không để ý trả đũa Thủy Hà. Cô cứ đứng sững như không biết làm gì. Ánh Hoa đẩy cô tới trước:

- Đi ra mi, bộ tới phiên mi định trốn hả.

Cả bọn lao xao đi ra ngoài. Vô tình Mỹ Vân đi cạnh Lan Anh. Cô hỏi nhỏ:

- Sao lúc này mi ôm vậy Lan Anh.

- Tại ta đi nhiều quá, toàn là lưu diễn ở tỉnh. Ta mới đi Minh Hải về đó.

- Đi chi xa vậy mi?

Lan Anh sợ Mỹ Vân đoán được tâm trạng mình, cô vội bào chữa:

- Tại anh Hùng nói quá, từ chối e không tiện.

- Đám cưới xong anh Hùng đi diễn vậy bất tiện quá.

- Có sao đâu mi, nhỏ Hương đi theo chơi.

Câu chuyện bị gián đoạn khi mọi người lên xe. Không thể tránh được Lan Anh đành ngồi bên Mỹ Vân. Cô không còn tâm trí nào tham gia cuộc vui, chỉ có nỗi sợ thất cả ruột gan, cô hiểu mình sẽ không đủ sức chịu đựng khi nhìn Thiên Giang bên Mỹ Vân. Mọi người sẽ nhìn cô ra sau đây.

Cô gặp Thiên Giang ở hành lang, trên lối vào phòng lớn của nhà hàng. Tim cô như thất lại và mặt tái nhợt đi. Cô cố không nhìn anh, cả Thiên Giang cũng nhìn nơi khác như không thấy cô Anh cũng không đến với Mỹ Vân, và

Mỹ Vân vẫn mãi nói chuyện như không hề biết có Thiên Giang. Lan Anh hiểu hai người muốn tránh cho cô cảm giác bề bàng. Ý nghĩ đó làm cô muốn khóc.

Lan Anh ngồi đối diện với Mỹ Vân. Thỉnh thoảng ánh mắt của hai người gặp nhau. Nhìn vẻ mặt của Mỹ Vân, Lan Anh hiểu rằng cô không còn giấu giếm được nữa, và cô đang xấu hổ với Lan Anh.

"Nhưng cả anh Giang, cả nhỏ Vân đều đâu có lỗi gì, lỗi bắt đầu từ mình kia mà". Lan Anh nghĩ thầm. Cố trấn áp những ý nghĩ lộn xộn trong đầu.

Khi cô ngẩng lên, Mỹ Vân đang buông rơi đĩa xuống bàn. Cô bầu chặt cạnh bàn, mặt nhăn lại như đang trong một cơn đau ghê gớm. Mọi người nhìn sững cô, chưa hiểu chuyện gì. Mỹ Vân giờ tay ôm đầu rên rỉ.

Ánh Hoa lo lắng:

- Mi làm sao vậy Vân?

Không nghe Mỹ Vân trả lời, Ánh Hoa đứng dậy ngó quanh:

- Có lẽ phải đưa nó về nhà, hay vô bệnh viện gì đó. Sao tự nhiên nó kỳ vậy mi?

Lan Anh ngơ ngẩn lắc đầu:

- Ta đâu có biết.

Cô đứng dậy định qua đỡ Mỹ Vân thì đã thấy Thủy Hà và Thiên Giang đi đến. Anh lấy trong túi áo viên thuốc đưa vào miệng Mỹ Vân giọng như dỗ dành:

- Em cố mở mắt, uống thuốc đi.

Mỹ Vân làm theo một cách ngoan ngoãn. Cô đứng dậy, cười như xin lỗi mọi người:

- Ta đi ra đây chút nhạ Tụi mi đừng chờ ta không có sao đâu.

Lan Anh nhìn Thiên Giang dìu Mỹ Vân ra ngoài, cô cắn môi ngó theo, không thấy Ánh Hoa đang nhìn mình chăm chú.

...

- Chuyện lúc nãy là sao mĩ Mi giải thích đi.

Ánh Hoa hỏi khi cả hai rời nhà hàn đi bộ trên vỉa hè.

Lan Anh buồn buồn:

- Ta cũng không biết giải thích ra sao, mi thấy rồi đó.

- Thì thấy nên ta mới hỏi. Kỳ cục vậy. Vậy mà tụi mi giấu ta.

- Ta thấy nói ra cũng không hay gì.

Ánh Hoa phản nộ:

- Nhỏ Vân là bạn tụi mình, nó cũng thừa biết anh Giang yêu, vậy mà nó làm như vậy. Còn anh Giang nữa, bỏ hết người sao đi chọn bạn của người yêu mình. Thật là vô liêm sỉ, không chấp nhận được.

Lan Anh ngơ ngàng nhìn Ánh Hoa, không ngờ cô phản ứng mạnh mẽ như vậy. Ánh Hoa vẫn tức giận:

- Vậy mà trước đây ta nghĩ anh Giang tốt đẹp lắm, cao thượng lắm. Hừm... một lỗi trả thù hèn hạ.

- Đừng nói vậy mi, thật ra hai người đó đều không có lỗi, tình yêu mà, làm sao cản được. Đúng không. Ta với anh Giang chia tay thì Mỹ Vân có quyền yêu anh chứ.

Ánh Hoa nhìn nhìn Lan Anh:

- Nghe mi nói đơn giản quá. Bộ mi không buồn hả?

- Buồn chứ mi, ta đâu phải là đá.

Cô nhìn đồng hồ, đứng lại:

- Bây giờ ta đến đài truyền hình, mi có đi với ta không?

Ánh Hoa gật đầu:

- Đi chứ. Lâu rồi không nghe mi hát. Xem lúc này mi diễn ra sao.

...

Lan Anh bước ra sân khấu. Tôi nay cô có cảm tưởng nếu không được hát, có lẽ cô sẽ phải khóc.

"Tình yêu như mật ngọt, mật ngọt trên môi. Tình yêu như mật đắng, mật đắng trong đời. Tình yêu như biển, biển rộng hai vai. Tình yêu như biển, biển hẹp tay người, biển hẹp tay người lạc lối..."

Ánh Hoa đứng nhìn lên sân khấu. Cô khẽ lắc đầu thờ dài, cô nhìn Lan Anh không chớp mắt, Lan Anh vẫn hát như quên hết xung quanh.

"Làm sao ru được tình vui.. à ời nỗi đau này người".

Không riêng gì Ánh Hoa, mà tất cả những người có mặt trong phòng đều thấy rõ Lan Anh hát trong tâm trạng xuất thần. Chưa có ca sĩ nào diễn tả bài hát này hay hơn cô Ánh Hoa len lén chùi nước mắt...

Ru Tình Xa Xôi

Chương 24

Tiếp theo là những chuyến lưu diễn không dứt của Lan Anh, cô đi miệt mài như muốn tránh xa thành phố. Thậm chí có lúc Hòa Minh cũng không biết cô diễn ở đâu. Quan hệ giữa cô với nhóm bạn ngày càng xa vời. Chỉ có Mai Hương là lúc nào cũng ở cạnh cô.

Trưa nay Lan Anh về nhà, buổi chiều Thủy Hà đến tìm cô:

- Mi có biết ta đợi mi về bao lâu rồi không?

- Chuyện gì vậy mi.

- Thay đồ đi với ta.

- Đi đâu.

- Tới nhà Vân.

Thấy Lan Anh ngần ngừ, Thủy Hà giục:

- Đi đi, ta sẽ nói chuyện này cho mi nghe, nếu mi từ chối sau này mi sẽ hối hận.

- Gì mà ghê vậy.

- Không đi đâu đâu, ta biết mi giận nhà Vân. Nhưng bây giờ thấy nó, bảo đảm mi sẽ thương hơn là giận.

- Nhưng chuyện gì?

- Thì đến nhà nhà Vân mới nói được.

Nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Thủy Hà. Lan Anh gật đầu:

- Thôi được, đợi ta chút nha.

Ra đường, Lan Anh nhìn Thủy Hà:

- Nhà Vân bảo mi đến ta hay tự mi đi.

- Tự ta đi, nhưng là do ý nó muốn, nó đâu biết mi về. Nó muốn gặp mi lâu rồi.

Lan Anh không hỏi nữa. Thủy Hà cũng chăm chú lái xe. Chợt cô quay lại.

- Lúc này mi nổi tiếng lắm. Mi thấy hạnh phúc không?

Lan Anh lắc đầu:

- Ta chưa bao giờ thích mình là nhân vật nổi tiếng, cái giá phải trả đắt lắm.

Thủy Hà như hiểu ý, cô gật gật đầu:

- Cuộc sống mà, được mất luôn đi đôi với nhau - Im lặng một lát, cô nói thêm - Nhưng nhà Vân thì mất tất cả mi a.

Lan Anh tò mò:

- Là sao mi?

- Rồi mi sẽ biết.

Thủy Hà đứng trước cổng nhà Mỹ Vân. Cô ra hiệu cho Lan Anh:

- Mi vô trước đi.

Trong nhà vắng vẻ, chỉ có mẹ Mỹ Vân đang lau gạch. Thấy Lan Anh bà chỉ lên phòng:

- Con lên với nó đi.

- Dạ.

Mỹ Vân đang ngồi trên giường, tay ôm chiếc gối, cô có vẻ ngạc nhiên khi thấy Lan Anh:

- Mi về hồi nào vậy?

- Ta về lúc trưa.

Cô rất muốn hỏi Mỹ Vân muốn gặp cô làm gì. Nhưng lại thôi. Tự nó sẽ nói. Mỹ Vân gầy kinh khủng, hình như vẻ buồn rầu đã làm khuôn mặt nó thay đổi đi. Lạ thật.

"Đáng lẽ nó vui vẻ mới phải, được yêu sẽ làm người ta hạnh phúc, mình thật không hiểu được". Lan Anh nghĩ thầm, cô lúng túng không biết có thái độ ra sao với Mỹ Vân.

Mỹ Vân kéo Lan Anh ngồi xuống giường, như họ vẫn thân thiết như ngày nào.

Lan Anh lặng im một lát, rồi nói khẽ:

- Thủy Hà nó rủ ta đến đây, nó sắp lên đó.

- Nếu nó không rủ, mi có đi không Lan Anh.

- Ta...

- Ta biết mi sẽ nói gì rồi. Nhưng ta trông mi về từng ngày, sợ là không còn nói kịp nữa.

Lan Anh ngớ ngàng:

- Chuyện gì vậy mi.

Mỹ Vân gắng cười thản nhiên:

- Chuyện giữa ba tụi mình mi ạ.

- Nó qua rồi mi, không có gì mi phải bận tâm hết, mình vẫn là bạn mà.

- Với ta thì... trong thời gian ngắn nữa thôi nó sẽ quạ Còn với mi và anh Giang thì nó sẽ bắt đầu trở lại.

Lan Anh lắc đầu:

- Mi nói gì ta không hiểu.

- Thật ra ta biết mi còn yêu anh Giang, cả anh ấy cũng vậy... đừng phản đối mi, để ta nói hết.

Lan Anh im lặng, cô nhìn Mỹ Vân chăm chăm. Mỹ Vân cũng nhìn lại cô:

- Mi biết chuyện ta với anh Giang lúc nào Lan Anh.

- Ta không nhớ nhưng chắc gần đây.

- Mi giận ta không?

Lan Anh noi đơn giản:

- Ta nghĩ mình không có quyền giận.
- Mi cao thượng quá. Anh Giang cũng vậy . Chỉ có mình ta là tầm thường.
- Đừng nói vậy mi.

Mỹ Vân lắc đầu. Cô nói một hơi dài:

- Mi có biết ta yêu anh Giang lúc nào không Lan Anh? Lâu rồi, từ lúc mi chưa chia tay với ảnh lận kia. Biết như vậy là kỳ. Nhưng tình cảm mà mi Đến lúc biết mi với ảnh không còn gì. Mi biết ta hy vọng đến mức nào không?

Lan Anh lúc lắc đầu không nói Mỹ Vân chống cằm tư lự:

- Ta bắt đầu tìm tới anh Giang, thổ lộ hết tình cảm của mình. Dĩ nhiên ảnh từ chối, vì ảnh còn thương mi mà. Nhưng ta nghĩ nếu kiên nhẫn mình sẽ được. Và ta cứ đến với ảnh. Có lần đang ngồi trong phòng khách nhà ảnh. Ta bỗng thấy nhức đầu kinh hồn, rồi sau đó bất tỉnh luôn.

Sau đó anh Giang đưa ta vô bệnh viện, khi ta tỉnh lại ảnh nói là tại ta suy nhược thần kinh, ban đầu ta tin một cách vô tư lắm. Vả lại lúc đó anh Giang đối thái độ với ta đến kỳ lạ, ảnh bảo cũng yêu ta và sẵn sàng, chiều chuộng ta một cách hoàn toàn. Trong đời mình, chưa khi nào ta được hạnh phúc như vậy cả. Và ta cứ sung sướng nếu ta không phát hiện ra một chuyện.

- Chuyện gì mi - Lan Anh hồi hộp nhìn Mỹ Vân.

- Lần đó đang đi trên đường thì ta lại nhức đầu, đau quá chịu không nổi ta mới vào bệnh viện, bác sĩ bảo ta bị một khối u trong não... Dĩ nhiên ông ấy không nói, nhưng về nhà tìm tài liệu đó, ta cũng biết mình không sống được. Lan Anh sống người nhìn Mỹ Vân, kinh hoàng kêu lên một tiếng nhỏ, cổ họng cô tắt nghén.

- Đến lúc đó ta mới phán đoán và chợt hiểu. Anh Giang biết ta bạc mệnh nên tội nghiệp tôi. Làm gì có thể yêu nhanh vậy, đúng không mi.

Thấy Lan Anh lắc đầu, Mỹ Vân cười buồn:

- Cả mi cũng thương hại ta nữa sao?

- Không phải vậy, ta...

- Dù sao ta cũng cảm ơn anh Giang, ảnh đã cho ta khoảng đời cuối sung sướng. Dù biết ảnh chỉ cư xử với ta vì tình người, vì lương tâm một thầy thuốc. Ta cũng thấy đủ, miễn là ta được ở bên ảnh.

- Mi đừng nghĩ mặc cảm như vậy, nếu không yêu mi, anh Giang không sẵn sàng chiều chuộng quá đáng vậy đâu.

Mỹ Vân ngẩng mặt lên:

- Có lúc ta cũng nghĩ như mi Nhưng không phải vậy . Lần đó xem mi hát trên ti vi Anh Giang thần thờ như mất hồn. Đến nỗi quên mất ta ngồi bên cạnh. Sau đó ảnh trở lại cử chỉ ân cần với ta, ta hiểu ảnh làm vì lý trí. Tội nghiệp ảnh quá mi ạ.

Lan Anh ngồi im, lòng cô bỗng trào lên một nỗi thương xót mãnh liệt. Cô

quên cả nỗi buồn thất tình, quên cả cảm giác ghen ghen. Chỉ còn duy nhất một ý muốn làm cho Mỹ Vân thấy sung sướng. Cô nói một cách hấp tấp:

- Đúng là tội nghiệp nhưng theo cách khác. Sao mi không hiểu nếu mi không sống nữa, lúc ấy anh Giang đau khổ đến đâu. Tại vì anh thương mi.

Thấy đôi mắt tỉnh táo của Mỹ Vân, Lan Anh vội nói tiếp:

- Có một lần ta muốn trở lại với anh Giang, anh bảo đã có người yêu khác rồi. Nếu không yêu mi anh đâu có từ chối ta. Bây giờ ta mới hiểu Vân ạ. Ta không giận mi nữa.

Mỹ Vân thì thầm:

- Mi nói thật không Lan Anh?

- Thật rất thật.

Mỹ Vân bật khóc:

- Như vậy ta cũng đủ vui rồi.

Và cô khóc ngon lành. Lan Anh ngồi yên không một lời an ủi, vì cô biết đó là những giọt nước mắt sung sướng.

Mỹ Vân nói trong tiếng nấc:

- Từ lâu rồi ta muốn nói chuyện với mi, đúng hơn là xin lỗi, mình là bạn nhau mà yên lặng hoài ta cắn rứt lắm. Bây giờ thì nhẹ rồi.

- Mi bị như vậy sao không kể với bạn bè Vân?

- Thủy Hà nó biết rồi, mi thì ta không dám gặp, còn Mai Hương, miệng nói gai góc quá ta sợ nó chửi ta là đồ cướp giật.

Lan Anh lắc đầu:

- Mi nghĩ vậy không đúng đâu.

Mỹ Vân thì thầm:

- Tội mi nhớ tới chơi thường với ta nghe Lan Anh. Ta biết mình không còn bao lâu nữa. Linh tính mách bảo ta như vậy. Càng ngày những cơn đau của ta càng nhiều hơn. Ta sợ chết mà không kịp nói gì với mi.

Lan Anh chịu không nổi, cô khóc rống:

- Đừng nghĩ đại vậy mi.

Ngoài cửa có tiếng chân, rồi Thiên Giang đi vào, anh có vẻ ngạc nhiên khi thấy Lan Anh. Cô vội lau nước mắt cố mỉm cười:

- Anh Giang mới tới hả?

Mỹ Vân nhìn Thiên Giang khuôn mặt rạng rỡ hẳn lên. Nhìn đôi mắt long lanh của Mỹ Vân, Lan Anh hiểu nó yêu Thiên Giang nhiều lắm. Có lẽ còn nồng nhiệt hơn cả cô, tự nhiên Lan Anh khẽ thở dài.

Không muốn để Thiên Giang khó xử Lan Anh đứng dậy:

- Anh Giang ở chơi em về, ta về nghe Vân. Mai ta rủ Mai Hương đến chơi.

Mỹ Vân gật đầu, cô không giữ Lan Anh lại. Đối với cô những giây phút ở bên Thiên Giang thật quý giá, đến nỗi cô thà chấp nhận bị bạn giận. Mỹ Vân mang tâm trạng của một người vô vấp, khao khát hạnh phúc vì biết nó quá

ngắn ngủi.

Lan Anh đi ra ngoài, qua khe cửa cô thấy Thiên Giang ngồi bên Mỹ Vân, tay choàng qua vai nó. Mỹ Vân tựa đầu vào ngực anh yên lặng. Lan Anh không phân tích nổi những tình cảm phức tạp trong lòng mình. Bây giờ cô dựa vào tường cổ trấn tĩnh mình, rồi lặng lẽ xuống nhà tìm Thủy Hà.

Ru Tình Xa Xôi

Chương 25

Mỹ Vân bước ra phòng khách cô đứng lại kinh ngạc nhìn đám bạn đang đứng quanh ổ bánh kem ba tầng. Cô quay lại, ngỡ ngàng nhìn Thiên Giang. Anh mỉm cười:

- Em nhớ hôm nay là ngày gì không? Bạn em làm sinh nhật cho em đó. Em ra đi.

Mỹ Vân chớp mắt cảm động, cô đi ra ngoài, nụ cười rạng rỡ trên môi. Lan Anh, Mai Hương, Thủy Hà và Ánh Hoa chạy ào về phía cô:

- Chúc mi sinh nhật vui vẻ !
- Mừng sinh nhật mi nha Vân.
- Có bất ngờ không hả mi?

Mỹ Vân chớp mắt:

- Bọn mi làm ta... Ôi ta muốn khóc quá.
- Ê không được khóc nghe, phải cười lên sinh nhật mà khóc gì.

Mỹ Vân cười mà mắt ngân ngấn nước. Cô làm bộ giận:

- Tụi mi tổ chức mà không cho ta hay, bộ không sợ ta giận hả?
- Thách mi giận đó, mi giận là ta đập chết tui.

Mỹ Vân bước lại bàn ngắm nghía:

- Ổ bánh đẹp quá chừng.

Cô đọc lầm bầm:

- Mừng sinh nhật thứ 25 của Mỹ Vân. Đẹp quá tụi mi.

Mai Hương hình mũi:

- Ổ ta nghĩ nó phải đẹp hơn bánh bông lan xanh lè của mi rồi, cái này ăn mà không hồi hộp.

- Sao vậy? - Ánh Hoa thắc mắc.

- Tại đâu giống bánh của nó làm, ăn vô sợ bị điên.

Cả bọn ré lên cười, Mỹ Vân đập Mai Hương một cái:

- Con khỉ nhớ toàn chuyện xấu của ta, biết vậy lần đó không cho mi ăn.
- Dám không.

Thiên Giang đặt chiếc dao nhỏ vào tay Mỹ Vân:

- Em thôi nên rồi cắt bánh đi.

Mỹ Vân chụm môi thổi lần lượt những ngọn nến, Ánh Hoa với cô, cầu nhàu:

- Có bao nhiêu đó mà thổi mãi không xong.

Mỹ Vân lườm ánh Hoa định cãi, Thủy Hà đã lên tiếng

- Trước khi cắt bánh mình mở quà đi.

- Đúng rồi ý kiến hay.

Mai Hương chạy đến tủ lấy gói quà đặt vào tay Mỹ Vân:

- Happy birthday.

Ánh Hoa đặt gói quà của cô lên trên:

- Mai một ta đi rồi, nhìn quà mi ráng nhớ ta nghe không?

Lan Anh bước tới mỉm cười:

- Chúc mi chơi lâu với quà của ta.

Thủy Hà đặt vào tay Mỹ Vân bó hồng thật lớn nheo mắt:

- Một bông là một tuổi của mi.

Mai Hương khòì hài:

- Đếm lại coi có thiếu bông nào không mi.

Mọi người rầm lên khi thấy cái liếc sắc bén của Thủy Hà. Lan Anh đề nghị:

- Mở quà đi mi.

- Đúng rồi, đúng rồi.

- Để ta phụ gỡ giấy cho, giấy nào đẹp cho ta xin.

Mỹ Vân bật cười, lườm Mai Hương:

- Cái tạt không bỏ.

Cô thận trọng tháo từng miếng keo. Đầu tiên là quà của Lan Anh. Một con búp bê thật xinh đẹp hiện ra, mọi người mở ta mắt, chưa kịp trầm trồ thì Lan Anh đã bước tới bấm nút. Từ miệng cô búp bê thốt ra tiếng nói thánh thót:

- Chúc chị Vân sinh nhật vui vẻ.

Mỹ Vân kêu lên:

- Ôi dễ thương quá, đẹp quá, sao mi nghĩ ra hay vậy Lan Anh ?

- Thích không mi?

- Thích mê đi được, mai một đi đâu ta sẽ mang nó theo.

Lan Anh mỉm cười, cô nhấn nút lần nữa, tiếng của búp bê:

- Chúc chị Vân buổi sáng vui vẻ.

Mỹ Vân cười ngây ngất:

- Dễ thương quá đi mất.

Cô chợt buông búp bê, lão đảo. Hai tay cô ôm chặt lấy đầu. Mọi người hốt hoảng:

- Mi làm sao vậy Vân?

- Vân ơi, mở mắt ra đi mi.

Mỹ Vân ngã người trong tay Thiên Giang, bất tỉnh. Anh bế cô lên giọng buồn rầu:

- Các cô dọn phòng cho Mỹ Vân, phải để cô ấy nằm cho yên tĩnh.

- Mang nó lên phòng hả anh Giang.

- Không để ở dưới này.

Thủy Hà òa khóc:

- Vân ơi tỉnh lại đi mi.

Trong phòng xôn xao, mỗi người một việc. Họ quỳnh quáng sợ hãi. không ai hiểu mình đang làm gì, cả phòng ngập đầy tiếng khóc.

Lan Anh đứng ở đầu giường lặng lẽ chấm nước mắt. Cô nhìn mẹ Mỹ Vân khóc vật vã mà thấy đau nghẹn. Mỹ Vân nằm đó, có vẻ thanh thản. Lan Anh bỗng hồi hận đến se thắt cả lòng. Vậy mà có lúc cô đã hận Mỹ Vân... Cô quay qua nhìn Thiên Giang nhìn vẻ mặt thương xót của anh. Cô hiểu tại sao Thiên Giang thương yêu Mỹ Vân đến vậy. Nó hãy còn trẻ quá, chưa kịp làm người lớn mà đã thành người thiên cổ. Nhưng ý nghĩ bi quan làm cô khóc nức nở.

...

Mai Hương thút thít:

- Ta không ngờ ngày sinh nhật cũng là ngày cuối cùng của đời nó.
- Cũng may là bọn mình đã nghĩ ra. Dù sao nó cũng ra đi trong tâm trạng vui vẻ. đỡ làm cho mình ân hận.

Lan Anh đứng lên nhìn mọi người lo tâm liệm. Mấy ngày nay cô cứ chìm trong cảm giác nửa mê nửa tỉnh. Tiếng khóc của mẹ Mỹ Vân làm cô ngẩng lên. Cô lặng lẽ đến tủ lấy con búp bê đặt vào quan tài. Mỹ Vân đã bảo đi đâu nó cũng sẽ mang theo.

~*~

Lan Anh đặt bó hoa huệ trước mộ Mỹ Vân. Cô vừa về thành phố trưa nay Chiều lại đến đây một mình. Ánh Hoa đã về Canada, Thủy Hà đi Nha Trang, Mai Hương có thai và về nhà chồng ở Đà Lạt... nhóm bạn ngày xưa giờ chỉ còn mình cô ở lại. Cô cảm thấy mình cô đơn hơn bao giờ.

Lan Anh cúi xuống cúi húi hái những cọng cỏ dưới chân mộ. Tiếng chân đến gần làm cô ngẩng lên nhìn. Một thanh niên ôm bó hoa trên tay, đến ngôi mộ gần đó. không nhìn xung quanh, anh ngồi xuống đặt bó hoa trước mặt, trầm ngâm nhìn phía trước.

Hình ảnh người thanh niên làm cô liên tưởng đến Thiên Giang. Có lẽ cũng có những lúc anh đến đây để nhớ Mỹ Vân, để xót thương cô gái xấu số...

Lan Anh không biết cho mình. Mỹ Vân đã chết. Những người còn lại thì mang tâm trạng dở dang, tình yêu như bỏ ngõ, không biết rồi sẽ về đâu. Trời đã bắt đầu lạnh, tia nắng mỏng manh rơi rơi trên những ngọn cỏ, yếu ớt như không còn sinh khí, nhìn cũng hiu hắt như không khí lạnh buồn nơi nghĩa trang.

Lan Anh phúi phúi tay đứng dậy. Người thanh niên bên kia bỗng ngẩng lên. Anh nhìn thoáng Lan Anh rồi quay lại, chăm chú:

- Xin lỗi có phải cô là Lan Anh, ca sĩ Lan Anh?
- Vâng.
- Thảo nào nhìn cô rất quen. Cô là ca sĩ tôi ái mộ nhất, tôi thích phong cách biểu diễn của cô lắm Lan Anh ạ.

- Cảm ơn anh.

Lan Anh miễn cưỡng nói chuyện. Cô đã quen và rất lười khi phải nói chuyện với người ngưỡng mộ cô. Nhưng người thanh niên có vẻ không quan tâm thái độ gượng gạo của cô. Anh nhìn xuống ngôi mộ:

- Cô đến thăm bạn à? Xin lỗi tôi hơi tò mò.

- Vâng anh ạ.

- Ngôi mộ này tôi thấy có mấy cô đến thăm hôm qua có hai cô đến ngồi lâu lắm, chắc là bạn cô.

Có lẽ đó là Thủy Hà và Mai Hương, nhưng nó về thành phố lúc nào nhỉ?

Lan Anh nghĩ thầm, cô đang nghiêng đầu suy nghĩ, người thanh niên nói tiếp:

- Có một lần tôi thấy người yêu cô ấy đến thăm. Bạn cô lúc còn sống chắc hạnh phúc lắm nhỉ?

Lan Anh quay lại, cô hỏi mà lòng nghe đau đau:

- Sao anh nghĩ vậy?

Người thanh niên cười:

- Khi chết vẫn còn nhiều người nhớ tới mình, thì chắc lúc sống cô ấy được mọi người thương yêu, có nhiều bạn bè, có người yêu chăm sóc - Anh quay nhìn Lan Anh - Tôi nghĩ vậy có đúng không?

Lan Anh chậm chậm gật đầu:

- Anh nói đúng. Chắc anh hay đến đây lắm?

- Hầu như tuần nào tôi cũng đến.

Lan Anh hỏi vì lịch sự:

- Cô ấy mất lâu chưa anh?

- Gần hai năm.

- Anh thật là chung thủy.

Anh lắc đầu trầm ngâm:

- Không phải Lan Anh ạ, nếu chung thủy thì có lẽ tôi ít đến đây hơn.

Lan Anh tò mò nhìn anh:

- Tôi không hiểu.

Người thanh niên chột ngắc đầu lên, cười mỉm:

- Khi bị ân hận một điều gì đó, người ta luôn có tâm trạng muốn sửa lỗi, đúng không cô Lan Anh?

- Vâng... tôi cũng nghĩ vậy.

- Tôi đến đây cũng vì tâm trạng đó. Khi cô ấy còn sống tôi quá dửng dưng, còn cô ấy thì yêu đến liều mình.

Lan Anh mở to mắt:

- Chị ấy... ?

- Không ! Cô ấy có bệnh.

- Tội nghiệp quá.

- Vâng, nếu biết trước có lẽ tôi đã cư xử khác đi, khi tôi hiểu ra thì muộn rồi. Tôi ân hận đến nỗi chia tay với người yêu. Vậy mà lương tâm vẫn không yên ổn.

Lan Anh thì thầm:

- Chị ấy đã chấm dứt được đau khổ, còn anh thì lại bắt đầu. Sự trừng phạt của lương tâm mới thật là kinh khủng.

- Vâng, thật là kinh khủng.

- Nhưng - Lan Anh ngập ngừng - Anh bị dẫn dắt như vậy có đúng không? Giả sử chị ấy không chết, anh có yêu được không?

- không tôi không thể yêu, đều làm tôi ân hận là tôi đã không giả vờ yêu khi cô ấy còn sống. Ít ra cô ấy cũng tìm chút hạnh phúc. Tôi nghĩ, những ngày cuối đời nếu có tôi bên cạnh, chắc cô ấy không chết trong đau khổ. Hoặc sẽ hồi sinh biết đâu, cô có tin sức mạnh của tình yêu không Lan Anh?

- Tôi tin.

Lan Anh chợt nhìn vào mắt người thanh niên dịu dàng:

- Tôi hỏi nhé, thế làm cho người sống đau khổ, lương tâm anh có bị lên án không?

- Tôi không hiểu cô muốn nói gì.

Lan Anh mỉm cười:

- Người yêu anh đâu có lỗi gì bởi cái chết của người khác, anh muốn chuộc lỗi với người đã chết, trong khi gây đau khổ cho người mà mình đã yêu. Có lúc nào đó anh thấy tội nghiệp chị ấy không.

Người thanh niên ngồi lặng, như suy nghĩ.

Lan Anh chống cằm:

- Thật ra thì tôi không đủ tư cách khuyên anh điều gì. Nhưng đã lỡ chuyện ngang trái như vậy Tôi không thể dửng dưng. Có thể tôi đã nói chuyện vớ vẩn. Nhưng tôi không thể không nói để anh thức tỉnh. Phần còn lại là sự suy nghĩ của anh.

Người thanh niên chợt thẳng người lên, anh nhìn vào mắt cô, mỉm cười:

- Cô Lan Anh không chỉ là một ca sĩ tài năng, mà còn có tâm hồn nhạy cảm và thông minh. Tôi nói như vậy có phải nịnh không?

Lan Anh lắc đầu:

- Anh tưởng tượng nhiều quá, hơn những gì tôi có.

- Cô phủ nhận, nhưng tôi vẫn cứ nghĩ vậy, và mãi sẽ không thay đổi. Không ngờ chiều nay tôi gặp cô gái nổi tiếng, và tâm sự những ý nghĩ riêng tư của mình. Chắc tôi sẽ nhớ lâu lắm

Lan Anh chỉ cười, và đứng dậy, người thanh niên cũng đứng lên:

- Sắp tối rồi, để tôi đưa cô về nhé.

- Cảm ơn anh, tôi đi xe, và để ở ngoài kia.

- Cô đừng từ chối lòng ngưỡng mộ của tôi, mai một tôi sẽ dẫn người yêu tôi

đến thăm cô, cô không từ chối chứ.

- Không hề.

Người thanh niên đưa cô về tận nhà. Chia tay với anh rồi cô mới nhớ mình chưa hỏi tên anh. Tâm sự với người ta cả buổi mà không biết tên. Buồn cười thật.

Cô dắt xe vào sân. Và gặp Thiên Giang đi ra. Thấy anh cô bỗng lúng túng, không hiểu mình phải có thái độ ra sao. Thiên Giang cười mỉm:

- Lan Anh đi chơi về hả?

- Dạ, em vừa đi thăm Mỹ Vân.

- Vậy hả? Anh về nghe.

- Dạ.

Thiên Giang ra về, cô đi lên phòng, nghe tâm tạng xôn xang mà không phân tích được gì đâu. Đúng là bây giờ cô và anh không có gì để nói. Cô thấy rõ điều đó trong thái độ của anh.

Hòa Minh đón cô ở cầu thang:

- Em có gặp anh Giang không?

- Có chị ạ, mới gặp ngoài sân.

- Anh về luôn hả?

- Dạ.

- Hừm...

- Anh đi đâu vậy chị?

Hòa Minh nhún vai:

- Chị tưởng tử tế lắm, đến thăm chị em mình vì lịch sự đó mà, xì, ai cần.

Lan Anh bật cười. Hòa Minh quá lo cho cô nên cuối cùng đâm ra ghét Thiên Giang. Đôi lúc cô thấy bà chị mình trẻ con lạ. Nhưng cô không khuyên can, tính Hòa Minh là vậy, sống rất thật chứ không biết đau lạng lẽ như cô, có lẽ vậy mà Hòa Minh không khổ nhiều. Nỗi đau được tung ra dù sao vẫn dễ nguôi ngoai hơn bị đè nén. Biết thế nhưng cô vẫn không làm khác được.

Khi cô từ phòng tắm đi ra, Hòa Minh đã thay đồ và đứng trước gương. Lan Anh khoanh tay đứng nhìn:

- Chị đi chơi hả?

- Ừ, anh Hưng sắp tới.

- Chị nghĩ...

- Nghĩ gì?

Hòa Minh nhún một chân, cười tươi tắn:

- Nhiều khi chị thấy cảm ơn cái ông vợ vắn nào đó tông xe vào chị.

Lan Anh bật cười theo:

- Nhờ vậy chị mới gặp được người lý tưởng chứ gì? Ôi, em cũng ước gì bị xe tông như chị.

- Ê! Đừng có nói gở. Không được nói chuyện đó nghe không. Ghê vậy? –

Hòa Minh la lên.

Lan Anh cười thích thú :

- Chị đừng sợ , miệng em nói không linh đâu.
- Em lại hay đi xa , chị sợ lắm.

Có tiếng xe dưới sân . Lan Anh bước đến cửa sổ nhìn xuống :

- Anh Hưng tới kìa , chị xuống đi.
- Ở nhà một mình buồn không ?
- Không , em sẽ xem ti vi , rồi ngủ?
- Thích ăn gì không , chị mua cho.
- Không , em ngán ăn lắm . Chúc đi chơi vui vẻ.

Hòa Minh nựng mặt cô như đứa bé :

- Chúc ở nhà vui vẻ.

Lan Anh lừng khừng đi xuống phòng khách . Cô mở ti vi ngồi xem một mình . Chợt có tiếng chuông reo , Lan Anh nhào người tới nhấn máy nghe :

- A lô.
  - Lan Anh phải không ?
- Cô im lặng một lát , rồi hỏi khẽ :
- Vâng , là em . Có gì không anh Giang ?
  - Em đang làm gì vậy ?
  - Xem ti vi.
  - Một mình phải không ?
  - Sao anh biết ?

Thiên Giang không trả lời , giọng anh hơi nghiêm :

- Anh muốn mời em đi chơi . Được không Lan Anh ?
- Em đang mệt , xin lỗi anh.
- Được rồi , vậy thì anh sẽ đến với em.

Tự nhiên Lan Anh lắc đầu :

- Không , em mệt lắm , em sẽ đi ngủ đây . Xin lỗi anh Giang nha.

Không đợi Thiên Giang trả lời , cô gác máy.

Cô nhìn nhìn màn hình chăm chú nhưng không thấy gì . Cú điện thoại của Thiên Giang đã khuấy động sự tĩnh lặng hiếm hoi trong cô . Bây giờ cô thấy quá mệt mỏi và muốn được bình yên . Thiên Giang , Mỹ Vân hay quan hệ lơ lửng giữa cô với anh đều làm cô không muốn nghĩ tới nữa.

Lan Anh khoanh tay trước ngực , cô gơ tay xoa xoa trán định đứng dậy .

Nhưng lời giới thiệu trên ti vi làm cô ngồi lại . Nãy giờ đài phát lại chương trình văn nghệ cô đã diễn , một chương trình dành hẳn cho cô . Lan Anh tự lự xem mình hát , ngỡ ngàng như của một người nào đó , lạ lắm.

Ngoài sân có tiếng xe dừng cô vẫn không hay . Đến khi bóng một người đi đến gần làm cô giật bắn mình ngược lên . Thiên Giang đứng trước mặt cô , nhìn cô chăm chú :

- Anh làm em sợ vậy sao ?

Tim Lan Anh vẫn còn đập mạnh vì cái giật mình , tự nhiên cô thấy thần kinh căng thẳng và bức ghê gớm . Nhưng cô vẫn bình thản.

- Em không sợ , em chỉ không ngờ là anh . Anh đi đâu vậy ?

Thiên Giang ngồi xuống cạnh Lan Anh , nghiêng đầu nhìn mặt cô :

- Anh không muốn em chỉ có một mình.

- Em quen rồi.

- Quen nhưng không vui , đúng không ?

- Em cũng không biết mình nghĩ gì nữa.

Thiên Giang không nói nữa , anh ngồi chống tay nhìn màn hình trước mặt .

Lan Anh đang hát bài hát mà anh và cô cùng thích . Về mặt cô buồn rười rượi , một nỗi buồn rất thật chứ không phải để biểu diễn.

“Tình yêu vô tội , để lại cho ai , buồn như giọt máu lạnh lẽ nơi này , trời cao đất dày một mình tôi đi ... Đời như vô tận , một mình tôi về ... với tôi”.

Thiên Giang quay lại ngắm vẻ mặt tĩnh lặng của Lan Anh :

- Nói cho anh biết , em đang nghĩ gì ?

- Không nghĩ gì hết , em nói thật.

- Anh muốn biết ý nghĩ của em khi cứ từ chối đi chơi với anh . Tránh mặt hay sợ hãi . Đừng như vậy nữa Lan Anh.

Thấy Lan Anh im lặng , anh kiên quyết xoay người cô lại , bắt buộc cô phải đối diện với anh.

- Có cần anh phải tỏ tình lại như từ đầu với em không ?

Lan Anh không ngược lên , vẻ mặt im lìm . Thiên Giang lay vai cô :

- Trả lời anh đi , em đừng như vậy nữa.

- Em chỉ còn cảm giác mệt mỏi , ngoài ra không có gì nữa , anh Giang ạ .
Đừng nghĩ tới em nữa.

Thiên Giang nghiêng chặt răng , đôi mắt sáng quắt :

- Không được , anh không cho phép em như vậy.

Lan Anh chột vùng ra , nước mắt ràn rụa trên mặt :

- Nhưng Mỹ Vân vừa mới chết mà.

- Anh biết , và anh không hối hận gì về việc làm của mình cả.

- Tất cả việc làm của anh đều đúng , lương tâm anh hoàn toàn trong sáng .

Nhưng em còn những ý nghĩ , những ngõ ngách của em . Anh quên em đi.

Thiên Giang thở dài :

- Không lẽ mình cứ chơi trò cút bắt hoài sao , Lan Anh ? Anh có đáng chịu đựng sự trừng phạt vậy không.

Thấy Lan Anh cứ giấu mặt trong tay , Thiên Giang quỳ gối đối diện với cô , cố gỡ tay cô ra :

- Em bình tĩnh lại đi . Thật ra mọi chuyện rất đơn giản . Em làm nó rồi tung lên để được gì . Đừng làm khổ anh nữa , đủ rồi Lan Anh.

Cô lắc đầu cố tránh cái nhìn của anh :

- Anh đừng nghĩ tới em nữa , cứ coi như mình chia tay hẳn lúc đó đi . Em không còn tình cảm yêu nổi đâu . Em chán tất cả mọi thứ rồi.

Thiên Giang nói vững vàng :

- Trừ phi em đã yêu người khác , anh sẽ rút lui . Còn thì dứt khoát anh không buông rơi em như vậy . Qua một cơn sốc , em phải biết đứng vững , em nghe không ?

Lan Anh lạnh lùng nhắc lại :

- Em chán tất cả mọi thứ , chính vì vậy mà em thanh thân tới thăm mộ Mỹ Vân.

Thiên Giang lắc mạnh tay cô :

- Anh không cho phép em như vậy.

Anh với tay tắt ti vi , rồi kéo cô đứng lên , hôn lên trán cô :

- Em lên ngủ đi , sáng mai em sẽ đỡ bị căng thẳng.

Lan Anh đứng dậy định tiễn Thiên Giang ra cửa , nhưng anh ngăn lại :

- Em khỏi tiễn , anh sẽ đóng cửa cho em.

Cô cười gượng với anh rồi đi lên phòng . Đứng yên bên cửa sổ khá lâu , cô chậm rãi mở ngăn kéo tìm ống thuốc , rồi xuống nhà dưới lấy nước.

Cô chột khựng lại khi thấy Thiên Giang ở đầu cầu thang :

- Anh chưa về sao ?

Thiên Giang không trả lời , anh bước tới cầm viên thuốc trên tay cô xem xét :

- Em xài thứ này bao lâu rồi ?

- Em không nhớ.

Thiên Giang cau mặt :

- Mai Hương nói với anh là em thường xuyên uống thuốc ngủ , có không ?

Không thấy Lan Anh trả lời , anh nghiêm nghị nhìn cô :

- Không lẽ em không biết vậy là nguy hiểm . Em không còn cách nào khác hơn sao ?

- Anh để mặc em đi.

Rồi như không kiềm chế được , cô hét lên :

- Sao anh cứ quấy rối em hoài vậy ?

Cô khóc như đứa bé :

- Anh về đi , đừng có làm phiền em nữa.

Thiên Giang chăm chú quan sát nét mặt cô , rồi dịu dàng :

- Em bình tĩnh lại đi . Anh có làm gì em đâu . Em la lớn như vậy dì Ba nghe thì sao.

Lan Anh đang trong tâm trạng mất tự chủ vì bị kích động , cô vừa khóc vừa hét :

- Mặc kệ , anh đừng có nói chuyện với tôi nữa . Suốt mấy tháng trời tôi khổ

tôi có làm phiền đến ai đâu . Tôi uống gì mặc tôi , và tôi không muốn nhớ gì đến các người nữa . Đi hết đi.

Thiên Giang biến sắc nhìn cô . Điều anh nghi ngờ đã được khẳng định , thuốc ngủ đã làm hại thần kinh cô . Chưa bao giờ anh thấy cô mất tự chủ như vậy . Nhưng điều đó xảy ra từ bao giờ ? ... Hòa Minh chẳng hề nói gì với anh cả . Không lẽ cả Hòa Minh cũng không nhận ra sự thay đổi của Lan Anh.

Thấy người giúp việc lấp ló dưới chân cầu thang , Lan Anh quay người đi về phòng . Thiên Giang không rời cô nửa bước . Anh khép cửa cẩn thận rồi đến ngồi trước mặt cô :

- Anh biết em đang trong tâm trạng bất ổn , lâu nay em đã im lặng lâu quá , bây giờ anh muốn em nói hết với anh . Nói đi Lan Anh , em nghĩ gì vậy ? Hình như sự dịu dàng của Thiên Giang làm cô nguôi nguôi , nhưng cô vẫn im lặng . Thiên Giang kiên nhẫn ngồi thuyết phục . Cuối cùng vẫn chỉ nhận được sự lặng im , anh đứng lên :

- Khuya rồi , em đi ngủ đi . Đừng uống thuốc nữa nghe Lan Anh.

- Anh về đi.

- Em phải hứa một tiếng anh mới yên tâm.

Nhìn vẻ mặt bướng bỉnh của cô , anh bước tới mở tủ , lục tìm ống thuốc .

Lan Anh cau mặt :

- Anh tìm gì vậy ?

- Em để thuốc ở đâu ?

- Chi vậy , để anh lấy hả ? – Như bị trái ý , cô hét lớn – Anh đừng có độc đoán như vậy . Anh ra khỏi đây ngay . Tôi ghét anh lắm.

Ngoài cửa có tiếng chân hập tấp đi lên , rồi Hòa Minh bước vào :

- Chuyện gì vậy Lan Anh ?

Cô phẩy tay , khóc tầm tức , nhìn cô có vẻ bút rức khó tả . Hòa Minh quay qua Thiên Giang :

- Anh làm gì em tôi vậy ? Nếu anh muốn làm khổ nó nữa , tôi sẽ cấm cửa anh , ai cho anh tới đây vậy ?

Ngay lúc đó , Nguyễn Hưng bước tới , thấy vẻ hằn học của Hòa Minh , anh ngăn lại :

- Em đừng quá đáng vậy . Từ từ tìm hiểu đã , Minh ạ.

Cô giận dữ :

- Em không cần tìm hiểu gì cả , anh không thấy Lan Anh nó khóc đó sao ?

Nãy giờ Thiên Giang chống tay lên bàn , anh cau mày như bức mình không muốn nói . Thấy Nguyễn Hưng định khuyên Hòa Minh , anh ngẩng lên :

- Đừng cản , để cô ấy nói cho thỏa thích đi.

- Thỏa thích gì , nếu anh còn chút lương tâm thì đừng đến đây khiêu khích người khác . Trước đây tôi nghĩ anh cao thượng lắm , quân tử lắm , cuối

cùng anh cũng chỉ là ...

- Hòa Minh !

Mặc cho Nguyễn Hưng kéo tay cô , Hòa Minh vẫn đỏ bừng mặt :

- Anh tưởng mắt anh rồi Lan Anh nó không sống nổi hả . Nó không cần như anh tưởng đâu . Giả như anh yêu ai khác trả thù nó có lẽ nó sẽ coi trọng anh hơn . Đằng này anh cố gắng chinh phục bạn nó để chộc tức . Thế mà cũng là con trai.

Lan Anh nhăn mặt :

- Chị Minh đừng nói nữa giùm em , em nhức đầu lắm.

Hòa Minh im lặng nhưng như vẫn còn tức , cô hằm hằm nhìn Thiên Giang .

Đúng như tính cách của cô , không hề giấu tình cảm của mình.

Thiên Giang hình như quá hiểu tính cô , anh không quan tâm những câu nói hấp tấp của cô lắm , chỉ thấy bức vì cô khuấy động sự yên tĩnh của Lan Anh . Anh quay qua nhìn Lan Anh . Cô im lìm ngó ra cửa sổ . Như muốn tránh tất cả mọi người và muốn được yên ổn.

Thiên Giang nhìn Hòa Minh một cách cương quyết :

- Tôi đề nghị hai người ra ngoài cho Lan Anh ngủ , hai vị không thấy khuya quá rồi sao ?

Hòa Minh không nín được , bĩu môi :

- Làm như anh lo cho nó lắm vậy . Thế sao anh không ra.

Thiên Giang hất đầu về phía Nguyễn Hưng như ra hiệu . Anh nắm tay Hòa Minh :

- Mình xuống phòng khách đi em . Em không thấy anh Giang cần nói chuyện riêng với Lan Anh không ?

Hòa Minh hậm hực đi ra ngoài . Thấy Lan Anh vẫn ngồi ủ rũ trong ghế , Thiên Giang cúi xuống :

- Em ngủ đi , anh về , mai anh tới đưa em đi chơi.

Lan Anh không trả lời , không biết cô từ chối hay nhận lời . Thiên Giang nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của cô , anh cúi xuống hôn trán cô , rồi cứ giữ yên thì thầm :

- Anh yêu em lắm , Lan Anh . Chưa khi nào anh hết yêu , ngay cả những lúc em xua đuổi anh.

Nhìn cánh môi hơi nhếch lên của cô , anh biết cô đang nhớ lại buổi tình mơ bên bờ biển . Nhưng cô không nói , chỉ nhìn anh một cách giận hờn , một chút hận thù trong khóe mắt . Thiên Giang lắc đầu :

- Em chưa bao giờ chịu hiểu anh , lần đó em có chịu nghe anh nói đâu .

Nhưng thôi , em lên giường ngủ đi . Anh về.

Thiên Giang đi ra ngoài , khép nhẹ cửa cho cô , rồi xuống phòng khách .

Nguyễn Hưng vẫn chưa về . Thiên Giang ngồi xuống đối diện với hai người . Anh quăng viên thuốc xuống bàn nhìn Hòa Minh :

- Cô có biết thuốc gì đây không ?

Hòa Minh cầm lên , lật qua lại xem , lắc đầu :

- Làm sao tôi biết được.

Nguyễn Hưng nhìn qua :

- Thuốc ngủ hả ? Của ai vậy ?

- Lan Anh.

Hòa Minh ngơ ngẩn :

- Vậy hả ? – Thốt nhiên cô Lan Anh lên - Vậy là lúc nãy nó muốn tự tử hả .

Trời ơi !

Thiên Giang lắc đầu , điềm tĩnh :

- Lan Anh không có ý định tự tử đâu . Nhưng xài thứ này hoài chẳng khác gì tự sát . Cô ấy có thể bị điên , cô hiểu không ?

Mặt Hòa Minh tái đi :

- Nó uống nhiều thuốc ngủ lắm hả ? Sao tôi không biết gì hết vậy ?

Thiên Giang nhún vai :

- Có thể vì Lan Anh không có ở nhà thường nên việc làm của cô ấy cô không biết , nhưng ... - Anh cười khẩy – Nhưng ngay cả sự thay đổi của em mình , cô vẫn không nhận ra thì tôi rất ngạc nhiên.

Hòa Minh cau trán , cố nhớ , cô lắc đầu thành thật :

- Tôi có thấy nó thay đổi gì đâu . Mỗi lần đi diễn về nó chỉ nói chuyện với tôi một lát , chủ yếu là hỏi chuyện tôi với anh Hưng , rồi nó ngủ hoặc chơi đàn ,

- Còn chuyện buồn của Lan Anh , chẳng lẽ cô không biết.

- Tôi nghĩ nó không buồn nhiều lắm , vì nó chẳng bao giờ khóc hoặc kể gì với tôi . Thậm chí khi tôi chửi anh và Mỹ Vân nó còn cản nữa đấy.

Cô khẽ nhún vai :

- Anh đừng nghĩ Lan Anh nó lụy anh , không có đâu . Nó không ưa mấy người tiểu nhân như anh đâu.

Thiên Giang điềm nhiên :

- Tôi nghĩ cô đã từng nói năng lung tung làm cho Lan Anh khổ sở . Cô có nghĩ ra chuyện đó không ?

Hòa Minh chột nhảnh mặt :

- Làm gì anh hỏi cung tôi vậy hả ? Tôi mà làm cho Lan Anh buồn à . Hừ , nghe anh nói , làm như anh lo cho nó lắm . Cám ơn kiểu lo đó nhé . Không cần . Nếu nhỏ Vân đó không chết , anh có lo cho Lan Anh không . Anh là đồ đều.

Thiên Giang lắc đầu như rất bức mình :

- Nếu cô là một người chị đúng nghĩa , cô làm ơn đừng nói lộn xộn kiểu như lúc nãy nữa . Cô không hiểu tính Lan Anh , cái gì cũng im lặng chịu đựng chứ không hét toáng lên như cô . Hậu quả của việc im lặng là vậy đó . Bây

giờ thần kinh không ổn . May là tôi phát hiện ra , dù sao cũng chưa muộn lắm.

Anh ngừng một lát , rồi nói như ra lệnh :

- Cô đừng làm phiền Lan Anh vì những câu trách móc rườm rà nữa . Và cần đừng để cô ấy uống thuốc ngủ . Cô hãy tập im lặng cho quen.

Nguyễn Hưng suy nghĩ một lát :

- Tao không tiếp xúc thường với Lan Anh nên không biết tính cô ấy ra sao . Nhưng hình như cô dễ xúc động quá . Chỉ một câu đùa nhẹ cũng làm cô cười ồn ào.

Thiên Giang nói tiếp :

- Và bị trái ý một chút tức thì phát khùng . Bản chất của Lan Anh đâu phải là vậy.

Nguyễn Hưng nhìn Hòa Minh :

- Em có thấy vậy không Minh ?

Hòa Minh ngồi im . Nguyễn Hưng và Thiên Giang hầu như không tiếp xúc với Lan Anh thường . Vậy mà vẫn hiểu Lan Anh , còn cô thì ...

Vậy mà con mở miệng trách móc Thiên Giang . Hòa Minh nói lúng túng :

- Xin lỗi , tôi không có ý hạ thấp anh . Thực ra tôi không hiểu anh tới đây làm chi .... chưa gì anh đã chọc cho nó khóc ...

Thiên Giang quay mặt lại :

- Tôi cũng không hiểu tại sao gặp tôi Lan Anh lại như vậy.

Nguyễn Hưng nhìn Thiên Giang :

- Mà phải điều trị lâu dài cho cô đó Giang.

- Dĩ nhiên.

Hòa Minh buộc miệng :

- Số anh xui thế , gặp ai cũng bệnh cả.

Thiên Giang nhìn Hòa Minh một cái , nhưng không nói gì . Cô cũng im bật vì nhận ra mình nói năng lộn xộn , thiếu tế nhị.

Thiên Giang nhìn đồng hồ , rồi ra hiệu cho Nguyễn Hưng . Cả hai cùng đứng dậy . Nguyễn Hưng nheo mắt với Hòa Minh :

- Chúc em ngủ ngon.

Thiên Giang ra đến cửa , anh ngoái lại :

- Cô lên xem Lan Anh ngủ chưa ?

Hòa Minh chạy lên lầu , mở cửa nhẹ , Lan Anh còn ngồi trên giường , tay ôm gối có vẻ tư lự.

Hòa Minh lẳng lặng quay xuống :

- Hai người về đi . Lan Anh chắc không có gì đâu . Và lại cũng khuya rồi.

Cô gọi người giúp việc ra đóng cửa , và ngồi lẳng lẽ một mình . Chợt thấy buồn đến nao lòng . Bây giờ cô hiểu mình chẳng hiểu tí gì về Lan Anh .. Sao cô ngốc đến nỗi không nghĩ ra Lan Anh đau khổ vì thất tình . Ngay trước cô

đã trải qua cảm giác vật vã đó . Vậy mà cô không nghĩ là Lan Anh cũng vậy. Hòa Minh thở dài . Lan Anh tính kín đáo , còn cô thì chẳng biết lắng nghe . Có lẽ Thiên Giang đã nói đúng . Cô làm Lan Anh mệt mỏi vì những nhận xét nông cạn . Thật bàng hoàng khi cô hiểu ra rằng , đằng sau những nụ cười khả ái , những lời nói dịu dàng và thái độ bình thản , Lan Anh đã đau khổ dữ dội , vượt quá sức chịu đựng của một tâm hồn mong manh như cô.

Ru Tình Xa Xôi

Chương 26

Lan Anh bước xuống sân khấu , cô khẽ cười với những khán giả hâm mộ đứng đón cô ở lối đi , nhận một vài bó hoa từ họ ... Những điều mà cô đã quen , như nụ cười cảm ơn quen thuộc trên môi cô khi nhìn họ.

Lan Anh đi ra cổng , cô thờ ơ nhìn thoáng một người đàn ông đang đứng bên cụm hoa kiểng , chỗ hắt ánh đèn . Một chàng trai si tình ai đó . Lan Anh thoáng nghĩ như vậy.

Cô ôm trên tay mấy bó hoa , lẳng lặng đi qua chỗ ấy . Trong bóng tối , người thanh niên chợt đứng chặn lối đi của cô :

- Anh chờ em này giờ.

Giọng nói quen thuộc làm cô ngược lên . Giọng nói mà dù có lẫn lộn vào hàng trăm giọng khác cô vẫn nhận ra anh . Thiên Giang đặt bó hoa vào tay cô :

- Xem như của một khán giả tặng em vì ngưỡng mộ.

Lan Anh chớp mắt :

- Anh làm vậy là sao ?

- Cứ coi như anh bắt đầu lại từ đầu . Được không Lan Anh ?

- Em không quen ý nghĩ đó . Nhưng bắt đầu gì kia ?

- Chính phục em.

Lan Anh quay mặt đi chỗ khác :

- Không cần phải vậy đâu anh Giang . Em không đáng để anh bận rộn nhiều vậy đâu.

- Đừng né tránh anh . Anh không hiểu tại sao em cư xử với anh như vậy .

Hai đứa gặp quá nhiều điều buồn rồi , tiếp tục làm khổ nhau chi vậy em.

Lan Anh nói rời rạc :

- Có những đồ vỡ làm người ta không đủ sức hàn gắn ... Cũng như trên bãi biển lần đó anh đã nói với em . Em chỉ có thể lập lại như anh "Thông cảm cho em" chỉ có vậy thôi anh Giang ạ.

Thiên Giang hất một viên sỏi dưới chân , giọng anh bình thản :

- Anh sẽ không yêu cầu em giải thích thái độ của em , cũng không chăm bẵm tìm hiểu em đang nghĩ gì . Em cứ để thời gian nhìn lại mình . Anh chờ đến lúc em tự nói.

Anh thọc tay vào túi , nghiêng đầu nhìn mặt cô :

- Dù là không thể trở lại như trước , mình cũng có thể là bạn , được chứ em ? Xem anh như một người bạn , em có thấy thanh thản hơn không ?

Lan Anh không trả lời . Lại một nỗi giận vô cớ làm cô bức rức không yên .
Cô đâu có muốn cách xa như vậy . Nhưng đến gần thì càng không thể ...
Mặt cô chợt cau lại.

- Em về.

- Anh đưa em , Hòa Minh không đón em được đâu.

- Sao anh biết ?

- Cô ấy đi dự tiệc với bạn rồi.

Lan Anh vẫn nhìn phía trước :

- Sao lúc nãy chị ấy không nói với em ?

Thiên Giang nhún vai :

- Anh không biết . Tính Hòa Minh xưa nay vẫn bất thường như vậy mà.

Lan Anh không nói nữa , cô lẳng lặng đi bên anh.

Thiên Giang không đưa cô về nhà mà ghé vào quán kem mà trước đây anh hay đưa cô đến . Lan Anh không phản đối , cũng không tỏ vẻ vui thích . Cô thờ ơ với tất cả những gì quanh mình . Nhìn cô kiêu kỳ và có vẻ lạnh lạnh của một ngôi sao xa vời đối với mọi người . Chỉ có mình anh hiểu sự bất thường trong ý nghĩ của cô . Và anh thầm chịu đựng với một sự kiên nhẫn không bờ bến . Một sự nhẫn nại chỉ có tình yêu mới làm người ta chịu đựng mà thôi.

Ngồi đối diện với anh , cô khoanh tay trước ngực ngoảnh đầu nhìn ra bờ sông . Cô không thấy đôi mắt quan sát kín đáo của anh , cũng không quan tâm đến xung quanh . Cô không thấy cả việc Thiên Giang khẽ thở dài khi nhìn cô.

Một đôi tình nhân chợt đi đến bàn của họ . Thiên Giang ngạc nhiên nhưng vẫn lịch sự bắt tay người thanh niên lạ hoắc kia . Anh nhìn Lan Anh cười rộng miệng :

- Chắc cô Lan Anh không nhớ tôi đâu nhỉ?

Lan Anh quay lại , cô nhìn anh ta hơi lâu như cố nhớ . Anh ta hình như không phật lòng vì bị quên , vui vẻ nhắc :

- Có một lần tôi gặp cô ở nghĩa trang , sau đó lại đưa cô về nhà.

- Tôi nhớ rồi , không quên đâu anh ạ.

Thiên Giang kéo ghế mời cô gái :

- Chị ngồi chơi.

- Cho phép ngồi cùng bàn với anh chị nhé . Anh chị có thấy phiền không ?

Thiên Giang mỉm cười :

- Hoàn toàn không . Anh chị cứ tự nhiên.

Anh gọi thêm hai ly kem nữa . Cô gái này giờ vẫn ngắm Lan Anh chăm chăm , chợt lên tiếng :

- Chị Lan Anh đẹp quá , nhìn chị không khác trên ti vi nhiều lắm.

Lan Anh cười gượng :

- Cảm ơn chị.

Cô gái liếng thoắng :

- Em còn nhỏ lắm. Mới mười chín tuổi à . Coi vậy chứ chưa có lớn , chị đừng gọi bằng chị , em mắc cỡ lắm.

Lan Anh hơi nhường mắt ngạc nhiên , nhưng cũng cười :

- Vậy hả ?

- Mấy đứa bạn em khoái xem chị hát lắm . Có chị Ở tù điểm nào tụi nó cũng kéo đi hết.

Cô loay hoay lục bóp , rồi ngược lên :

- Anh có mang viết theo không ?

- Không , chỉ vậy em ?

- Em xin chữ ký của chị Lan Anh . Để gì gặp được như vậy.

Cô nhìn Thiên Giang , cười rụt rè :

- Anh có mang viết theo không ?

Thiên Giang lắc đầu :

- Cũng không cô bé ạ.

Cô ta chép miệng :

- Tiếc quá há , thôi vậy . Thế chị có mang hình theo không ?

Lan Anh lắc đầu :

- Chị không có mang.

- Trời , uổng ghê !

Cô ta lại chép chép miệng :

- Em mà đưa hình chị ra là tụi nó lé mắt luôn.

Người thanh niên khôi hài :

- Sao em ác quá vậy . Làm cho bạn bè bị tật mà thích hả ?

- Cái anh này.

Lan Anh múc muỗng kem đưa lên miệng kín đáo nhìn cô gái . Đúng là cô ta rất trẻ con , vậy mà thoát nhìn tướng lớn lắm . Liệu anh ấy có dễ làm cô ta quên được lúc bị bỏ rơi không nhỉ ? Lan Anh tư lự nghĩ.

Cô gái hồn nhiên mở màn phỏng vấn :

- Chị Lan Anh , hồi học xong cấp III chị học trường nào ?

- Chị học trường múa.

- Ôi , chị biết múa à ? – Cô ta tròn xoe mắt.

- Cũng biết chút ít.

- Thế sao chị không thành diễn viên múa mà làm ca sĩ.

Lan Anh lắc đầu :

- Chị không nhớ lúc đó ra sao , tại lâu quá rồi.

- Chị với anh này là người yêu hả ? À , anh tên gì nhỉ ? Và làm nghề gì?

Lan Anh nhìn Thiên Giang , nhưng anh không có ý định trả lời , cô đành nói thay anh :

- Tên Thiên Giang , làm bác sĩ.

- Tên của anh nghe hay nhỉ , lãng mạng ghê.

Cô nhìn hết người này đến người kia , trầm trồ :

- Anh chị xứng đôi ghê . Chắc anh chị ít cãi nhau lắm hả ? Còn anh Vinh cứ bỏ em hoài , bỏ đã rồi lại làm quen.

Lan Anh không ngăn được cái nhìn tò mò về cô gái . Cô ta hồn nhiên quá sức tưởng tượng . Lan Anh cứ nghĩ trên đời này chỉ có bà chị cô là vô tư như trẻ con . Thế mà cô gái này còn vô tư hơn nữa.

Cô khẽ liếc Thiên Giang , anh cũng đang tò mò nhìn cô gái . Có lẽ Thiên Giang cũng ngạc nhiên về cô ta lắm . Cô ta vẫn vô tư hỏi hết câu này đến câu khác , và Lan Anh không nỡ không trả lời . Người thanh niên bồng chận lại :

- Bây giờ em hỏi nhiều quá . Minh phải để chị ấy nói chứ . Xin lỗi làm phiền anh chị quá.

- Không sao đâu anh.

Người thanh niên kéo ghế đứng lên nên người yêu đành đứng dậy . Nhưng như còn tiếc rẻ . Cô hỏi :

- Thứ bảy mỗi tuần , chị có tới đây ăn không ?

Lan Anh lắc đầu :

- Chị ít đến đây lắm.

- Vậy chị thường đi đâu ?

- Chị cũng không biết.

Cô ta hỏi không ngừng cho đến khi bị kéo đi . Có lẽ anh ta ngại vì quấy rầy Lan Anh hơn . Khi họ đi rồi , Lan Anh quay lại nhìn Thiên Giang . Anh cũng nhìn cô , nhưng không nói gì . Lan Anh cảm thấy một chút lúng túng . Có lẽ cô nghĩ dừng đến đây thì hay hơn . Vì giữa họ không có gì để nói nữa . Còn những gì vướng mắc thì cô không thể nói ra.

Cảm thấy đôi mắt của anh vẫn dán chặt trên mặt mình , cô quay chỗ khác :

- Anh quan sát em xong chưa.

Thiên Giang không nói , chỉ lắc đầu . Lan Anh mím môi :

- Hình như anh đang xem em là bệnh nhân của anh . Em không đồng ý suy nghĩ đó đâu . Tại sao mọi người nhìn em một cách lệch lạc như vậy chứ ? Em đã làm gì bất thường đâu.

Thiên Giang điềm nhiên :

- Cuối cùng thì em cũng chịu nói , nhưng tại sao em bảo mọi người nhìn em sai lệch ?

- Em nhận điều đó qua cách đối xử của chị Minh . Thông qua chị Minh , anh muốn nghiên cứu em phải không ? Anh có biết làm vậy là xúc phạm em không ?

- Theo em thì thế nào là nghiên cứu ? Em có biết anh lo cho em ra sao không

?

Lan Anh chầm biếm :

- Vì em cũng là người bệnh , phải không ? Chỉ khác với Mỹ Vân , em sẽ không mất đi , anh không cần phải quan tâm bận rộn như vậy.

Thiên Giang hỏi lại :

- Theo em , trong thời gian này , anh quan tâm em vì tình cảm gì ?

- Em không muốn biết.

- Anh không tin em nói thật . Em có thấy em thay đổi nhiều lắm không Lan Anh ?

Cô im lặng nhìn xuống ly kem . Có lẽ Thiên Giang nói đúng . Cô đã thay đổi , nhưng từ lúc nào ?

Thiên Giang hơi ngả người ra sau :

- Dù muốn dù không , em cũng nên nhìn thẳng sự thật . Đừng tự dối mình nữa . Thay vì nhờ thuốc ngủ để trốn những đêm thức trắng vì đau khổ , em nói hết ra với anh đi . Đừng xem anh như kẻ thù của em , nói ra rồi em sẽ nhẹ nhàng hơn.

Lan Anh chống cằm nhìn anh , như nghiên cứu một người đối nghịch mình .

Thấy cái nhìn đó , Thiên Giang thở dài :

- Lúc trước anh ở vào hoàn cảnh không thể nói không thể gần em . Bây giờ tất cả tình yêu , tất cả sự quan tâm anh dành hết cho em , em từ chối một cách dửng dưng vậy sao ? Sao em không nghĩ anh cũng biết buồn giận.

- Tóm lại , em chỉ hỏi một câu . Anh muốn gì ở em ?

- Muốn em đừng tự dày vò mình nữa . Hãy cởi mở với anh hơn . Anh có đòi hỏi quá đáng không ?

Lan Anh không trả lời anh , cô đột ngột đứng dậy :

- Em muốn về lắm.

- Tại sao ?

- Khuya rồi , em muốn ngủ.

- Em cũng thấy buồn ngủ nữa sao ?

Nói vậy , nhưng Thiên Giang vẫn dần xấp tiến trên bàn rồi đi thẳng ra ngoài , anh có vẻ giận và muốn bỏ về trước . Lan Anh gom hết mấy bó hoa trên bàn , lững thững đi ra sau . Cô tức nghẹn cứng nơi họng . Có nằm mơ cô cũng không tin Thiên Giang thay đổi đến đột ngột . Điều đó càng làm cô thêm giận dữ...

Thiên Giang đứng chờ cô nơi cửa . Lan Anh quay mặt chỗ khác :

- Anh về đi , em muốn đi bộ một mình.

Giọng anh có một chút chế giễu , chầm biếm :

- Không ai đi dạo vào lúc nửa đêm thế này . Em muốn khác người lắm hả Lan Anh ?

Không để cô kịp nói , anh cứng rắn :

- Trừ phi em ngoan ngoãn một chút , nếu không anh bắt buộc phải thô bạo với em.

Lan Anh bậm môi nhìn Thiên Giang , cô biết anh sẽ làm tất cả những gì anh muốn . Môi cô mím lại :

- Em sẽ không chống lại anh , nhưng em hy vọng đây là lần cuối cùng gặp anh.

- Cũng được.

Lan Anh quay lại nhìn Thiên Giang thật nhanh . Mặt anh lăm li nhìn phía trước , đôi mắt tối sầm . Một vẻ cứng rắn đến lạnh lùng , khắc nghiệt . Bất giác Lan Anh thở dài khi nghĩ đây là lần đi chơi cuối cùng lẽ nào lại như vậy . Có lẽ Thiên Giang không còn chịu đựng được nữa.

Một tình yêu chấp nôi sẽ không làm người ta còn yếu mềm và nồng nàn nữa . Chỉ có cô là một mình với tình cảm không thay đổi . Rất may là cô còn đủ tỉnh táo để từ chối anh từ đầu . Nếu không sẽ là nỗi đau suốt đời.

Đưa Lan Anh về nhà , Thiên Giang vẫn ngồi yên trong xe nhìn Lan Anh mở cửa bước xuống . Anh chỉ giơ tay :

- Chúc em ngủ ngon

- Cảm ơn anh.

Cô nhìn chiếc xe lướt đi một cách thản nhiên , không hiểu mình đang làm gì , cô quăng tung tóe những đóa hoa trên tay.

Ru Tình Xa Xôi

Chương 27

Lan Anh buông giỏ xuống ghế, cô tháo giày rồi ngã người xuống giường, tay dấm nhẹ nhẹ lên vai :

- Lần này ta ở đây đến chừng nào bị mi đuổi, chán về thành phố lắm.

Thủy Hà vờ lo dọn chỗ cho Lan Anh vừa nhìn cô:

- Nhưng mọi người có chịu để mi yên không ?

- Ta nói với chị Minh rồi.

- Ta muốn nói anh Giang kia.

Lan Anh khẽ nhắm mắt nằm im, như không muốn nói chuyện nữa . Thủy Hà cũng không hỏi . Cô treo xong mắc áo , đứng dậy:

- Tắm đi mi, rồi ta kiếm cái gì cho ăn.

Lan Anh giờ ta nhìn đồng hồ:

- Tối nay mi có diễn không ?

- Có, nhưng một điểm thôi, xong ta đưa mi đi chơi.

Lan Anh chợt ngồi lên, tay dấm dấm chiếc gối:

- Tối nay ta xem mi diễn, ngày mai đi chơi, ngày kia và ngày kia nữa cũng đi chơi . Ta không biết sống như vậy có vui không . Nhưng bây giờ có ai đó quăng ta về thành phố chắc ta sẽ chết ngộp , may mà lúc này mi ở đây.

- Nếu không mi sẽ đi đâu ?

- Ta không biết nhưng chắc sẽ về ngoại.

- Về đó buồn lắm.

- Ta không biết buồn không , nhưng chắc vậy.

Lan Anh vào phòng tắm, khi cô trở ra đã thấy Thủy Hà và mẹ cô ngồi bên bàn ăn . Bà mẹ kéo ghế :

- Con ngồi đây cho dễ gấp thức ăn

Lan Anh nhìn đĩa cua rang muối, thích thú:

- Ngon quá, lâu ghê con mới được ăn món này.

- Ở đây nhiều cua lắm , mai bác luộc cho con một đĩa, con thích ăn mực không ?

Lan Anh cười tự nhiên:

- Thứ gì con cũng thích hết bác ạ.

Bà mẹ bật cười:

- Vậy thì tốt, ở đây đi, bác cho ăn đồ biển tha hồ, mai một ít nhất con phải lên năm ký . Con gái thành phố cô nào cũng gầy như cây liễu . Tội nghiệp quá.

Thủy Hà nháy mắt với Lan Anh :

- Nhỏ này là chúa sợ mập, mẹ nói vậy làm chi nó không dám ăn đâu.
- Ôi dào, mập thì khỏe chứ có sao , mẹ không hiểu nổi ốm thì đẹp chỗ nào .
Ốm chi vậy không biết . Ra ngoài biển gió thổi mạnh một cái là bay mất tiêu.

Thủy Hà và Lan Anh cười như nắc nẻ . Thủy Hà trêu mẹ :

- Mô đen của tụi con là phải mảnh mai, vậy mới ngon ..chứ con mà tròn như mẹ thì con ế dài dài, không chừng mẹ phải treo con ngoài cổng và để "hàng hạ giá" may ra mới có người "rinh" về.
- Tao thấy mày gầy nhom mà có ai chịu rước giùm đâu.
- Tụi con đang treo giá.
- Giá gì ?

Lan Anh che miệng cười:

- Nó thuộc "hàng mẫu không bán" đó bác.
- Nó cũng vậy đó mẹ.
- Rồi chừng nào hai đứa mới chịu bán.
- Để làm hàng tồn kho, bán chỉ uống hủ mẹ.

Mẹ Thủy Hà cười rung rinh cả người, đến nỗi chiếc ghế cũng nhúc nhích lên, bà xua tay:

- Thôi , ăn đi, nghe tụi bây tầm phào mẹ nhức cả đầu.

Thấy Lan Anh nhỏ nhẹ cắn miếng cua, bà lắc đầu:

- Ăn uống như vậy gầy như cây liễu là phải, mạnh dạn lên chứ con, con gái hiện đại phải mạnh mẽ lên mới được.

Lan Anh cúi đầu xuống chén cô không biết phải ăn thế nào mới là mạnh dạn, không lẽ phải nhai nuốt như bảo táp mới là con gái hiện đại . Cô ngó Thủy Hà , nó cười khi khi:

- Nhỏ này tiểu thư lắm, mẹ, đừng có để ý nó . Dù sao nó cũng ăn nhiều hơn con mèo đến cả chén đấy chứ.

Lan Anh chưa kịp trả đũa Thủy Hà thì nghe tiếng chuông reo, cô im lặng nhìn Thủy Hà chạy ra phòng khách . Nó nói chuyện thật là lâu, khi trở vào lại cười mồm mỉm một mình . Lan Anh nghi hoặc :

- Ai đấy ?
- Bạn.

Thấy cái nhìn hiểu biết của Lan Anh, Thủy Hà nháy nháy mắt . Lan Anh im lặng ăn hết phần cơm của mình, cô biết trước sau gì nó cũng sẽ nói.

Khi còn hai người trong phòng ăn, Lan Anh bắt đầu phỏng vấn:

- Mi đừng có nói với ta cú điện hồi nãy là của bạn bình thường đó nghe.
- Thì ta có nói gì đâu.
- Vậy thì "ông ta" là ai mới được ?
- Đi theo ta, mi phải thấy mặt rồi cho nhận xét, thử xem có giống ý nghĩ của

ta không ?

Lan Anh tò mò:

- Bộ mi mới quen hả ?

- Lâu rồi, nhưng bây giờ mới thấy kết . Mi có biết câu này không :

Có bao giờ trên đường đời gặp nhau

Ta vô tình đã đi lướt qua nhau

Bước lơ đãng chẳng ngờ đang đánh mắt

Một tâm hồn ta đợi đã từ lâu...

Rất may là ta với hần không đi lướt qua nhau, nhưng dùng một cái hai bên mới phát hiện đó là người mình mong đợi.

- Lãng mạn quá nhỉ ?

- Lãng mạn hay lãng nhách ? - Thủy Hà khôi hài.

Lan Anh cắn cắn ngón tay mỉm cười:

- Ta thấy nó có vẻ lãng đãng, bay bay, chắc là hai người có duyên nợ thật rồi, hỏi ý ta làm gì nữa.

Thấy Thủy Hà mở tủ lấy chiếc áo . Lan Anh kêu lên:

- Mi thay đổi tư duy lúc nào vậy ? Ta nhớ mi ghét màu đen lắm mà.

- Nhưng hần thích . Hần bảo màu đen làm cho ta trở nên bí ẩn, quyến rũ và...

Lan Anh ngắt lời:

- Và giống thiếu phụ áo đen.

- Ủ thì cho là giống, nhưng mi có thấy đẹp không.

- Đẹp.

- Vậy là được rồi . Cẩm có ý kiến.

- Hần bảo mi mặc màu đen còn bảo mi học tính độc tài nữa hả ?

- Học được vậy thì tốt chứ sao mi , tính ta yếu mềm , độc tài sẽ làm mình cứng rắn lên . Đúng không ?

- Chúc mừng mi tìm được "một tâm hồn ta đợi đã từ lâu" . Trời ơi, hai người hợp nhau đến vậy thì thôi.

"Ngày trước mình với anh Giang có hợp nhau không nhỉ ? Chưa bao giờ mình tìm hiểu điều đó cả " - Lan Anh nghĩ thầm , cô tự lự hỏi tình yêu giữa cô với anh bắt đầu từ cái gì . Cô kính phục và cảm thấy nhỏ bé khi ở bên anh, còn với anh thì là cái gì ?

Thấy Lan Anh cứ nghĩ ngợi đầu đầu , Thủy Hà kéo tay cô :

- Đi mi.

Lan Anh lẳng lặng theo Thủy Hà ra cửa . Cô giương mắt nhìn khi Thủy Hà nhận xét :

- Hình như sau này mi có tật ngồi đâu là thả hồn đi lang thang chỗ khác, nhiều lúc gọi cũng không nghe, như người mất hồn ấy . Ngày mai rảnh ta phải tra vấn mi mới được.

- Tra vấn hay tra tấn.

- Gì cũng được, cái này không xong sẽ áp dụng tới cái kia.

- Ta thấy mi có vẻ ham suy diễn đó Hà, lạ ghê.

Như bị đoán trúng tim đen, Thủy Hà cười xòa không trả lời . Lan Anh nói tiếp :

- Cuối cùng mi cũng yêu một ai đó . Ta tưởng mi định làm hàng mẫu không bán thật chứ.

Thủy Hà lườm Lan Anh một cái bén gót, cô lôi tay Lan Anh như lôi một đứa trẻ . Lan Anh cũng không phản ứng . Thật ra cô cũng rất muốn biết Thủy Hà diễn ở nơi ra sao , và mắt mũi "hắn" của Thủy Hà như thế nào.

Cả hai dừng lại trước một quán khá đẹp nửa như quán nước, nửa như tụ điểm ca nhạc . Lan Anh nghiêng đầu nhìn vào trong :

- Chỗ này hay quá nhỉ ? Mi tìm đâu được chỗ thoáng thế.

Thủy Hà dựng xe xong, cô kéo tay Lan Anh vừa đi vừa giải thích :

- Lần đó ta đến đây uống nước, thấy thích kiểu bày trí như vậy , bèn liêu lĩnh xin vô đây, diễn với dạng hợp đồng thôi, "hắn" nhận ta đó mi.

- Hay quá há . Mi có định "xin chọn nơi này làm quê hương" không ?

- Ai biết đâu, tùy hắn.

Thủy Hà ấn Lan Anh ngồi xuống một chiếc bàn gần đó , rồi đi về phía sân khấu , lát sau không thấy nó đâu nữa . Lan Anh chống tay lên bàn chậm chậm khuấy ly đá chanh . Cô cúi đầu nhìn chăm chú những viên đá nhỏ tan dần , tan dần trong muỗng, cô đợi chúng tan hẳn rồi múc muỗng khác, lắc lắc cho những viên mới tan nhanh . Cô cười một mình vì trò chơi mới phát hiện của mình.

Thoáng thấy bóng người đi về phía bàn mình . Lan Anh ngẩng lên nhìn .

Thủy Hà đang đi đến, phía sau nó là một người mà cô đoán là "hắn" của nó. Đúng là "hắn" thật, Thủy Hà nheo mắt:

- Khởi giới thiệu hai người há.

Hắn gật đầu, cười lịch sự:

- Nghe tiếng cô Lan Anh , nay mới biết mặt.

Lan Anh cười ngập ngừng:

- Nhưng... xin lỗi , tôi phải gọi tên anh là gì ?

Cô quay lại lườm Thủy Hà, nó cười ngát:

- À ta quên, anh tên Phi, Phi có nghĩa là bay đó mi.

Nó kéo tay hắn :

- Ngồi xuống đi, anh làm gì đứng hoài vậy.

Lan Anh nhìn Thủy Hà:

- Tới tiết mục của mi chưa ?

- Không, tới nay ta không múa may gì hết . Mi thích ở đây chơi hay đi chỗ khác?

- Ở đây cũng là chỗ để giải trí vậy.

Thủy Hà nói như khoe:

- Anh Phi thiết kế quán này đó , đẹp không?

Lan Anh buột miệng:

- Đẹp , và chắc là vượt xa mấy tụ điểm khác.

- Chứ gì nữa.

Lan Anh nhìn Thủy Hà một cái, nhỏ này có vẻ hãnh diện về người yêu của nó quá nhỉ, đến mức không cần giấu giếm . Tính nó có phải như vậy đâu... chắc tại yêu.

Cô lại nghĩ ngợi đầu đầu, Phi chột lên tiếng:

- Bao giờ cô Lan Anh về Sài Gòn ?

- Tôi cũng chưa biết, chắc lâu...

- Vậy trong thời gian còn ở đây, cô đến hát cho chúng tôi đi. Cô nghĩ sao.

Đề nghị bất ngờ làm cô không biết trả lời sao. Thủy Hà tán đồng:

- Gật đầu đi mi, đi hát cho vui.

Lan Anh tìm có thoái thác:

- Để ta nghĩ lại.

Thủy Hà như hiểu ý, cô không nói gì nữa. Cô biết tính Lan Anh, cô muốn ép cũng không được. Vả lại Lan Anh đang muốn “mai danh ẩn tích” mà.

Ru Tình Xa Xôi

Chương Kết

- Mi định tránh mặt anh Giang tới chừng nào?

Thủy Hà hỏi khi cả hai ngồi trên tảng đá to nằm chênh vênh bên bờ biển.

Lan Anh nãy giờ đang nheo mắt ngó ra xa, nghe hỏi cô quay lại, một tay giữ cho tóc đừng bay:

- Sao mi biết ta tránh mặt, ta đã nói gì đâu.

Thủy Hà khẽ nhún vai:

- Tính mi ta biết quá, không hỏi đồ mi tự nói. Kể đi, mi với anh Giang ra sao rồi?

- Không ra sao cả.

- Lạ vậy, đến giờ mà ảnh vẫn chưa nói gì với mi ả, ta nghĩ chuyện đó xảy ra mấy tháng nay rồi mới phải.

- Tại sao mi nghĩ vậy?

- Tại ảnh yêu mi, mà nhỏ Vân thì đã chết rồi, ảnh đâu bị ràng buộc gì nữa, lương tâm ảnh cũng đâu có gì phải mặc cảm... Tóm lại, mi với ảnh phải hạnh phúc hương lúc trước. Ta nghĩ có đúng không.

Lan Anh tư lự:

- Ta không nghĩ như vậy. Ngược lại, ta... khó nói thật.

Thủy Hà đóng đưa hai chân:

- Mi chỉ cần trả lời câu này thôi. Tại sao mi bỏ ra đây, muốn tránh mặt anh Giang hay vì cái gì?

- Vì ý thứ nhất.

- Được rồi, vậy mi giải thích đi.

Lan Anh thành thật:

- Không hiểu sao đến giờ ta vẫn không quên được câu ảnh nói với ta, nói rất thật mi ả.

- Nói!

Lan Anh lập lại:

- Anh đã yêu người khác rồi, thông cảm cho anh.

- Ảnh nói vậy lúc nào?

- Lúc ta đề nghị hòa.

Thủy Hà buông thông:

- Lúc đó Mỹ Vân sắp chết đó mi ả. Nó cần anh ý ghê gớm.

Lan Anh mím môi, có vẻ giận:

- Mi nghĩ ta hẹp hòi đến vậy sao.

Thủy Hà thản nhiên:

- Nếu mi có ghen với Mỹ Vân cũng là chuyện thường, tình yêu mà, ai chịu san sẻ bao giờ. Nhưng ta bảo đảm mi nghĩ sai, anh Giang không yêu nhỏ Vân, và cũng không thể yêu kiều như vậy... Dù là, nói thật, nếu anh có yêu thật ta cũng không lên án. Tội nghiệp nhỏ Vân quá.

Lan Anh gật đầu như đồng ý. Thủy Hà nói tiếp:

- Mi với nó ta thương như nhau. Nhưng nó bạc phận quá, mi thấy vậy không? Chính mi cũng đã khóc thương nó mà.

- Bây giờ cũng vậy.

- Đừng nói chuyện nhỏ Vân nữa, nói chuyện hiện tại đi, mi giận anh Giang cái gì.

Lan Anh thành thật:

- Ta không hiểu sao không bao giờ ta quên được cảm giác chết điếng khi anh nói với ta anh yêu người khác.

Thủy Hà nghe chăm chú:

- Rồi sao nữa.

- Thà anh bảo anh không thương ta thôi, nó sẽ đỡ làm ta đau hơn. Mi thử hình dung anh Phi bảo không yêu mi được vì thương người khác rồi, mi chịu đựng được không?

- Ta hiểu rồi.

- Mi hiểu ta khôn khổ ra sao không, đêm nào cũng thức trắng, không ăn nổi thứ gì, kể cả không muốn sống nữa.

- Mi yêu anh Giang nhiều quá nhỉ.

Lan Anh gật đầu:

- Yêu nhưng không tin và giận đến mức không muốn nhìn mặt.

- Mi thật là khó tính.

- Không, không phải vậy. Mi có biết lúc mi đưa ta đến nhỏ Vân, ta có cảm giác gì không? Ta thương nó kinh khủng. Rồi nhìn anh Giang âu yếm nó, ta có kìm chế để đừng hoảng loạn. Nhưng không được. Thuốc ngủ làm thần kinh ta suy sụp, gặp phải chịu những cảm xúc quá tải, cuối cùng ta không giữ được bình tĩnh. Gặp anh ta chỉ muốn gây gổ. Thôi thì tìm cách đi xa để đừng nhớ.

- Nhưng thời gian này mi có thấy thanh thản không?

- Có chứ.

- Mi nói thật nhé, mi có còn thương anh Giang không?

- Còn.

Thủy Hà nhún vai:

- Vậy là được rồi.

- Được gì mi?

- Chỉ cần người ta thương nhau, còn thì mọi cái khác đều không đáng kể.

Lan Anh nghe Thủy Hà nói một cách lơ đãng. Cô trầm tư nhìn ra xa, màu xanh của nước và màu xanh của mây làm cô thấy êm đềm, tĩnh lặng. Một cảm giác mà cả thời gian dài cô không tìm được. Cô tiếc sao mình không đến đây sớm hơn. Không có gì làm người ta thấy thanh thản hơn khi nhìn nước biển trong vắt, xanh xanh... Xanh một màu cứ làm lòng nôn nao vì yêu thích, khó nói thành lời.

Lan Anh cười mơ màng. Cô nhớ một đoạn văn tả màu nước biển thật gợi cảm: "Xanh như vạt áo nước mắt của quan Tư Mã nghe đàn tì bà trên con sông Giang Châu". Cô bỗng thềm đứng trên boong một con tàu chạy lênh đênh trên biển, để thấy tĩnh lặng với trời nước mênh mông.

- Mi mơ mộng tới nỗi ta nói gì cũng không nghe, tự ái dễ sợ - Thủy Hà đập mạnh lên tay Lan Anh, giận dữ.

Lan Anh giật bắn mình:

- Con khi, mi làm gì vậy ?

- Kêu mi về chứ làm gì. Mi không thấy gần tôi rồi sao.

Lan Anh miễn cưỡng đứng lên, nhăn mặt:

- Tôi nào mi cũng nhốt ta vào góc quán của mi, chán muốn chết được.

- Chứ bỏ mi đi lang thang một mình ta hồi hộp lắm.

- Không thèm cãi nữa.

Lan Anh nhảy dầm xuống những phiến đá cheo leo, tay xách đôi giày, tay cầm chiếc xách. Nhìn cô đẹp như một cô tiên đi lạc trên bờ biển. Đến nỗi vài du khách đi qua cứ phải ngoái lại nhìn.

...

Buổi tối, Lan Anh lại ngồi nơi chiếc bàn quen thuộc nhìn Thủy Hà biểu diễn trên sân khấu. Tối nay cô mặc bộ đồ đầm bằng nhung đen cổ trái tim hơi rộng, không một thứ trang sức trên người. Tóc cô được thắt thành hai chiếc bím lá loi trước ngực. Trông cô vừa bí ẩn, vừa thanh thoát trẻ trung. Cô ngồi chống tay trên mặt bàn và cúi xuống nhìn những viên đá long lanh trong ly nước của mình. Một người chọt kéo ghế ngồi cạnh cô, anh không nói gì, chỉ nhìn cô chăm chăm.

Lan Anh ngược lên nhìn anh, cô bỗng sửng sốt đến vô tình buông chiếc muỗng trên tay, kêu khẽ:

- Anh Giang.

- Em ngạc nhiên hay bức mình vậy?

Lan Anh không trả lời. Thiên Giang cũng không hỏi nữa, anh đưa mắt quan sát xung quanh:

- Thủy Hà đâu?

- Nó ở trong phòng hóa trang.

Và cô lại nín bật, nhìn anh nửa ngờ ngác nửa tò mò. Thiên Giang nhìn cô hơi lâu, hình như anh thấy cô là lạ.

Lan Anh buột miệng:

- Anh đi đâu vậy?

- Ra đón em... nhưng nếu em muốn, anh ở lại đưa em đi chơi, không nên phiền Thủy Hà nhiều quá Lan Anh, em có thấy cô ý lo cho em nhiều quá không.

Thiên Giang hơi nhún vai:

- Trong khi đó là việc của anh.

Hình như trong quán có gì khác lạ, người ta như xôn xao, một vài người nhìn chăm chú về phía bàn Lan Anh, như phát hiện gì đó. Cả Lan Anh và Thiên Giang đều nhận thấy điều đó, nhưng chưa hiểu chuyện gì. Phi chợt đi đến bên Lan Anh, anh gật đầu chào Thiên Giang rồi nói nhỏ với cô:

- Ở đây có người nhận ra cô, họ yêu cầu cô lên hát.

- Nhưng tôi...

- Tôi đã nói cô chỉ đến chơi. Nhưng họ không chịu họ bảo nhất định phải mời cô hát một bài. Tôi thấy... dù sao họ cũng ngưỡng mộ cô, từ chối không tiện Lan Anh ạ.

Lan Anh ngần ngừ, rồi nhìn Thiên Giang:

- Em chỉ hát nếu anh đệm đàn cho em.

Phi thờ phào nhẹ nhõm. Thiên Giang gật đầu:

- Anh đồng ý.

Anh nắm tay cô, dẫn cô đi len lỏi qua các dãy bàn, mọi người bỗng ồn ào lên và vỗ tay rầm rộ.

Lan Anh bước lên sân khấu. Cô chọn một bài hát thật vui nhộn. Cô khoát tay ra hiệu cho dàn trống nghỉ tay. Sân khấu chỉ có tiếng hát và tiếng đàn guitar đệm theo, vừa đơn giản vừa gần gũi với khán giả. Một tốp thanh niên bỗng rời khỏi bàn, ủa lên đứng dưới sân khấu vừa nhảy vừa vỗ tay. Chưa bao giờ trong quán có không khí vui nhộn tung bừng như vậy. Lan Anh hát đến một lữ họ mới chịu buông thả. Cô rời sân khấu đi về bàn trong tiếng vỗ tay cuồng nhiệt của giới trẻ hâm mộ.

Cô ngồi xuống bàn lắc đầu với nụ cười vui sướng trên môi. Thiên Giang rút khăn tay chấm những giọt mồ hôi trên mặt cô. Thủy Hà cười rạng rỡ:

- Tối nay mi tuyệt quá Lan Anh, họ bảo mi dễ thương quá. Sao tự nhiên mi chịu “quây” vậy?

Lan Anh mở hé miệng để thở:

- Ta mệt chết đi được.

Phi vui vẻ đi đến, trên tay là ba ly sữa tươi, anh đặt trước mặt mọi người, có vẻ hào hứng:

- Lần đầu tiên có tiết mục vui như vậy. Cảm ơn cô Lan Anh nhiều lắm.

Thủy Hà ý tứ:

- Khuya rồi, hay anh Giang đưa Lan Anh về trước, lát nữa anh Phi đưa em

về sau.

Lan Anh không phản đối, cô đi bên Thiên Giang, thân thiết chứ không xa vời như một tháng trước đây. Cô hỏi anh khi hai người đứng bên bờ biển.

- Sao anh biết em ở đây?

Thiên Giang gõ nhẹ lên mũi cô:

- Không phải chỉ ở đây, mà ở bất cứ xó xỉnh nào anh cũng biết.

- Thật không?

Anh không trả lời, kéo cô vào người:

- Em muốn bao giờ về?

Lan Anh lắc đầu:

- Em chưa muốn về.

- Vậy thì anh sẽ ở lại.

- Nhưng anh còn phải đi làm.

Thiên Giang chỉ cười và kéo cô ngồi xuống một phiến đá. Lan Anh ngược nhìn anh:

- Anh nghĩ em dám để anh mất chỗ làm sao?

Thiên Giang cúi xuống, lắc nhẹ bím tóc cô:

- Bây giờ anh chỉ quan tâm duy nhất một điều, em hết giận anh chưa?

Cô ngồi yên hơi lâu, rồi chợt dụi đầu vào ngực anh, thì thầm:

- Anh có biết lúc này khi mới thấy anh, em nghĩ gì không?

- Nghĩ gì?

- Em mừng ghê gớm, và lúc đó mới nhận ra em nhớ anh kinh khủng.

- Tới lúc đó mới nhận ra sao.

- Vâng.

Thiên Giang nói giản dị:

- Còn anh thì nhớ em từng ngày. Nhất là mỗi chiều ở bệnh viện về biết em đang lang thang ngoài biển.

- Làm sao anh biết?

Anh chợt cười:

- Ngày nào anh cũng gọi điện cho Thủy Hà.

- Ồ...

Lan Anh kêu lên kinh ngạc, cô dụi đầu vào ngực anh, nhéo một cái:

- Rình rập.

-...

- Vậy mà Thủy Hà nó không nói gì hết, nhỏ này cũng biết giấu giếm, em tưởng nó đơn giản lắm chứ.

Thiên Giang không nói. Anh kéo cô đứng dậy, đặt cô ngồi lên chân anh. Lan Anh nhìn về phía dãy đèn quán sáng lấp lánh:

- Anh không sợ người ta thấy à?

- Không.

- Nhưng em sợ.
- Sợ gì? Sợ anh quăng em xuống biển à?

Lan Anh hếch mặt:

- Có thể lắm chứ.
- Nếu làm được chuyện đó, anh đã làm trước đây một năm rồi, lúc em đề nghị chia tay ấy.
- Thù dai dễ sợ.

Cô nghịch nghịch tay trên môi anh.

- Anh ra đây chi vậy, rùi em đuổi thì sao?
- Thì anh ngắt mũi cho em chết.

Lan Anh giầy nẩy:

- Em hỏi thật mà.
- Vậy thì anh nói thật, anh sẽ tiếp tục năn nỉ.
- Năn nỉ hay áp đảo.
- Cả hai... và còn nhiều hình thức khác nếu không trị được em.
- Bộ đưa em ra đây để hăm dọa đó hả?

Không thấy Thiên Giang trả lời, Lan Anh ngược lên nhìn, anh đang ngó mông lung ra bóng tối dày đặc trên biển, trầm ngâm như nhớ một hồi ức nặng nề. Lan Anh cũng không nói chuyện, cô nhìn vào bóng đêm, hình dung lại buổi trưa ở bãi biển Vũng Tàu, giữa cuộc vui với bạn bè, cô và anh đã ngồi riêng bên nhau. Không phải để tìm những phút giây riêng tư mà để nói chuyện chia tay.

Nếu bây giờ bắt cô trở lại những ngày đó, với những đồ vật đó, và với những nỗi buồn khổ... Trăm nghìn lần cô sẽ từ chối.

Thiên Giang chột cú xuống tìm ánh mắt cô, thấy Lan Anh định nói, anh chặn lại:

- Có chuyện này anh muốn nói, một lần thôi, và anh sẽ không bao giờ lặp lại nữa. Anh muốn em cũng vậy, đừng bao giờ vì lời nói nhất thời của anh mà...

- Ý anh muốn nói là... ? - Lan Anh ngắt lời.

Thiên Giang gật đầu:

- Anh muốn em nghĩ đúng về anh, tất cả những gì anh làm cho Mỹ Vân đều là do lương tâm, anh biết em thương bạn em. Nhưng làm sao không có lúc lòng em gợn lên sự phản kháng, khi em thấy những cử chỉ anh dành cho Mỹ Vân.

Lan Anh lắc đầu khổ sở:

- Em quên rồi anh Giang, em có thấy... Nhưng em cố không nhớ tới nữa.
- Không phải cố quên, em phải hiểu đó là lo lắng của một thầy thuốc dành cho một bệnh nhân... chỉ đơn giản là như vậy, nghĩ như vậy em sẽ tin vào tình cảm của anh.

Lan Anh thú nhận:

- Bây giờ em không giấu nữa. Đúng là trong tình yêu, có những lúc ích kỷ đến mức em cũng tự xấu hổ. Nhưng em không bỏ được, cũng không dám nói, cho nên một mình em bị dày vò. Những lúc thấy anh đối xử với Mỹ Vân giống như em ngày xưa, em hoang mang ghê gớm. Và cuối cùng không còn tin anh nữa.

- Anh hiểu.

- Để em nói hết, em có thể chấp nhận cả việc anh cưới Mỹ Vân, nếu chuyện đó làm nó vui. Nhưng em không chịu nổi khi anh có, dù một chút rung động, khi bên cạnh... Anh hiểu em nói gì không?

- Hiểu hơn cả những gì em nói Lan Anh ạ. Nhưng cuối cùng anh muốn em hiểu một điều là trong đời mình, anh chưa yêu ai ngoài em. Yêu với đúng nghĩa của nó.

- Tới lúc sau này em mới hiểu điều đó. Cả em cũng vậy, có điều em không bị đặt vào hoàn cảnh như anh.

Cô chột cười khúc khích, ngả vào người anh:

- Anh có thấy mình có thể bị nhốt ở ngoài không? Khuya ghê lắm rồi, chắc nhỏ Hà nó thức đợi không nổi.

Thiên Giang đỡ Lan Anh đứng lên, mỉm cười:

- Anh cá với em là Thủy Hà vẫn còn thức.

- Nếu nó đã ngủ thì sao?

- Thì anh thua em, em muốn gì anh cũng chịu.

Cô tỉnh nghịch:

- Muốn anh nhảy xuống biển.

- Chuyện đó quá nhỏ. Anh đâu có sợ. Nhưng hãy về nhà đã cô bé ời.

- Chạy nhé.

- Thì chạy.

Như những đứa trẻ, cả hai nắm tay nhau chạy trên bờ biển quanh vắng, ngoài đường cũng chỉ còn thừa thớt vài người.

Đèn trong nhà hãy còn sáng, không đợi gọi Thủy Hà đã mở cửa, cô nhìn hai người:

- Biết quý vị sẽ về trễ nên tôi chuẩn bị trước rồi, hai vị có thấy đói không?

Lan Anh đi đến bàn khách, cúi xuống nhìn, trên bàn là ba chén chè hạt sen có những trái táo đỏ, hai chiếc bánh mì sandwich và bình trà nóng còn thoảng hương nhài. Cô ngẩng lên:

- Sao nhiều thế?

Cô ngồi vào bàn. Bên cạnh là Thủy Hà. Cô nhìn Thiên Giang, thấy đôi mắt lấp lánh của anh. Cô khẽ bĩu môi:

- Em biết em thua rồi. Anh muốn gì em cũng chịu đó.

Thiên Giang chưa kịp trả lời, Thủy Hà đã cười xen vào:

- Vậy anh nói anh muốn cầu hôn với nó đi anh Giang.

Thiên Giang nhướn mắt:

- Tại sao phải đợi Thủy Hà nhắc, tự anh đã định nói rồi đó chứ.

Thủy Hà ngắt ổ bánh mì đưa LA:

- Vậy sẵn có ta ở đây, mi trả lời luôn đi, ta làm chứng cho.

Lan Anh lườm Thủy Hà cho đỡ ngượng:

- Mi lo nhiều quá coi chừng thành bà già bây giờ.

Thấy Thiên Giang không rời mắt khỏi khuôn mặt cô Lan Anh càng thấy ngượng, cô cũng muốn nhìn lại anh, nhưng không hiểu sao mình lại mất tự nhiên đến vậy. Chắc tại có nhỏ Hà ở đây. Nếu không có nó cô có thể mà tự nhiên bảo với anh rằng nếu cô trả lời không đồng ý thì là lời nói dối vụng về nhất.

Hết

Nguồn: vietlangdu.com

Người đăng: Tommyboy

Thời gian: 03/03/2004 4:52:03 CH